

PASLAPTIS

Raktas į Bibliją

PASTORIUS
JOEL FINCK

Padėka

Dėkoju savo žmonai Lindai, kuri, iš tikrųjų, pradėjo matyti šią Paslaptį tuo pačiu metu, kaip ir aš. Be jos draugystės ir padrąsinimo ši mano kelionė būtų buvusi tikrai vieniša.

*Iš anglų kalbos vertė
Kastytis Mickus*

Alytus, 2010

Pastorius Joel Finck

1997

Turinys

1 skyrius Paslaptis... Raktas į Bibliją	6
2 skyrius Pagrindiniai Šventojo Rašto padalijimai	20
3 skyrius Paslaptis... Ar mes apiplėšiamo Petrą, kad atiduotume Pauliui?	33
4 skyrius Kuri evangelija – karalystės ar malonės?	45
5 skyrius Žemiška viltis ir dangiška viltis.....	58
6 skyrius Paslapties širdis	68
7 skyrius Paslaptis ir pagonyš	80
8 skyrius Mūsų palaiminta viltis	91
9 skyrius Vienas kūnas... vienas krikštas	102
10 skyrius Mokinio malda	111
11 skyrius Didysis pavedimas – 1 dalis	120
12 skyrius Didysis pavedimas – 2 dalis	131
13 skyrius Malonės pavedimas mums – 1 dalis	141
14 skyrius Malonės pavedimas mums – 2 dalis	151

PIRMAS SKYRIUS

PASLAPTIS... Raktas į Bibliją

*„Kad visi žmonės pamatytų, kokia yra bendrystė paslapties, kuri nuo pasaulio pradžios buvo paslėpta Dieve, kuris visa sukūrė per Jėzų Kristų“
(Efeziečiams 3, 9).*

Vienas aktualiausių klausimų, randamų Dievo Žodyje, yra tas, kurį uždavė Pilypas, eidamas prie etiopo eunucho. Šventoji Dvasia buvo pasiuntusi Pilypą į Gazą, kad sutiktų tam tikrą žmogų, ir Šventasis Raštas sako, jog Pilypas bėgo pasitikti to vyro vežimo. Pastebėjęs, kad šis skaito pranašą Izaiją, jis paklausė eunucho neužmirštamo klausimo: „Ar supranti, ką skaitai?“

Tai – vienas svarbiausių klausimų, kurį galime užduoti skaitantiems Bibliją: „Ar tikrai supranti, ką skaitai? Ar tikrai supranti, ką Dievas bando pasakyti, ko Jis bando pamokyti?“ Jei tie žmonės yra sąžiningi, tai daugelis jų atsakys taip, kaip atsakė etiopas eunuchas: „Kaip galiu suprasti, jei man niekas nepaaiškina?!“

Šių studijų tikslas – ištiesti jums pagalbos ranką, esančią pačioje Biblijoje, kad galėtumėte geriau suprasti Dievo Žodį. Gaila, tačiau daugelis žmonių šiandien yra praradę domėjimąsi Biblija. Tam gali būti daug priežasčių, tačiau viena didžiausių greičiausiai yra ta, kad jie bandė skaityti ją vieną ar du kartus, tačiau nieko joje negalėjo suprasti. Jie, greičiausiai, atrado kokių nors prieštaravimų ir, visu tuo nusivylę, tiesiog pasidavė. Jei tik būtų raktas, kuris atraktų Šventojo Rašto puslapius ir padėtų suprasti, apie ką jame kalbama! Na, toks raktas yra. Pati Biblija mums nurodo, kaip galime suprasti Šventąjį Raštą.

Trys pagrindinės prielaidos

Šios studijos remiasi trimis prielaidomis. **Pirmoji** yra tokia: Biblija gali būti suprantama. Tai turėtų būti akivaizdu, tačiau yra galvojančių, kad Biblijos iš tikrųjų neįmanoma suprasti. Tačiau jei Dievas apsiėmė mums apreikšti Savo Žodį, tai reikėtų manyti, kad Jis norėjo, jog mes tai suprastume, ar ne? Taip iš tikrųjų ir yra. Dievas nori, kad mes suprastume Jo Žodį.

Antra prielaida – Biblija yra skirta tikintiesiems. Iš tikrųjų, šis antrasis teiginys apibrėžia pirmąjį. Kai sakome, kad Biblija gali būti suprasta, privalome tai apibrėžti sakydami, jog Dievas duos tau tai suprasti, jei esi tikintysis. Daugelis žmonių bando skaityti Dievo Žodį būdami neišgelbėti. Jei esi neišgelbėtas, jei nesi pasitikėjęs Kristumi, tau bus labai sudėtinga suprasti Dievo Žodį. Kodėl taip yra? Biblija pati mums atsako 1 Korintiečiams 2, 14: „Bet prigimtinis žmogus (*t.y. žmogus, kuris nėra dvasiškai atgaivintas, nėra išgelbėtas, – jis gyvena tik prigimtiniame ir sieliniame lygmenyje*) nepriima to, kas iš Dievo Dvasios, nes tai jam yra kvailystė; nei negali jis to suprasti, nes tai yra dvasiškai vertinama“. Biblija yra suprantama tik dvasiniame lygmenyje. Ji suprantama tik tikėjimu. Jei tu bandysi suprasti Bibliją proto lygmenyje, tau iškils sunkumų. Tačiau tai nereiškia, kad mes negalime naudotis protu; mes privalome naudotis tuo, ką Dievas mums suteikė. Tačiau kaip tikinčiajam tau privalu prie Dievo Žodžio prieiti tikėjimu, nes tik juo remdamasis galėsi suprasti Šventąjį Raštą.

Trečioji, pagrindinė šių studijų prielaida yra ta, kad Biblija reiškia tai, ką ji ir sako. Galbūt dažniausia žmonių, pradedančių skaityti Dievo Žodį, klaida yra ta, kad jie pagal savo supratimą, pastebėjimus ir tradicijas jau iš anksto būna nusistatę tam, ką jame perskaitys. Skaitydami jie neskaito to, kas iš tikrųjų parašyta, o tai, ką jie jau galvojo ar ką jiems buvo kiti pasakę, kas ten parašyta, vietoj to, kad atidėtų į šalį tradicijas ir perskaitytų tai, ką iš tikrųjų Biblija sako.

Trys Biblijos studijavimo principai

Šiame skyriuje mes apžvelgsime tris Biblijos studijavimo principus. Kartu jie yra raktas į Bibliją. Jie yra tarpusavyje susiję, ką toliau studijuodami ir pamatysime.

Teisingas padalijimas

Pradėkime nuo teisingo padalijimo principo. 2 Timotiejui 2, 15 sako: „Studijuok, kad pasirodytum išmėgintu Dievui, darbininku, neturinčiu ko gėdytis, teisingai padalijančiu tiesos žodį“. Štai ir turime – pačiame Šventajame Rašte – raktą į Biblijos supratimą: reikia teisingai padalyti Žodį.

Šioje vietoje noriu apžvelgti du dalykus. Pirmiausia, ko tai **nereiškia**, o tada – ką tai **reiškia**.

Teisingas Dievo Žodžio padalijimas **nereiškia**, kad turime atmesti dalį Biblijos. Kai bandau išaiškinti teisingo Dievo Žodžio padalijimo principą, dažnai žmonės sudėję rankas ant krūtinės rūsčiai sako: „Na, aš tikiu visa Biblija. Aš ją priimu visą. Aš neatidalinu jokios dalies. Aš noriu visko, ką Dievas man turi“.

Ką jie tuo nori pasakyti? Ar jie sako, kad vis dar aukoja gyvulių aukas? Tai taip pat yra Biblijos dalis, ar ne? Ar jie sako, kad šiandien švenčia Senojo testamento šventes, vyksta į Jeruzalę tris kartus per metus, kad laikytųsi šventų dienų? Ar tas jų pasakymas reiškia, jog jie priima visą Bibliją? Ar jie sako, kad mes vis dar turime laikytis Sabato taip, kaip tai buvo daroma Senajame testamente? Žydams buvo draudžiama išeiti iš savo namų, išskyrus tuos atvejus, kai turėjo pasirūpinti savo gyvuliais. Kitais atvejais jie privalėdavo likti namuose. Ar jie tai turi omenyje? Tikrai ne. Pamatysite, kad daugelis žmonių net nesusimąsto, sakydami: „Aš priimu visą Bibliją“. Aš sakau tą patį. Aš taip pat priimu visą Bibliją. Tikiu kiekviena jos raide ir brūkšneliu, visa knyga. Ji sako tai, ką sako. Ir tai yra dar viena priežastis, kodėl turėtume ją teisingai padalyti.

Viena trumpa frazė padeda mums suprasti Bibliją: „Visas Raštas yra skirtas mums, tačiau ne visas Raštas yra mums adresuotas ar apie mus kalba“. Kitais žodžiais tariant, kai kuriose Biblijos vietose Dievas kreipiasi į kažką kitą. Kai kurios Biblijos vietos yra parašytos Izraelio tautai, kai kurios – konkrečiai mums. Štai apie ką mes kalbame, kai teisingai dalijame Dievo Žodį. Tačiau mes neatmetame jokios Biblijos dalies. Iš tikrųjų, kai mes teisingai padalijame, tai mes dar labiau priimame ir suprantame Bibliją.

Teisingas padalijimas taip pat **nereiškia** išsirinkti ir pasirinkti. Mes negalime peržvelgti Biblijos ir išsirinkti tai, kas mums patinka, o kas nepatinka – atmesti. Beveik kiekvienas kažką pasirenka Biblijoje. Nėra žemėje žmogaus, kuris daro viską, ką atranda Biblijoje. Iš tikrųjų, neįmanoma padaryti visko, ką atrandi Biblijoje, vienu metu. Pavyzdžiui, vienoje Biblijos vietoje sakoma, kad reikia žiūrėti į skruzdėlę, kadangi skruzdėlė žiūri į priekį, į ateinančią žiemą, sunkiai dirba vasarą ir susikrauna atsargų. Tačiau kitoje vietoje Biblija sako žiūrėti į paukščius, kadangi paukščiai nei sėja, nei pjauna, nei į daržinę krauna. Ar galėtume padaryti abu tuos dalykus vienu metu? Negalėtume, tai būtų neįmanoma!

Štai dėl ko mes privalome teisingai padalyti Žodį. Mes neišsirinkinėjame ir nepasirinkinėjame. Klausimas būtų toks, kur reikėtų nubrėžti liniją. Atsakymą atrasime toliau tęsdami mūsų studijas.

Įvairių Biblijų parašės mirga įvairiomis pastabomis. Vienoje jų radau įdomių komentarų Senajame testamente, ties įstatymais Izraeliui, kur Dievas sako: „Jei laikysiesi mano Įstatymo, tai Aš tave palaiminsiu tuo ir tuo palaiminimu“, o po to sako: „Jei nesilaikysi mano Įstatymo, tai Aš tave prakeiksiu vienokiu ar kitokiu prakeikimu“. Ties palaiminimais parašėte buvo užrašyta: „Palaiminimai Bažnyčiai“. Tai turėtų būti visi palaiminimai, kuriuos gauname mes. Na, o ties dalimi, kurioje išvardinami prakeikimai, buvo toks komentaras: „Prakeikimai Izraeliui“.

Įdomu ar ne? Priimkime visus tuos palaiminimus, tačiau anuos prakeikimus tegul pasiima izraelitai. Tai yra išrinkinėjimas ir pasirinkinėjimas. Tai nėra sisteminga, tai nėra teisingas Dievo Žodžio padalijimas.

Kai kurie žmonės studijuoja Bibliją tarsi apžiūrinėtų parduotuvių vitrinas. Ar esate apžiūrinėję parduotuvių vitrinas? Eini per miestą tuščiomis kišenėmis, žiūri ir svajoji, kaip gerai būtų, jei įsigytum viena ar kita. Galvoji: „Man patinka šis įrankis“ ir: „Štai gražus papuošalas“, ir: „Norėčiau štai šio daikto“. „Norėčiau šių daiktų“. Kai kurie žmonės tokiu pat būdu žvelgia ir į Bibliją. Jie atsiverčia tam tikrą puslapį, kuriame Dievas sako, kad neleis sirgti jokia liga. Na, gražiai skamba, ar ne? Pasiimkime šitą pažadą. Toliau randa dar kažką, kas patraukliai atrodo. Šitą taip pat pasiimkime. Ar teko būti susitikimuose, kuriuose tvirtinami pažadai, ir visi atsistoję sako: „Aš prisiimu šį pažadą“? Yra tokia giesmė – „Visi Knygos pažadai yra mano“. Deja, tai netiesa. Visi

Biblijos pažadai **nėra** mano. Dievas man pažadėjo **kai kuriuos** dalykus, bet ne visi Jo pažadai yra pažadėti man. Man visiškai pakanka tų, kuriuos Jis **man** pažadėjo.

Turime būti atidūs dėl savo požiūrio į Bibliją, kad neatmestume kurios nors jos dalies ar pagal save neišsirinkinėtume ir nepasirinkinėtume. Ne tokia yra teisingo padalijimo reikšmė.

Na, o ką tuomet **reiškia** teisingas Žodžio padalijimas? Reikėtų išskirti du dalykus. Pirmiausia, teisingai padalyti reiškia atkreipti dėmesį, į ką yra kreipiamasi. Biblija yra tarsi paštas, kuriuo Dievas kreipiasi į žmones, norėdamas jiems kažką pasakyti. Pavyzdžiui, pažvelkime į Romiečiams 11, 13. Tai – viena labiausiai ignoruojamų eilučių Dievo Žodyje. Dievas nepaliko mums patiems savo nuožiūra nuspręsti, kuri Biblijos dalis kreipiasi konkrečiai į mus, o kuri ne. Dievas nurodė, kad mums reikia perskaityti, į ką jis kreipiasi. Laiškas romiečiams yra parašytas apaštalo Pauliaus. Jis sako: „Nes aš kalbu jums, pagonys, kadangi aš esu pagonių apaštalas“.

Arba pažvelkime į Galatams 2, 7. Vėlgi Dievas nieko nepaliko mūsų individualiam pasirinkimui. Jis konkrečiai ir aiškiai mums pasakė, kas rašo mums ir kas rašo žydams, Izraeliui. Jis to nepaliko mūsų nuosprendžiui. Galatams 2, 7 mes skaitome: „Bet priešingai, kai jie pamatė...“ Kas tie „jie“? Vėliau, devintoje eilutėje jis tai mums pasako: Jokūbas, Kefas (Petras) ir Jonas. Jis kalba apie dvyliką apaštalų ir Jeruzalės bažnyčios tikinčiuosius. „Bet priešingai, kai jie pamatė, kad man buvo patikėta neapipjaustymo evangelija...“ – rašo Paulius. Neapipjaustymo evangelija priklauso pagonims, „kaip Petru apipjaustymo (*žydu*) (nes tas, kuris veiksmingai veikė Petre apipjaustymo apaštalytei, tas pats buvo galingas manyje pagonims)“. Taigi Dievas labai aiškiai, labai paprastai nurodo, į ką kreipiamasi. Kai apaštalas Paulius rašo ar moko, jis moko pagonis. Kai Petras, Jokūbas ir Jonas rašo ar moko, jie moko Izraelio tautą.

Pabandyčiau tai įrodyti. Pažvelkime į Jokūbo 1, 1. Jokūbo laiškas yra nuostabi knyga. Mes visiškai nenorėtume atmesti Jokūbo laiško. Tačiau mes norime įsitikinti, kam jis buvo adresuotas. „Jokūbas, Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus tarnas, dvylikai pasklidusių genčių – pasveikinimas“. Kas yra tos dvylikos genčių? Izraelis, žydai. Dievas konkrečiai tai adresavo jiems.

Taigi **pirma**, ką turime padaryti teisingai padalydami Tiesos Žodį, tai perskaityti,

kam tai, ką skaitome, yra adresuojama. Taip mes sužinome, į ką Dievas kreipiasi, ir įsitikiname, ar tai adresuota mums, ar kažkam kitam.

Antra, ką turime padaryti teisingai padalydami, tai įvertinti, kad yra dalykų, kurie skiriasi. Filipiečiams 1, 10 sako, kad mes turėtume „išmėginti tai, kas geriausia“. Žodis „išmėginti“ reikštų „nuspręsti, išbandyti“. „Geriausia“ pažodžiui verstųsi „nešant dalykus dviem skirtingom kryptim“. Todėl šioje vietoje kalbama apie dalykus, kurie skiriasi vieni nuo kitų. Filipiečiams 1, 10 pažodžiui mums sako išmėginti dalykus, kurie skiriasi, kurie iš jų yra geriausi. Kai mes teisingai dalijame Dievo Žodį, mes žvelgiame į Šventąjį Raštą ir žiūrime, ar kažkas nuo kažko skiriasi. Pavyzdžiui, paimkime Romiečiams 4, 5. Koks yra svarbiausias dalykas, kurį mes turime suprasti iš Dievo Žodžio? Tai – kaip būti išgelbėtam, kaip būti išteisintam ar paskelbtam teisiu prieš Dievą. Aš nežinau nieko svarbesnio už tai, o jūs? „O tam, kuris nedirba, bet tiki tuo, kuris išteisinga bedievy, jo tikėjimas yra įskaitomas teisumu“.

Nėra jokio būdo ar formos, kurie mums leistų iš šios eilutės padaryti išvadą, kad mes esame išgelbėti per darbus, ar kad darbai turi kažką bendro su mūsų išgelbėjimu. Jokiu būdu. Paulius konkrečiai sako: „Tam, kuris **nedirba**, bet tiki...“ Kas yra tikėjimas? Tai – patikėjimas. Jo tikėjimas yra įskaitomas teisumu. Dabar pažvelkime į Jokūbo 2, 24. Pažiūrėkime, ar tai skiriasi. Ką sako Jokūbas, rašydamas dvylikai giminių (atkreipkite dėmesį, į ką jis kreipiasi): „Tad ar matote, kad žmogus išteisinamas **darbais**, o ne vien tikėjimu?“ Ar tai skiriasi nuo to, ką rašo Paulius? Ar tai jums neatrodo skirtinga? Ar Dievas pats Sau prieštarauja? Ne. Jis kreipiasi į skirtingas žmonių grupes: Paulius kreipiasi į pagonis, į Neapipjaustymą, o Jokūbas – į dvyliką Izraelio genčių.

Pažvelkime į kitą pavyzdį. Mato 28, 19: „Todėl eikite ir mokykite visas tautas, krikštydami jas Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu“. Pažiūrėkite, kam Jėzus kalba šešioliktoje eilutėje – vienuolikai apaštalų. Jų liko tik vienuolika, nes Judas jau buvo pasikoręs. Mes galėtume sakyti, kad dvylikai apaštalų, nes neužilgo jie pakeitė Judą – ne Pauliumi, o Motiejumi. Šiems vyrams Kristus konkrečiai pasakė: „Eikite ir krikštykite“. Ar Jėzus pasiuntė dvyliką apaštalų krikštyti? Taip, Jis juos pasiuntė.

Dabar pažiūrėkime 1 Korintiečiams 1, 17. Ar matote skirtumą? Čia apaštalas Paulius, pagonių apaštalas sako: „Nes Kristus **nesiuntė** manęs krikštyti, bet skelbti evangeliją: ne žodžių išmintimi, kad Kristus kryžius netaptų neveiksmingas“. Ar jūs

matote skirtumą šiuose dviejuose teiginiuose? Viename dvylika apaštalų yra pasiūsti krikštyti. Kitame Paulius nėra siūstas krikštyti. Pastebėjime dalykus, kurie skiriasi.

Paskirstymai

Dabar pažvelkime į antrąjį principą – Paskirstymų principą. Pirmiausia, kas yra paskirstymas? Lietuviškas žodis „paskirstymas“ kyla iš graikiško žodžio, kuris yra sudarytas iš dviejų atskirų žodžių. „Oikos“ reiškia „namas“, „nomos“ reiškia „įstatymas“. Juos sudėjus gaunasi „oikonomia“ – namų įstatymas arba namų taisyklės. Šventajame Rašte Dievas turėjo dvejus skirtingus namus – Izraelio namus ir Pauliaus pavadintus „tikėjimo namiškius“ – Kristaus Kūną, kuris yra Dievo namai šiame paskirstyme. Kiekvieni iš šių namų turi jiems paskirstytas taisykles, namų įstatymą. Ar turite savo namuose kokių nors taisyklių? Žinoma, kad turite. Kiekvieni namai turi savas taisykles ar bent jau turėtų tokias turėti. Kai jūsų vaikai paauga, jie suvokia, kad tokios yra namų taisyklės. Jūsų taisyklės gali skirtis nuo mano taisyklių. Kai kurios taisyklės gali būti tos pačios. Tačiau svarbu, kad visi mūsų vaikai laikytųsi mūsų namų taisyklių, ar ne? Jei mano vaikai grįžta namo ir sako: „O tuose ir tuose namuose jie taip ir taip elgiasi“, žinote, ką aš atsakau? „Gerai, tegul jie daro, ką jie nori daryti savo namuose, tačiau mūsų namuose mes elgiamės štai taip“. Tai yra namų įstatymas, paskirstymas – kai namuose yra paskirstomos tam tikros taisyklės.

Štai kas yra paskirstymas. Dvasiškai mūsų namams Dievas yra paskirstęs skirtingų taisyklių nei Izraelio namams. Izraelio taisyklės yra vadinamos Įstatymu arba Mozės įstatymu. Mūsų namuose mums skirtų taisyklių paskirstymas yra vadinamas Malone. Efeziečiams 3, 1-3 skaitome: „Dėl šios priežasties aš, Paulius, Jėzaus Kristaus kalinys dėl jūsų, **pagonių** (*tai yra adresatas*), jei esate girdėję apie **Dievo malonės paskirstymą** (*namų tvarkymą*), man duotą dėl jūsų, kaip apreiškimu jis man atskleidė paslaptį...“ Mūsų namuose yra paskirstoma Paslaptis; tai jau nebėra Mozės įstatymas.

Pasižiūrėkite į lentelę, pateiktą skyriaus pabaigoje. C. I. Skofildo (Scofield) Biblija išpopuliarino paskirstymų schemą, kuria seka dauguma žmonių. Joje yra septyni paskirstymai. Pastebėsite, kad jie yra tokie: Nekaltumas, Sąžinė, Žmonių valdžia, Pažadas, Įstatymas, Malonė ir Karalystė. Tokie yra septyni pagrindiniai paskirstymai, kuriuos mes matome Šventajame Rašte. Ką norėčiau parodyti, yra tai, kad paskirstymus galime

apibrėžti bendriau ir paprasčiau, tačiau pirmiausia apibūdinkime pagrindinius paskirstymus.

Nekaltumas. Padėtis, kurioje Adomas ir Ieva buvo prieš nusidėjimą. Nuo sukūrimo pradžios iki žmogaus nuopuolio buvo Nekaltumo būklė.

Sąžinė. Tai, žinoma, prasidėjo su nuopuoliu. Prisiminkime, kad Adomas ir Ieva neturėjo valgyti nuo gėrio ir blogio pažinimo medžio. Kai jie suvalgė, jų sąžinės pradėjo suvokti blogį, todėl mes tai vadiname Sąžinės paskirstymu. Kalbėdami apie paskirstymus, dažnai galvojame, kad vienas laikotarpis pasibaigia, tada kitas prasideda. Iš tikrųjų, sąžinė vis dar tebėra su mumis. Pas kai kuriuos žmones, galbūt, jos jau nedaug teliko, tačiau ji vis dar yra. Kai mes sakome, kad Sąžinės paskirstymas prasidėjo nuo nuopuolio ir tęsiasi iki tvano, iš tikrųjų, nesakome, kad jis pasibaigė ties tvanu, verčiau turime omenyje, kad kažkas tuo metu dar prasidėjo. Sąžinė tęsiasi ir iki šių laikų.

Žmonių valdžia. Tai trečiasis paskirstymas. Kodėl jį vadiname Žmonių valdžia? Todėl, kad po tvano, kai Nojus nusileido ant Ararato kalno, Dievas perdavė žmonėms valdžią vykdyti tam tikrus teismus ir bausmes. Pažymėtinas pavyzdys yra žmogžudystė. Jei prieš tvaną kas nors nužudydavo žmogų, tai Dievas su juo susitvarkydavo Savo būdu. Nebūdavo jokio žmogiško įsikišimo. Tuo metu Dievas buvo konkrečiai uždraudęs bet kokį žmogišką įsikišimą. Ar atsimentate, kai Kainas nužudė Abelį? Kainas bijojo, kad jei kas nors jį pamatys, taip pat norės jį nužudyti. Dievas paženklino Kainą, kad žmonės jo nenužudytų. Tačiau po tvano Dievas suteikė Nojui ir visai žmonijai valdžią nužudyti tą, kuris įvykdo žmogžudystę. Kaip ir sąžinė, žmonių valdžia egzistuoja iki šių dienų. Dievas vis dar yra patikėjęs žmonėms valdžią vykdyti teismus, bausti, netgi mirtimi, kai žmonės įvykdo tam tikrus nusikaltimus. Tai prasidėjo po tvano.

Kitas pagrindinis posūkis įvyksta po Babelės bokšto. Mes tai vadiname **Pažado** paskirstymu. Nuo Sąžinės iki Žmonių valdžios Dievas tvarkosi tik su pagonimis. Kodėl? Todėl, kad iki Abraomo ir jo palikuonių žydų tautos nebuvo. Iki to laiko visi buvo pagonys. Tačiau kai pagonys sukilo prieš Dievą prie Babelės bokšto, Jis pašaukė Abromą ir davė jam pažadą. Jis pažadėjo jam daugelį dalykų, tarp kurių buvo ir pažadas, kad jis bus palaiminimas visoms žemės tautoms. Tai, žinoma, prasidėjo su Abromu ir, tam tikra prasme, tęsiasi iki šiol, kadangi per Kristų netgi mes dalyvaujame dvasiniuose išgelbėjimo palaiminimuose.

Penktasis paskirstymas yra **Įstatymas**. Dievas Įstatymą davė Izraeliui per Mozę, ir šis paskirstymas tęsėsi iki pagonims pasiūsto apaštalo Pauliaus.

Malonė yra šeštasis paskirstymas. Jis prasideda apaštalo Pauliaus tarnyste ir tęsis iki mūsų Paėmimo, kuris, žinoma, bus dar ateityje.

Galiausiai turime **Karalystės** paskirstymą, kuris bus nuo Suspaudimo laikotarpio iki Didžiojo baltojo sosto.

Koks santykis šiuose visuose paskirstymuose yra su Įstatymu? Pirmuose keturiuose paskirstymuose, t.y., per Nekaltumą, Sąžinę, Žmonių valdžią ir Pažadą, nebuvo jokio Įstatymo. Romiečiams 5 skyriuje, 12-14 eilutėse konkrečiai pasakyta, kad tuo metu **nebuvo Įstatymo**: „Todėl kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę – mirtis; ir taip mirtis perėjo į visus žmones, nes visi nusidėjo. Nes iki įstatymo nuodėmė buvo pasaulyje, bet nuodėmė nėra priskaitoma, kai nėra įstatymo. Vis dėlto mirtis viešpatavo nuo Adomo iki Mozės...“ Tačiau tai nereiškia, kad Dievas nesitvarkė su žmonėmis. Jis tvarkėsi su jais per sąžinę ir žmonių valdžią, tačiau nebuvo Mozės įstatymo. Anuo metu nebuvo faktiškai jokio raštiško apreiškimo.

Antrasis santykis su Įstatymu – tai būti **Įstatymo valdžioje**. Galatams 3, 23: „Bet prieš ateinant tikėjimui mes buvome saugomi įstatymo valdžioje...“

Trečiąjį santykį randame Romiečiams 6, 14: „Nes nuodėmė jums neviešpataus, nes jūs esate ne įstatymo, bet **malonės valdžioje**“.

Ketvirtąjį santykį su Įstatymu randame Jeremijo 31, 31-33 – Karalystėje, kai Naujoji Sandora su Izraeliu taps efektyvi visoje savo pilnatvėje, kai Dievas į jų širdis įrašys Įstatymą. Jie grįš prie Įstatymo kaip savo namų taisyklių, tačiau jis jau bus jų viduje, jų širdyse. Senojo testamento laikais Įstatymas buvo virš jų, izraelitai buvo Įstatymo valdžioje. Na, o Karalystės metu **Įstatymas** bus **juose, jų širdyse**.

Pastebėkime, kad Dievas per Babelės bokšto laikmetį dirbo su pagonimis, paskui, per Pažado ir Įstatymo laikus, – su Izraeliu. Kristaus žemiškos tarnystės laikais – taip pat su Izraeliu. Kristus pasakė: „Aš esu siųstas tik pas pražuvusias Izraelio avis“. Dabar

mes skaitome Romiečiams 11, 13, kad Paulius vėl kalba pagonims. Ar matote, kaip Dievas tvarkėsi tai su vienais, tai su kitais žmonėmis? Pirmiausia su pagonimis, paskui su Izraeliu, dabar vėl su pagonimis ir, galiausiai, Karalystėje Dievas dar kartą atliks Savo darbą per izraelitus.

Palaiapsnis apreiškimas

Trečiasis principas, kurį norime pateikti, yra palaiapsnis apreiškimas. Gyvendami šiame amžiuje, mes esame labiausiai palaiminti iš visų žmonių kartų. Mes turime užbaigtą Dievo Žodį, visą Bibliją. Tačiau kai kada pamirštame, kad Biblija ne iš karto buvo duota visa. Kartais galvojame, kad visi turėjo Bibliją, kaip ir mes. Turime suprasti, kad Biblija buvo apreiškta palaiapsniui – po truputį per tam tikrą laiką. Nuostabi tiesa yra tame, kad Dievas tam tikru laiku suteikdavo apreiškimą tik dėl trijų priežasčių.

Pirmoji priežastis – tolimesnis ankstesnio apreiškimo paaiškinimas. Apsvarstykite tokį pavyzdį: ar prisimenate, kai Dievas davė Mozės įstatymą klajonių po dykumą pradžioje? Dievas pašaukė Mozę užlipti ant kalno, davė jam Įstatymą, Mozė jį atnešė žemyn, nors žmonės jau tuo metu buvo jį sulaužę. Tada, po trisdešimt devynerių ar keturiasdešimties metų Dievas vėl davė Įstatymą. Kodėl? Todėl, kad Izraelis buvo klajojęs apie keturiasdešimt metų, susiklostė kitokia situacija, ir naujai kartai iš naujo reikėjo išgirsti Įstatymą. Čia randame tolimesnį išaiškinimą to, kas buvo pirminiame Įstatymo davime.

Antroji priežastis, kodėl Dievas duoda naują apreiškimą – kad būtų pakeistas ankstesnis apreiškimas. Netrukus pateiksiu tam pavyzdį.

Trečioji priežastis – gražinti atgal ankstesnį apreiškimą arba jį pašalinti.

Noriu atkreipti dėmesį į dvi palaiapsnio apreiškimo rūšis. **Pirmoji** yra palaiapsnis apreiškimas pačiame paskirstyme. Kartais paskirstyme Dievas apreiškia palaiapsniui, pridėdamas naujų dalykų prie tų, kurie jau jame buvo. Galatams 3, 17 rašoma: „Ir tai sakau, kad sandoros, kuri anksčiau buvo Dievo patvirtinta Kristuje...“ Kokia tai sandora? Tai yra pažadas, pirminė sandora, kurią Dievas sudarė su Abraomu. Paulius sako: „Ir tai sakau, kad sandoros, kuri anksčiau buvo Dievo patvirtinta Kristuje, negali pa-

naikinti po keturių šimtų trisdešimties metų atsiradęs įstatymas, kad pažadą paverstų negaliojančiu...“ Kitais žodžiais tariant, Paulius sako, kad čia yra palaipsnis apreiškimas. Vis dar yra pagrindinis pažadas, bet Dievas prie jo papildomai prideda Įstatymą. Kodėl? 19 eilutė: „Tai kam tarnauja įstatymas? Jis buvo pridėtas dėl nusižengimų, kol ateis sėkla, kuriai buvo duotas pažadas...“

Tai palaipsnis apreiškimas pačiame paskirstyme. Dievas davė pirminį pažadą Abramui ir jo žmonėms, tačiau po keturių šimtų trisdešimties metų Jis kai ką dar pridėjo. Jis nepanaikino pažado, tiesa? Nepanaikino. Būtent tai Paulius ir parodo. Jis jo nepanaikino, bet pridėjo keletą sąlygų, pagal kurias žmonės galėjo turėti dalį pirminiame pažade. Dabar jie privalėjo laikytis tam tikrų įstatymų.

Antroji palaipsnio apreiškimo rūšis – tai apreiškimas, vedantis į naują paskirstymą. Kartais naujasis apreiškimas pašalina ankstesnį apreiškimą. Pateiksiu keletą pavyzdžių: Dievas per Viešpatį Jėzų Kristų liepė dvylikai apaštalų eiti į visą pasaulį ir mokyti visas tautas jas krikštijant. Dauguma krikščionių nurodo šią Šventojo Rašto vietą kaip „įsakymą išžygiuoti“, kaip jiems skirtą „pavedimą“. Tačiau mums reikia suprasti, kad kartais naujas apreiškimas pašalina ankstesnį apreiškimą ir užima jo vietą. Kai mes skaitome 1 Korintiečiams 1, 17, Paulius sako: „Kristus nesiuntė manęs krikštyti, bet skelbti evangeliją“, čia matome naują apreiškimą, kuris pašalina ankstesnįjį. Ar tai reiškia, kad mes abejojame, jog senasis apreiškimas buvo tikras? Ne, jis buvo tikras, mes tuo nei kiek neabejojame. Jis buvo tikras tai kartai, kuriai Dievas konkrečiai kalbėjo, bet Dievas tai pašalina nauju apreiškimu.

Šiame paskirstyme nėra jokių įsakų. Remiantis Laišku kolosiečiams, Dievo Žodis sako, kad šiame amžiuje Dievas ištrynė įsakų rankraštį, kuris buvo prieš mus (Kolosiečiams 2, 14). „Ištrindamas įsakų rankraštį“ – šis teiginys pašalina ankstesnį apreiškimą, todėl mes nebeturime jokių įsakų. Dievas taip pat davė naują apreiškimą dėl išteisinimo. Anksčiau, kad žmogus būtų išteisintas, jam reikėjo tikėti ir darbais parodyti savo tikėjimą, bet dabar tai pašalinta nauju apreiškimu. Dabar išteisinimui reikia tik tikėjimo.

Anksčiau Dievas dirbo per stebuklingus ženklus su Savo Izraelio žmonėmis. Iš tikrųjų, Šventasis Raštas sako, kad „žydai reikalauja ženklų“. Bet Dievas pašalino šį apreiškimą nauju apreiškimu. Dabar Jis sako, kad „mes gyvename tikėjimu, o ne regėjimu“ (2 Korintiečiams 5, 7), mums nereikia matyti jokių ženklų.

Biblijos studijos gali būti vienu iš dviejų dalykų. Jos gali būti sunkios ir nuobodžios arba jaudinančios ir džiuginančios. Tačiau jos gali būti prasmingos tik tada, jei vadausimės Šventojo Rašto principu: „Teisingai padalinant Dievo Žodį“. Paskirstymų supratimas, palaipsnio apreiškimo matymas ir pripažinimas, kad nauji apreiškimai pašalina senus apreiškimus, įgalins mus iš tikrųjų suprasti Dievo Žodį.

Niekada pilnai, tikrąja prasme nesuprasi Dievo Žodžio, kol nepažinsi Viešpaties, kol nebūsi išgelbėtas. „Prigimtinis žmogus nepriima to, kas iš Dievo Dvasios“. Viskas, ką peržvelgėme šiame skyriuje, skirta tikintiesiems. Raginu šiandien tave: jei nesi pasitikėjęs Kristumi, turi tai padaryti. Bet Dievo Žodžio supratimas nėra svarbiausia priežastis, kodėl tau reikėtų pasitikėti Kristumi. Jei tu nepasitikėsi Kristumi, tavęs laukia amžinasis pragaras, Ugnies ežeras. Taip pat tu nepateksi į dangų. Tai yra daug svarbesnės priežastys pasitikėti Kristumi, nei tik sugebėjimas suprasti Dievo Žodį.

Tad raginu tave šiandien: jei nesi patikėjęs evangelijos žinia, kad Kristus numirė už tavo nuodėmes, buvo palaidotas ir prisikėlė, pasitikėk Juo šiandien. Tuomet galėsi suprasti Dievo planą tau.

PAVADINIMAS	NUO... IKI...	DIEVO TVARKYMASIS	SANTYKIS SU ĮSTATYMU
1. Nekaltumas	Nuo sukūrimo iki nuopuolio	Su pagonimis (Pr 10, 5; Rom 2, 14-15)	Be Įstatymo (Rom 2, 12a; 5, 13-14)
2. Sąžinė	Nuo nuopuolio iki tvano		
3. Žmonių vadžia	Nuo tvano iki Babelės		
4. Pažadas	Nuo Abraomo iki Mozės	Su Izraeliu (Pr 12, 2-3; Mt 10, 5-6)	Įstatymo valdžioje (Gal 3, 23)
5. Įstatymas	Nuo Mozės iki Pauliaus		
6. Malonė	Nuo Pauliaus iki Paėmimo	Su pagonimis (Rom 11, 13)	Malonės valdžioje (Rom 6, 14)
7. Karalystė	Nuo Suspaudimo iki Didžiojo baltojo sosto	Su Izraeliu (Rom 11, 26)	Įstatymas viduje (Jer 31, 33)

Studijų klausimai

1. Kodėl kai kurie žmonės prarado domėjimąsi Biblija?
2. Kas nėra teisingas padalijimas?
3. Kas yra teisingas padalijimas?
4. Kas yra paskirstymas?
5. Pateikite palaipsnio apreiškimo pačiame paskirstyme pavyzdį.
6. Pateikite palaipsnio apreiškimo, vedančio į naują paskirstymą, pavyzdį.

ANTRAS SKYRIUS

PAGRINDINIAI ŠVENTOJO RAŠTO PADALIJIMAI

*„Kaip jis kalbėjo savo šventųjų pranašų burna
nuo pasaulio pradžios...
...pagal apreiškimą paslapties, kuri buvo nutylėta
nuo pasaulio pradžios“
(Luko 1, 70; Romiečiams 16, 25b).*

Atrodo, kad iš visko, kas šiandien kausto Bažnyčią, stipriausi yra tradicijos gniaužtai. Daugelis žmonių laikosi tokios nuostatos: „Jei tai buvo pakankamai gerai seneliui ir močiutei, manau, bus gerai ir man“. Iš visų tradicijų, kurių laikosi įvairios krikščioniškos grupės, stipriausia ir painiausia, galbūt, yra ta, kad Šventasis Raštas yra padalijamas tradiciškai: Biblija yra tiesmukiškai daloma į Senąjį testamentą ir Naująjį testamentą.

Kaip jau buvo minėta, visi iki tam tikro laipsnio laikosi Rašto padalijimo. Jei šandien neaukoji gyvulių aukų Jeruzalės šventykloje (kas šiuo metu neįmanoma), vadina si, tu laikaisi padalijimo, nes pripažįsti, kad tokie aukojimai nėra privalomi žmonėms šiame amžiuje. Taigi, visi laikosi tam tikro padalijimo. Vienintelis skirtumas tarp besilaikančiųjų vienokio ar kitokio padalijimo – kur yra nubrėžiama riba, kaip yra atidalijama mums skirta Šv. Rašto dalis nuo tos, kuri skirta žydams. Turbūt dažniausiai yra girdima nuostata, kad Senasis testamentas yra skirtas žydams, o Naujasis – mums.

Pabandyčiau parodyti, kad Senasis testamentas ir Naujasis testamentas nėra pagrindiniai Šventojo Rašto padalijimai, ir taip pat parodysiu, jog daugelis žmonių nežino, kas pagal Šventąjį Raštą iš tikrųjų yra Senasis testamentas ir Naujasis testamentas.

Vienas netinkamiausių dalykų daugumoje Biblijų yra titulinis puslapis. Sakau tai atsargiai, nes labai gerbiu Dievo Žodį. Tačiau mes privalome suprasti, kad tik tekstas yra Dievo Žodis. Pastabos, tituliniai puslapiai ir skyrių įvada yra pridėti žmogaus. Ką perskaitome tituliname puslapyje, atsivertę bet kurią Bibliją prieš Pradžios knygą? Greičiausia – „Senasis testamentas“. Panašiai, atsivertę Evangeliją pagal Matą, daugumoje Biblijų randame užrašą „Naujasis testamentas“.

Aš sakyčiau, kad tai netinkama, kadangi tai atvedė prie neteisingo mokymo apie Žodžio padalijimą. Turime pamatyti, kad svarbiausi Šv. Rašto padalijimai nėra Senasis testamentas ir Naujasis testamentas, bet, greičiau, Pranašystė ir Paslaptis. Jei net nieko daugiau nesuprastumėte, tai daug laimėtumėte vien suprasdami šį pagrindinį Šv. Rašto padalijimą.

Pastorius Dž. C. Oheras (J. C. O’Hair) dažnai nurodydavo tris klaidingas prielaidas. **Pirmoji** – Senasis testamentas prasideda Pradžios knygos pirmame skyriuje. Jei nors kiek išmanote logikos pagrindus, tai suvoksite, kad jei prielaida yra neteisinga, tai išvada taip pat bus neteisinga. Tad pirmiausiai įrodykime, kad Senasis testamentas neprasideda Pradžios knygos pirmame skyriuje. Kad tai padarytume, mums reikia žinoti, kas yra Senasis testamentas. Turime suprasti, kad žodis „testamentas“ Šventajame Rašte yra žodžio „sandora“ atitikmuo. Tai yra du žodžiai, verčiami iš vieno originalo kalbos žodžio.

Aš asmeniškai tikiu, kad verčiant reikėtų naudoti žodį „sandora“, nes kai sakome „Senasis testamentas“, mes iš tikrųjų nurodome į Senąją sandorą, kurią Dievas sudarė su Izraelio žmonėmis per Mozę.

Apie tai skaitome 2 Korintiečiams 3, 12-14: „Taigi, turėdami tokią viltį, mes kalbame labai tiesiai ir ne kaip Mozė, kuris užsidėdavo dangalą sau ant veido, kad Izraelio vaikai negalėtų žiūrėti į pabaigą to, kas yra panaikinta, bet jų protai buvo apakinti, nes iki šios dienos pasilieka nenuimtas tas pats dangalas skaitant Senąjį testamentą; tas dangalas yra panaikinamas Kristuje“. Kas yra tas Senasis testamentas? Jei pamenate, kas tada nutiko, tai žinote, kad Mozė užlipo ant kalno, susitiko su Dievu, ir Dievas jam davė sandorą, Dešimt įsakymų, t.y., Įstatymą. Visa tai nurodo į tą pačią Senąją sandorą, kuri ir yra Senasis testamentas.

Kada visa tai įvyko? Ar tai įvyko Pradžios knygos 1 skyriuje? Mes galėtume skaityti Pradžios knygos 1 ir 2 skyrius, iki pat 50 skyriaus, tačiau nerasime tokių žodžių, kaip testamentas ar sandora. Galime skaityti iki Išėjimo knygos 19 skyriaus, ir vis tiek nerasime Senosios sandoros. Tik Išėjimo knygos 20 skyriuje Dievas atskleidžia Senąją sandorą. Tuo metu ji buvo nauja, tačiau dabar ji paseno, kadangi buvo pašalinta. Bet koku atveju, Senojo testamento mes nerasime Pražios knygoje.

Iš tikrųjų, naudinga žinoti, kad laiko tarpas nuo žmogaus sukūrimo iki Senosios sandoros sudarymo truko apie 2 500 metų. Kai suvoki faktą, jog Senoji sandora veikė tik maždaug 1 500 metų, į Šv. Raštą pradėti žiūrėti iš kitokios perspektyvos.

Antra neteisinga prielaida yra ta, kad Naujasis testamentas prasideda Mato 1 skyriuje. Iš tikrųjų Naujasis testamentas prasideda Mato 27 skyriuje. Mato 26, 27-28: „Ir kai jie valgė, Jėzus paėmė duoną ir palaimino ją, ir laužė ją, ir davė ją mokiniams, ir tarė: ‘Imkite, valgykite – tai yra mano kūnas’. Ir jis paėmė taurę ir padėkojo, ir ją davė jiems, sakydamas: ‘Gerkite jūs visi iš jos; nes tai yra naujojo testamento mano kraujas, kuris yra išliejamas už daugelį nuodėmių atleidimui’“. Kada prasideda Naujasis testamentas ar Naujoji sandora? Ji prasideda su Kristaus kraujo praliejimu.

Kodėl svarbu tai suprasti? Kada buvo pralietas Kristaus kraujas? Ar Mato 1 skyriuje? Ne, tik visų keturių Evangelijų pabaigoje. Todėl tai, kas vyksta Mato, Morkaus, Luko ir Jono evangelijose, vyksta pagal Senojo testamento paskirstymą. Štai dėl ko keturiose Evangelijose mes randame teiginių, į kuriuos žiūrėdami pagal šią dieną supratimą, matome, kad jie nesuderinami su Malonės paskirstymu.

Pavyzdžiui, paimkime Kalno pamokslą. Neseniai per radiją teko girdėti vieną pamokslautoją, kalbantį apie Kalno pamokslą, kuris, žinoma, sakė, kad Kalno pamokslas Mato 5, 6 ir 7 skyriuose iš tikrųjų yra Karalystės konstitucija. Aš su tuo sutikčiau, tačiau sakydamas tai, jis turėjo omenyje, kad Karalystė yra dabartinis paskirstymas. Mums reikia suprasti, kad Evangelijose minima karalystė nenurodo į dabartinį paskirstymą. Karalystė nurodo į tą karalystę, kurioje Viešpats valdys žemę tūkstantį metų. Taigi, jis teisingai įvardino, tačiau nežinojo, apie ką kalba. Jis sakė, kad Kalno pamokslas yra skirtas šiam dabartiniam amžiui. Tačiau apžvelgę kelis teiginius pamatysime, kad to negali būti.

Grįžkime prie Mato 5 ir 6 skyrių ir išstirkime kai kuriuos mokymus, pateiktus Kalno pamoksle. Nesakau, kad Kalno pamoksle nėra principų, kurie galėtų duoti naudos. Visas Dievo Žodis yra pilnas principų, iš kurių galime pasimokyti ir kuriais galime džiaugtis. Tačiau galiu pateikti kelis konkrečius teiginius, kurie akivaizdžiai parodo, kad tai nėra nurodymai šiam amžiui – tai yra nurodymai, duoti Izraelio tautai.

Mato 5, 5: „Palaiminti romieji, nes jie paveldės žemę“. Ką tai reiškia? Na, tai ir reiškia būtent tai, kas parašyta. Tai reiškia, kad tie žmonės, kuriems Jėzus kalba, yra žmonės, vieną dieną paveldėsiantys žemę. Dievas pažadėjo Abraomui žemę. Dievas pažadėjo Izraelio tautai amžiną teisę į tam tikrą nekilnojamojo turto dalį, ir Kristus kalba šiems žmonėms. „Palaiminti romieji... jie paveldės žemę“. Ar mes paveldėsime žemę? Ne, apaštalas Paulius sako mums Laiške filipiečiams 3, 20, kad mūsų elgsena yra danguje! Mes turime visiškai kitokią viltį, nei Izraelio tauta tuo metu.

Kitas pavyzdys vėlgi parodo tą pačią viltį, pasiūlytą tiems patiems žmonėms. Mato 6, 10: „Teateina tavo karalystė. Tėbūna įvykdyta tavo valia žemėje, kaip kad ji yra danguje“. Dievas pažadėjo Izraeliui karalystę žemėje. Ji vadinama Dangaus karalyste dėl to, kad jos valdžia bus dangiška, tačiau ji bus žemėje.

Eilutės, kurios aiškiai parodo skirtumą tarp Įstatymo ir Malonės, yra Mato 6, 14-15: „Nes jeigu jūs atleisite žmonėms jų kaltes, tai ir jūsų dangiškasis Tėvas jums atleis; bet jeigu jūs neatleisite žmonėms jų nusižengimų, tai nei jūsų Tėvas neatleis jūsų nusižengimų“. Ši Šv. Rašto vieta kėlė nerimą daugeliui žmonių. Iš tikrųjų ši vieta daugeliui žmonių padėjo suvokti Malonės žinią, kai jie suprato, kad Mato evangelijoje yra Įstatymas. Jei tu atleisi, tai ir tau bus atleista. Bet jei tu neatleisi, tai ir tau nebus atleista. Tačiau tai nėra mūsų atleidimo pagrindas šiai dienai. Palyginkime tai su tuo, ką apaštalas Paulius sako mums Laiško efeziečiams 4 skyriuje. Jis sako, kad šiame, Malonės paskirstyme, mūsų atleidimo pagrindas yra kitoks.

Efeziečiams 4, 32: „Būkite geri vienas kitam, minkštaširdžiai, atleisdami vieni kitiems, kaip ir Dievas dėlei Kristaus jums atleido“. Matote, tai visiškai priešinga tam, ko moko Kristus savo pasekėjus Evangelijos pagal Matą Karalystės programoje. Jis mokė juos, kad jei jie neatleis, tai ir jiems nebus atleista. Tačiau mums Viešpats Jėzus Kristus

per apaštalą Paulių skelbia, kad mums jau atleista. Dabar atleiskite kitiems. Tai yra malonė. Toks yra skirtumas tarp Įstatymo ir Malonės.

Kur link aš suku? Noriu parodyti jums tą didelę keturių Evangelijų dalį, kurioje veikia Senojo testamento principai, ir pažvelgti į Naująjį testamentą. Tačiau privalome suprasti, kad Naujasis testamentas ne visada reiškia Malonės paskirstymą. Iš kur mes tai žinome? Kai teisingai padalijame Dievo Žodį, turime atskirti, kaip Naujasis testamentas buvo atskleistas Izraelio namams ir Judo namams bei kaip Naujasis testamentas yra taikomas Malonės paskirstyme.

Pastebėkite Jeremijo 31, 31: „Štai ateina dienos, – sako VIEŠPATS, – kai aš sudarysiu su Izraelio namais ir Judos namais Naują sandorą“. Ar čia kas nors sakoma apie šiandieninę Bažnyčią, Kristaus Kūną? Nei žodžio. Tai yra Naujasis testamentas, koks jis iš pradžių buvo sudarytas ir taikomas tik Izraelio namams bei Judo namams. Iš tikrųjų tai yra Naujasis testamentas, į kurį Kristus nurodo Mato 26 skyriuje – „Tai yra naujoji sandora mano kraujyje“. Koks testamentas? Kokia sandora? Sandora su Izraelio namais ir Judo namais.

Tai mus atveda prie trečiosios klaidingos prielaidos. Kaip neteisinga yra sakyti, kad Senasis testamentas prasideda Pradžios knygos 1 skyriuje, kai jis iš tikrųjų prasideda Išėjimo knygos 20 skyriuje, ir kaip yra neteisinga sakyti, kad Naujasis testamentas prasideda Mato knygos 1 skyriuje, kai jis prasideda keturių Evangelijų pabaigoje su Kristaus mirtimi, taip neteisinga yra sakyti, kad Malonės paskirstymas prasidėjo su apaštalų Petru, Sekminių dieną, Apaštalų darbų 2 skyriuje.

Tai yra svarbiausia iš trijų prielaidų. Mums reikia suprasti, kodėl tai yra klaidinga. Pateiksiu jums tris priežastis, kodėl tai yra klaidinga. Esu matęs gerų rašytojų, kurie pateikė daugiau kaip dvidešimt priežasčių, kodėl šio Malonės paskirstymo Bažnyčia negalėjo prasidėti Sekminių dieną, tačiau aš jums pateiksiu tris, kurios, mano manymu, visa tai gerai apibendrina.

Pirmoji priežastis: Sekminių diena buvo žydų šventės diena. Pastebėkite Apaštalų darbų 2, 1: „Ir kai išsipildė Sekminių diena...“ Ką tai reiškia? Tai reiškia, kad atėjo tinkama žydų kalendoriaus diena. Matote, per visą savo istoriją žydų tauta laikėsi septynių švenčių per metus. Galbūt jūs esate su daugeliu jų susipažinę. Paschos (Perėjimo)

šventė buvo įsteigta dar Egipte, kai Izraelis išėjo iš Egipto. Neraugintos duonos šventė, Pirmųjų vaisių šventė ir t.t., buvo švenčiamos tam tikrą metų dieną. Todėl kai sakoma, kad išsipildė Sekminių diena, tai reiškia, kad buvo tam tinkamas laikas žydų metuose. Tai buvo ketvirtoji iš švenčių, neturėjusi nieko bendra su pagonimis; tai buvo išskirtinai žydų šventė.

Kad įsitikintume, jog tai yra tiesa, pažvelkime į kelias eilutes: Apaštalų darbų 2, 5: „Jeruzalėje gyveno žydai, dievobaimingi vyrai, iš kiekvienos tautos po dangumi“. Taip pat pastebėkime Apaštalų darbų 2, 9-10: „Mes – partai ir medai, ir elamitai, ir Mesopotamijos, ir Judėjos, ir Kapadokijos, Pontijos ir Azijos, Frigijos ir Pamfilijos, Egipto ir Libijos pakraščių ties Kirėne gyventojai, ir Romos ateiviai, žydai ir prozelitai...“ Nors ten buvo žmonių, kurie pagal savo tautybę buvo pagonys, tačiau mums aiškiai pasakyta, kad jie buvo tapę žydų prozelitais. Tuomet kodėl jie buvo susirinkę Jeruzalėje? Todėl, kad tai darė kiekvienas ištikimas žydas ar prozelitas. Jie susirinko į Jeruzalę švęsti, ir tai buvo Sekminių šventė. Pažvelkime į 14 eil.: „Bet Petras, atsistojęs su vienuolika, pakėlė savo balsą ir jiems tarė: ‘Judėjos vyrai ir visi, kurie gyvenate Jeruzalėje; tebūna jums tai žinoma, ir klausykite mano žodžių‘. Ir 22 eil.: „Izraelio vyrai, klausykitės šių žodžių; Jėzų iš Nazareto, žmogų, Dievo patvirtintą tarp jūsų stebuklais ir nuostabomis, ir ženklais, kuriuos Dievas darė per jį jūsų tarpe, kaip ir jūs patys žinote...“ Jei pažvelgtumėte į 3 skyrių, atrastumėte ten tą patį. Petras kalba Izraelio žmonėms. Nei vienas pagonis nėra paminėtas. Iš tikrųjų iki pat dešimtojo Apaštalų darbų knygos skyriaus, iki pat Sauliaus, vėliau tapusio apaštalu Pauliumi, atsivertimo, nerasite nei vieno pagonies.

Iš kitos pusės, Malonės paskirstyme yra bendras – žydų ir pagonių – Kūnas. Bet Sekminių dieną jūs atrasite tik žydų tautą ar tuos, kurie yra žydai pagal religiją.

Antroji priežastis, kodėl Sekminių diena nėra Malonės paskirstymo pradžia, yra ta, kad Izraeliui po Sekminių dienos vis dar siūloma karalystė. Malonės paskirstymas negalėjo prasidėti 2 skyriuje, jei Dievas vis dar siūlo karalystę 3 skyriuje. Pastebėkite Apaštalų darbų 3, 12: „Ir tai pamatęs Petras atsakė tautai: ‘Izraelio vyrai, kodėl jūs tuo stebitės? Arba kodėl jūs taip įdėmiai žiūrite į mus, tarsi savo pačių jėga ar šventumu mes būtume padarę šitą žmogų vaikščiojantį?’“ ir 19 eil.: „Todėl apsigalvokite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės, kai nuo Viešpaties veido ateis atgaivos laikai“. Tai yra nuoroda į karalystę, atgaivos laikus. 20 eil.: „Ir jis atsiųs Jėzų

Kristų, kuris anksčiau jums buvo paskelbtas“. Tai, iš tikrųjų, buvo pirmasis tikras karalystės pasiūlymas.

Daugelis moko, kad karalystė buvo pasiūlyta Kristui dar būnant žemėje. Ar žinote, kad karalystė tuo metu nebuvo pasiūlyta? Iš tikrųjų, jei jūs suprantate Senojo testamento pranašus, tai turėtumėte žinoti, kad iki Kristaus mirties karalystė negalėjo būti pasiūlyta. 1 Petro 1, 11: „...[pranašai] tyrinėdami, kurį arba kokį laiką nurodė juose buvusi Kristaus Dvasia, kai ji iš anksto paliudijo Kristaus kentėjimus ir po jų seksiančią šlovę“. Jūs negalite pamatyti karalystės šlovės, kol neįvyko Kristaus kentėjimai.

Daugelis Šventojo Rašto vietų tai liudija. Mato 16, 28, prieš Atsimainymo kalną Kristus pasakė savo mokiniams: „Iš tiesų sakau aš jums: yra kai kurie čia stovintys, kurie neragaus mirties, kol pamatys žmogaus Sūnų, ateinantį savo karalystėje“. 17 skyriuje Jis pasiima tris artimiausius mokinius ant Atsimainymo kalno, kur jie mato, kaip Kristus persimaino į Savo karalystės šlovę. Ar žinote, ką Jis sako? „Niekam apie tai nepasakokite, kol žmogaus Sūnus nebus prisikėlęs iš numirusiųjų“. Kodėl? Todėl, kad iki Kristaus prisikėlimo karalystė nebuvo pasiūlyta. Neįmanoma turėti ir karalystės pasiūlymo, ir Kristaus Kūno prasadėjimo Apaštalu 2 skyriuje, kai karalystė vis dar siūloma 3 skyriuje.

Trečioji priežastis: Malonės paskirstymas negalėjo prasidėti, kol Izraelis dar nebuvo iškirstas, kol Dievas dar nebuvo nukirtęs Savo paskirstymo šiai tautai. Tradicinė teologija moko, kad Izraelis buvo iškirstas su kryžiumi, kai jie nukryžiuo Viešpatį Jėzų Kristų, ir tada Dievas atsisuko į pagonis. Bet ar taip sako Šventasis Raštas? Lk 13, 6-7: „Jis taip pat pasakė šį palyginimą: ‘Vienas žmogus turėjo savo vynuogyne pasisodinęs figmedį (*figmedis Šv. Rašte vaizduoja Izraelį, jų, kaip Dievo žmonių, religinį gyvenimą*). Ir atėjęs jis ieškojo jo vaisiaus ir nieko nerado (*kas trejus metus ieškojo vaisių Izraelyje? Viešpats Jėzus Kristus. Jis tarnavo tarp šių žmonių trejus metus, ieškodamas vaisių, tačiau jokių vaisių nerado*). Tuomet jis tarė savo vynuogininkui: Štai šiuos trejus metus aš ateinu ieškodamas ant šio figmedžio vaisiaus ir nieko nerandu: nukirsk jį; kam jis apsunkina žemę?’“

Tradicinė teologija sustotų ties 7 eilute ir sakytų: „Amen. Nukirskite juos!“ Tačiau pastebėkite, ką Šventasis Raštas sako 8 eilutėje: „Ir jis atsakydamas jam tarė: ‘Viešpatie, palik jį dar ir šiuos metus, kol aš jį apkasiu ir patrėšiu’“.

Kai skaitome Apaštalu darbų knygą, atrandame, kad Dievas leido Izraeliui dar metus apsigalvoti. Mes žinome, kad jie to nepadarė. Jie neatlaikė ir dar vienu papildomu bandymo metu. Kai mes palyginame Šv. Rašto vietas, atrandame, kad tie metai baigėsi Apaštalu darbų 7 skyriuje, Stepono nužudymu, užmėtant jį akmenimis. Taigi Dievas iš tikrųjų suteikė vienus papildomus metus. Apaštalu darbų 2 skyriaus įvykiai ir įvyko per tuos papildomus metus, ar ne? Taigi Dievas negalėjo pradėti Malonės paskirstymo, kol vis dar buvo suteikęs progą Izraeliui apsigalvoti.

Jeigu mes atmetame šias klaidingas prielaidas, tai privalome turėti joms alternatyvą, kuri remtųsi Šventuoju Raštu, tiesa? Pažvelkime į tris pamatinius teiginus. Tai yra trys dalykai, kuriuos suprasdami ir pritaikydami Rašto nagrinėjime, pamatysite skirtumą tarp Pranašystės ir Paslapties.

Pirmas teiginys. Malonės paskirstymas buvo paslaptis. Šis dabartinis amžius, kuriame gyvename, vadinamas Malonės paskirstymu, buvo paslaptis. Laiško efeziečiams 3 skyrius padės mums suprasti, ką Paulius turėjo omenyje, kalbėdamas apie paslaptį. Pirmiausia, noriu nurodyti, kad žodis „paslaptis“ Biblijoje reiškia kažką paslėpto. Kai kurie žmonės, perskaitę žodį „paslaptis“, galvoja, kad tai kažkas sunkiai suprantamo, tartum kokia mįslė. Tačiau šioje vietoje apaštalo Pauliaus vartojamas žodis „paslaptis“ reiškia ne tai. Žodis „paslaptis“ graikų kalboje tiesiogiai verčiant reiškia „užčiaupti burną“ ar „laikyti slaptai“. Dievas žino, kaip išlaikyti paslaptį. Kai kurie iš mūsų to nežino, bet Jis žino. Ir kai Jis laiko paslaptį, Jis niekam to neleidžia sužinoti, kol neateina tam laikas.

Efeziečiams 3, 1-2: „Dėl šios priežasties aš, Paulius, Jėzaus Kristaus kalinys dėl jūsų, pagonių, jeigu esate girdėję apie Dievo malonės paskirstymą, man duotą dėl jūsų“. Atkreipkite dėmesį: „jeigu esate girdėję“. Grupelė malonės tikinčiųjų prieš keletą metų tarnavo vienai šeimai ir papasakojo jiems apie skirtingus Dievo paskirstymus. Tai buvo ištikimai bažnyčioje besilankanti šeima, galbūt net išgelbėta, tačiau jie nežinojo, kas yra Malonės paskirstymas. Jie pasakė tam malonės tikinčiajam: „Apie kokį čia paskirstymą kalbi? Abejojame, ar apie jį iš viso rašoma Biblijoje“. Tai pasako, kaip gerai jie žino Bibliją. Štai čia apie tai rašoma: „Jeigu esate girdėję apie Dievo malonės paskirstymą, man duotą dėl jūsų, kaip apreiškimu jis man atskleidė paslaptį (kaip aš anksčiau parašiau keletu žodžių, iš kurių, kai skaitote, galite suprasti mano pažinimą Kristaus paslapties)“ – Efeziečiams 3, 2-4.

Noriu atkreipti dėmesį į tris dalykus esančius tekste, kurie nurodo į šią paslaptį. Penktoje eilutėje matome, kad ji nebuvo paskelbta ankstesnėms žmonių kartoms: „...kuri kitais amžiais nebuvo atskleista žmonių sūnums, kaip ji dabar atskleista jo šventiems apaštalams ir pranašams per Dvasią“. Šios paslapties neraskime Senojo testamento Raštuose ar, jei tiksliau išsireikštume, Senojo testamento ir prieš Senąjį testamentą esančiuose Raštuose. Jūs neraskite šios paslapties Pradžios knygoje, jūs neraskite jos per visą Senąjį testamentą; jūs neraskite jos keturiose Evangelijose. Tai buvo paslaptis. Ji nebuvo atskleista iki apaštalo Pauliaus.

8 eil. sako, kad ji buvo „neištiriama“: „Man, mažesniai už mažiausią iš visų šventųjų, yra duota ši malonė, kad aš tarp pagonių skelbčiau neištiriamus Kristaus turtus“. Žodis „neištiriamus“ pažodžiui reikštų „neatsekamus“. Kitais žodžiais tariant, Paulius sako, kad jis čia skelbia paslaptį, kurios negalima atsekti Senajame testamente. Kodėl? Todėl, kad tuo metu ji dar nebuvo apreikšta. Tai – naujas apreikšimas.

9 eil. mums sako, kad tai buvo paslėpta Dieve: „Ir kad visi pamatytų, kokia yra bendrystė paslapties, kuri nuo pasaulio pradžios buvo paslėpta Dieve, kuris visa sukūrė per Jėzų Kristų“. Pastebėkite, kaip Paulius rūpestingai parenka žodžius. Jis nesako, kad tai buvo paslėpta Šventajame Rašte, užkišta Senajame testamente. Jis sako, kad tai buvo paslėpta Dieve – tai žinojo tik Dievas, ir Jis nebuvo apreikšęs to iki apaštalo Pauliaus.

Noriu parodyti jums esminį dalyką, padėsiantį suprasti skirtumą tarp Pranašystės ir Paslapties. Atsiverskite Apaštalo darbu knygos 3 ir Laiško romiečiams 16 skyrius. Tai – dvi Rašto vietos, kurios parodo skirtumą tarp Pranašystės ir Paslapties. Apaštalo darbu 3, 21, iš karto po to, kai Petras pasiūlo Izraeliui karalystę ir pasako, kad jei jie apsigalvos, tai sugrįš Kristus, sakoma: „...kurį [Kristų] turi priimti dangus iki visų dalykų atkūrimo laikų, apie kuriuos Dievas kalbėjo visų savo šventųjų pranašų burna nuo pasaulio pradžios“. Čia Petras sako, kad tai yra tiesa, apie kurią Dievas kalbėjo per visus savo pranašus. Štai dėl ko mes tai vadiname Pranašyste, nes tai yra pranašų programos dalis. Ar žinote, kas į ją įeina? Kristaus mirtis, Jo prisikėlimas, taip pat yra įtrauktas Jo sugrįžimas pas Izraelį, Karalystė ir tūkstantmetis Kristaus valdymas. Nėra žinoma, kad tai – Tūkstantmetė karalystė, kol mes apie tai neperskaitome Apreiškimo knygoje, tačiau Karalystė buvo atskleista. Visa tai buvo pranašystės dalis. Visa tai galite atrasti Senojo testamento Raštuose.

Dabar sugretinkime tai su tuo, ką Paulius sako apie paslaptį Laiško romiečiams 16, 25: „Na, o tam, kuris turi galią jus įtvirtinti pagal mano evangeliją ir Jėzaus Kristaus skelbimą pagal apreikšimą paslapties, kuri buvo nutylėta nuo pasaulio pradžios“. Ar matote skirtumą tarp Pranašystės ir Paslapties? Pranašystė Apaštalo darbų 3 skyriuje buvo **paskelbta** visų pranašų lūpomis nuo pasaulio pradžios. O apaštalas Paulius sako, kad Paslaptis buvo **nutylėta** nuo pasaulio pradžios – niekas anksčiau to neskelbė, nepranašavo.

Kas sudaro Paslaptį? Paslaptį sudaro šis dabartinis Malonės paskirstymas. Jūs neraskite šio paskirstymo apreikšto Senajame testamente, įskaitant keturias Evangelijas. Jo ten nėra. Paslaptį sudaro tai, jog žydai ir pagonys yra laikomi vienodi Kristuje. Tai yra paslaptis. Jūs to neatrasite Senojo testamento Raštuose.

Paėmimas – Kristaus Kūno paėmimas iš žemės šio amžiaus pabaigoje – nėra randamas Senojo testamento Raštuose. Jūs to neatrasite ir keturiose Evangelijose, nes tai buvo Paslapties dalis, paslėpta nuo pasaulio pradžios.

Antras teiginys. Paslaptis pirmiausiai buvo apreikšta Pauliui. Laiško efeziečiams 3 skyriuje mums pasakoma pakartotinai, kad Dievas tai atskleidė jam. Sulyginkite tai su 1 Laiško Timotiejui 1 skyriumi. Efeziečiams 3, 2-3 Paulius sako: „Jeigu esate girdėję apie Dievo malonės paskirstymą, man duotą dėl jūsų, kaip apreikšimu jis man atskleidė paslaptį (kaip aš anksčiau parašiau keletu žodžių)“. 1 Timotiejui 1, 16 jis sako: „Tačiau dėl šios priežasties gavau pasigailėjimą, kad manyje pirmajame Jėzus Kristus parodytų visą ilgą kantrybę kaip pavyzdį tiems, kurie po to įtikės juo amžinajam gyvenimui“. Pagal šį tekstą apaštalas Paulius buvo pirmasis, kuris buvo išgelbėtas pagal esamą išgelbėjimo modelį, pagal jam apreikštą Malonės paskirstymą.

Trečias teiginys. Nurodymai Kristaus Kūnui yra randami Pauliaus laiškuose. Nurodymai, kuriems Dievas nori, kad mes paklustume, randami Pauliaus laiškuose. Kaip mes tai galime žinoti? Pateiksiu jums dvi priežastis.

Pirmoji priežastis: joks kitas rašytojas Biblijoje nemini Kristaus Kūno. Jūs niekur kitur neraskite tokio termino, išskyrus Pauliaus laiškus. Kodėl ne? Todėl, kad Dievas jam suteikė atsakomybę atskleisti šio amžiaus paslaptį. Petras, Jokūbas, Jonas ir visi kiti rašytojai niekada nėra minėję Kristaus Kūno. Efeziečiams 5, 32 Bažnyčios ir Kristaus sąjunga vadinama didele paslaptimi.

Antroji priešastis: Paulius vadina save ypatingu apaštalu ir mokytoju pagonims. 2 Timotiejui 1, 11: „...aš esu paskirtas skelbėju ir apaštalu, ir pagonių mokytoju“. Iš kur mes žinome, kad apaštalas Paulius yra mokytojas pagonims? Jis pats mums tai pasako įkvėptas Dievo Šventosios Dvasios. Iš kur mes žinome, kad nurodymai šiam Malonės paskirstymui mums duoti Pauliaus laiškuose? Paulius pasakė, kad jis buvo pagonių mokytojas. Štai iš kur galime žinoti.

Dažnai kyla toks klausimas: „O ką mums daryti su kitomis Naujojo testamento knygomis?“ Daugelis žmonių, kurie nebuvo išmokyti teisingai padalyti Dievo Žodį, turi savo prioritetus. Galbūt jiems labiau patinka Jokūbo laiškas ar Evangelija pagal Joną, o gal 1 Jono laiškas. Ir ten jie gali rasti daug gerų bei naudingų dalykų.

Štai kaip mes elgiamės su tomis knygomis. Pirmiausia, mes elgiamės su jomis kaip su bet kuria Šventojo Rašto dalimi – ar tai būtų Senasis testamentas, ar Pradžios knyga, ar bet kuri kita knyga. Mes suprantame, kad yra daug naudingų principų visame Dievo Žodyje. Paulius yra tas, kuris pasakė, kad visas Raštas yra naudingas. Taigi mes pripažįstame tų dalykų studijų vertę. Tačiau, kaip ir Senajame testamente, taip ir ne Pauliaus parašytuose 1 ir 2 Petro, 1, 2 ir 3 Jono bei Judo laiškuose yra mokymų, kurie nėra taikomi tiesiogiai mums, kaip Kristaus Kūno nariams. Iš tikrųjų tose knygose yra mokymų, kurie akivaizdžiai prieštarauja Pauliaus mokymui, kurį jis mums pateikia šiame paskirstyme. Dievo Žodis sau neprieštarauja, ir taip nėra todėl, kad mes teisingai padalijame Dievo Žodį. Mes pripažįstame, kad Dievas vienus dalykus parašė Izraelio tautai, o kitus dalykus parašė mums, kaip Kristaus Kūno nariams. Todėl būkime atsargūs su šiomis knygomis, išmintingai jas naudokime. Jokūbo laiškas turi nuostabių nurodymų, kaip pažaboti liežuvį, ir mums tikrai reikėtų tai daryti. Petro laiške daug rašoma, kaip susitvarkyti su kentėjimais. Taip, pripažinkime, kam jie buvo parašyti ir tai, kad mums skirti nurodymai yra surašyti Pauliaus raštuose.

Norėčiau viską apibendrinti parodydamas galbūt didžiausią skirtumą, kurį randu Šventajame Rašte tarp Pranašystės ir Paslapties. Tai yra išgelbėjimo klausimas. Pateiksiu dar tris Šventojo Rašto vietas, kurios jums padės pamatyti didžiulį skirtumą tarp Pranašystės ir Paslapties: kaip Dievas tvarkėsi su Izraelio tauta ir kaip Dievas tvarkosi su mumis per apaštalą Paulių.

Pirmiausia, Mato 19 skyrius. Čia pateiktos trys nuorodos, kuriose kažkas klausia: „Ką man daryti, kad būčiau išgelbėtas? Ką man daryti, kad paveldėčiau amžinąjį gyvenimą?“ Tai yra svarbiausias kada nors užduotas klausimas: „Ką man daryti, kad būčiau išgelbėtas?“ Tai labai geras klausimas.

Pastebėkite, ką Viešpats atsakė į šį klausimą. Mato 19, 16-17: „Ir štai vienas atėjo ir tarė jam: ‘Gerasis Mokytojau, ką gero turiu daryti, kad turėčiau amžiną gyvenimą?’ Ir jis jam tarė: ‘Kodėl tu mane vadini geru? Nėra nei vieno gero, bet tik vienas, tai yra Dievas; bet jei tu nori įeiti į gyvenimą, laikykis įsakymų‘“. Štai ką reiškia įeiti į amžinąjį gyvenimą tos programos metu – laikytis įsakymų.

Tai buvo reikalavimas Karalystės programos metu. Ačiū Dievui, tai nėra reikalavimas šiame Dievo malonės paskirstyme.

Panašaus klausimo buvo paklaustas apaštalas Petras Apaštalų darbų 2, 37: „Vyrai ir broliai, ką mums daryti?“ Petras tik ką buvo pasakęs galingą pamokslą izraelitams apie tai, kad jie užsitraukė didelę bėdą nukryžiuodami Kristų. „Tada Petras jiems tarė: ‘Apsigalvokite, ir kiekvienas iš jūsų tepasikrikštija Jėzaus Kristaus vardu nuodėmių atleidimui, ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną‘“ (38 eil.). Apsigalvokite ir pasikrikštykite. Atsiminkite, kad tai vis dar Pranašystė. Tai dar vis tie metai, kai Dievas tebesiūlo Izraeliui karalystę. Apsigalvokite ir pasikrikštykite. Tačiau tai nėra Paslaptis. Tai nėra evangelija šiam Malonės paskirstymui.

Trečioji nuoroda, galbūt, geriausiai mums žinoma, yra Apaštalų darbų 16, 30-31, kur Filipų kalėjimo sargas paklausė: „Ponai, ką aš turiu daryti, kad būčiau išgelbėtas?“ Ką jam atsakė pagonių apaštalas? Ar jis atsakė: „Laikykis įsakymų“? Ar jis atsakė: „Apsigalvok ir pasikrikštyk“? Ne. 31 eilutė: „Ir jie tarė: ‘Tikėk Viešpatį Jėzų Kristų‘“. Tikėti ką? Tikėti, kad Kristus mirė už tavo nuodėmes, buvo palaidotas ir prisikėlė. Tai yra Malonės evangelija. Tai yra svarbiausias skirtumas, kurį randame Šv. Rašte.

Matote, šiandien mes esame išgelbėti malone per tikėjimą, kad joks žmogus nepasididžiuotų. Kokią nuostabią ir šlovingą žinią mes skelbiame. Pranašystėje – laikykis įstatymų, apsigalvok ir pasikrikštyk. Paslapyje – tikėk Viešpatį Jėzų Kristų.

Studijų klausimai

1. Koks yra tradicinis požiūris į Šv. Rašto padalijimą?
2. Koks iš tikrųjų yra pagrindinis Šv. Rašto padalijimas?
3. Kur iš tikrųjų prasideda Senasis testamentas?
4. Kur iš tikrųjų prasideda Naujasis testamentas?
5. Ar Naujasis testamentas yra tas pats, kas „Malonės paskirstymas“? Paaiškinkite.
6. Pateikite kelias priežastis, kodėl Malonės paskirstymas neprasidėjo Sekminių dieną.
7. Malonės paskirstymas buvo _____. Paaiškinkite.
8. Kokį skirtumą mes randame tarp Apaštalų darbų 3, 21 ir Romiečiams 16, 25?
9. Paslaptis pirmiausia buvo atskleista apaštalui _____. Iš kur mes tai žinome?
10. Nurodymai Kristaus Kūnui yra randami _____. Iš kur mes tai žinome?
11. Kaip mes turėtume elgtis su kitomis „Naujojo testamento“ knygomis?

TREČIAS SKYRIUS

PASLAPTIS... AR MES APIPLĖŠIAME PETRĄ, KAD ATIDUOTUME PAULIUI?

*„Būkite mano sekėjai, kaip ir aš Kristus“
(1 Korintiečiams 11, 1).*

Vienas dažniausių kaltinimų ar skundų, skirtų Malonės judėjimui, kyla dėl mąnyimo, kad mes per daug iškeliamo apaštalą Paulių. Pradėdamas šį skyrių, noriu labai aiškiai pasakyti, kad kreipdamiesi į apaštalą Paulių mes jo negarbiname ar per aukštai neiškeliame. Mes tiesiog pripažįstame jo, kaip pagonių apaštalo, vietą. Mes garbiname Viešpatį Jėzų Kristų ir trokštame tik Jį išaukštinti ir iškelti.

Tačiau yra labai svarbu suprasti apaštalo Pauliaus užimamą vietą. Galbūt jums teko girdėti išsireiškimą „apiplėšti Petrą tam, kad atiduotume Pauliui“. Kai kurie mus apkaltintų būtent tai ir darant. Kaip malonės tikintieji, mes matome, kad šio paskirstymo Bažnyčia prasidėjo su apaštalo Pauliaus tarnyste ir, kalbant be užuolankų, iš čia ir kyla tas nesusipratimas, nes didžioji krikščionių dalis moko, kad šio amžiaus Bažnyčia prasidėjo per apaštalo Petro tarnystę. Ar tai būtų katalikai, ar protestantai, dauguma bažnyčių savotiškai tiki, kad apaštalas Petras buvo tas išrinktasis instrumentas, atnešęs Malonės paskirstymą. Kalbėjome apie tai antrame skyriuje, kur matėme, jog šiandieninė Bažnyčia šiame paskirstyme prasidėjo ne Sekminių dieną su apaštalu Petru, bet su apaštalo Pauliaus tarnyste pagonims.

Tiems, kurie tiki, kad šiandieninė Bažnyčia prasidėjo su Petru, Paulius yra tik antraeilis veikėjas. Jiems jis tik kažkoks pavėlavęs Šventojo Rašto veikėjas, kuris velkasi už nugaros, ir jo tarnystė nėra tokia svarbi, kaip Petro ar kurio kito iš dvylikos apaštalų.

Tačiau tuoj pamatysite, kad jei kas ir kaltas dėl apiplėšimo, tai ne mes, kurie pabrėžiame apaštalo Pauliaus tarnystės išskirtinumą, bet greičiau tie, kurie išskiria Petrą kaip turintį informacijos apie šį Malonės paskirstymą. Tikiu, kad iš tikrųjų žmonės apiplėšia Paulių, kad atiduotų Petrui. Daugelis apiplėšia Paulių, nepaisydami jo išskirtinės padėties Kristaus Kūne, šio amžiaus Bažnyčioje, priskirdami šį išskirtinumą Petrui. Pabandyčiau parodyti, kad jei teisingai padalijame Dievo Žodį, tai mes nei vieno dėl nieko neapiplėšiamo. Galime atiduoti Pauliui jam tinkamą pagarbą šiame paskirstyme, taip pat galime atiduoti Petrui jam priklausančią pagarbą tame paskirstyme, kuriame jis gyveno. Turime būti atsargūs studijuodami Šventąjį Raštą, kad nesumaišytume šių dviejų programų.

Pažvelkime į dvi raktines Šventojo Rašto vietas ir išsiaiškinkime, kokias padėtis užėmė kiekvienas iš šių dviejų didžiųjų žmonių Dievo plane. Prieš gilinantis į šį skyrių reikėtų nurodyti svarbų faktą apie žodį „bažnyčia“. Šiose studijose šį žodį kartas nuo karto sutiksime, todėl svarbu išsiaiškinti bendrą nesusipratimą, kuriuo tiki daugelis krikščionių – tai, kad bet kur Biblijoje rastas žodis „bažnyčia“ reiškia tą patį dalyką ar nurodo į tą pačią žmonių grupę. Turime suprasti, kad tai nėra tiesa. Biblija kreipiasi į kelias skirtingas bažnyčias. Trumpam pažvelkime į jas. Pirmą nuorodą į bažnyčią randame Apaštalų darbų 7 skyriuje, tačiau tai visiškai nėra Bažnyčia – Kristaus Kūnas. Tai yra kitokia bažnyčia. Apaštalų darbų 7, 38: „Jis yra tas, kuris buvo bažnyčioje, dykumoje su angelu, kuris jam kalbėjo Sinajaus kalne ir su mūsų tėvais; jis gavo gyvus išstartus žodžius mums duoti“. Čia žodis „bažnyčia“ nurodo į Izraelio žmones, klajojusius dykumoje. Tai tikrai nebuvo šio paskirstymo bažnyčia. Tai buvo kitokia bažnyčia. Matote, žodis „bažnyčia“ (ekklelesia) reiškia „pašaukti“ ar „pašaukta grupė“, ar „pašauktas susirinkimas“. Izraelis buvo pašaukta grupė. Jie buvo pašaukti iš Egipto, jie buvo pašaukti iš pasaulio būti ypatingais žmonėmis Dievui. Šiandien mes esame pašaukta, ypatinga žmonių grupė. Mes esame pašaukti iš pasaulio ne kaip ypatinga tauta, kaip buvo pašauktas Izraelis, bet verčiau esame pašaukti būti Kristaus Kūno dalimi. Taip, mes irgi esame bažnyčia, tačiau mes nesame Izraelis. Izraelis buvo bažnyčia, tačiau jie nebuvo Kristaus Kūnas. Mes privalome tuos dalykus atskirti.

Kita nuoroda yra Apaštalų darbų 19 skyriuje. Čia yra dar vienas žodžio „ekklelesia“ panaudojimas. Apaštalų darbų 19, 32: „Taigi vieni šaukė viena, o kiti kita, nes susirinkimas buvo sumišęs; ir didesnė dalis nežinojo, kodėl jie susirinko“. Kokia čia pašaukta grupė? Tai buvo supykusi minia, kuri norėjo susidoroti su apaštalu Pauliumi, tačiau

jie buvo pašaukta grupė. Jie buvo susirinkimas. Ne kartą esu pasakęs, jog labai gaila, tačiau ši eilutė yra viena geresnių daugumos bažnyčių apibrėžimų, nei randame kitose eilutėse. „...vieni šaukė viena, o kiti kita... didesnė dalis nežinojo, kodėl jie susirinko“. Tačiau, žinoma, tai nebuvo nuoroda į bažnyčią ta prasme, kuria apie bažnyčią mąstome mes. Tai buvo nuoroda į maištingą žmonių minią.

Kolosiečiams 1 skyriuje matome dar vieną nuorodą į bažnyčią. Tai yra Bažnyčia – Kristaus Kūnas. Kolosiečiams 1, 24: „Aš dabar džiaugiuosi savo kentėjimuose dėl jūsų ir savo kūne papildau tai, ko dar trūksta Kristaus vargams dėl jo kūno, kuris yra bažnyčia“. Laiške efeziečiams tai pasakoma iš priešingos pusės. Kolosiečiams sakoma „Kūno, kuris yra bažnyčia“. Efeziečiams 1, 22-23 sakoma: „Būti galva viršum visko bažnyčiai, kuri yra Jo Kūnas“. Taigi, kaip besakytume, turėsime tą pačią tiesą. Bažnyčia yra Jo Kūnas, Kūnas yra Jo Bažnyčia. Tai yra šio dabartinio paskirstymo Bažnyčia.

Mato 16 skyriuje mes randame dar vieną nuorodą į bažnyčią. Tačiau vėl mums reikia suprasti, kad Evangelijoje pagal Matą bažnyčia nėra ta, kuri yra Jo Kūnas. Kokia tai yra bažnyčia? Ar čia kas nors sakoma apie Bažnyčią, kuri yra Kristaus Kūnas? Čia nieko tokio nesakoma. Vietoje to mums sakoma, kad tai yra Karalystė. Pastebėkite 18 eilutę: „Aš taip pat sakau tau, jog tu esi Petras, ir ant šitos uolos aš pastatysiu savo bažnyčią; ir pragaro vartai jos nenugalės“. Kokią bažnyčią? 19 eilutė: „Tau duosiu dangaus karalystės raktus; ir ką tu suriši žemėje, bus surišta danguje; ir ką tu atriši žemėje, bus atrišta danguje“. Galime matyti, kad dangaus karalystė nenurodo į patį dangų, bet į Karalystę, kuri bus žemėje: dangišką karalystę, dangaus valdžią žemėje. Taigi bažnyčia, apie kurią čia kalbama, yra Karalystės bažnyčia. Tai bus bažnyčia, kuri egzistuos tūkstantmečio Kristaus valdymo metu, kai Kristus sugrįš kaip Karalius, kad valdytų Izraelio tautą ir viso pasaulio žmones. Tai taip pat bus bažnyčia.

Pakalbėkime apie Petrą ir Karalystės bažnyčią. Nenuginčijama yra tai, kad Petras užėmė labai ypatingą vietą šioje bažnyčioje. Pažvelkite į prieš tai esančias eilutes. Mato 16, 13-17: „Kai Jėzus atėjo į Pilypo Cezarėjos sritis, jis paklausė savo mokinių, sakydamas: ‘Kuo žmonės sako mane, žmogaus Sūnų, esant?’ Ir jie tarė: ‘Vieni sako, kad tu Jonas Krikštytojas, kiti – Elijas; o kiti – Jeremijas arba vienas iš pranašų’. Jis sako jiems: ‘Bet kuo jūs sakote mane esant?’ Ir Simonas Petras atsakydamas tarė: ‘Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus’. Ir Jėzus atsakydamas tarė jam: ‘Palaimintas tu esi, Simonai Barjona, nes ne kūnas ir kraujas tau tai apreiškė, bet mano Tėvas, kuris yra danguje’“. Ki-

tais žodžiais tariant, Kristus pasakė, jog jis suprato kažką, ko paprastame, žmogiškame lygmenyje suprasti neįmanoma. Ne kūnas ir kraujas jam padėjo suprasti šią tiesą. Tarp kitko, taip mes suprantame bet kokią dvasinę tiesą. Prigimtinis žmogus nepriima Dievo Dvasios dalykų. Jie jam yra kvailystė. Mums būtina dieviška pagalba, kad suprastume Dievo tiesą. Štai kur prasideda Dievo Žodžio ir Šventosios Dvasios tarnystė.

Pirmiausia, ką Kristus turėjo omenyje, kai Jis pasakė: „Tu esi Petras, ir ant šios uolos aš pastatysiu savo bažnyčią“? Standartinis aiškinimas, ar bent jau toks, su kuriuo aš užaugau, yra mokymas, jog čia yra žodžių žaismas. Pavyzdžiui, C. I. Skofildas (Scofield) komentuoja, kad Kristus, sakydamas tai Petrai, pažodžiui sako: „Petrai, tu esi mažas akmuo“. Graikų žodis „petros“ reiškia „mažą akmenį“, o, sakydamas „ant šios uolos“, Jis naudoja žodį „petra“, reiškiantį „didelį pamatinį akmenį“. Manau, jog toks požiūris yra reakcija į katalikų doktriną, kuri moko, kad Petras yra bažnyčios pamatas, ir kad dabartinis popiežius yra dvasinis Petro palikuonis.

Būtų įdomu pažymėti, kad jei laikytumės nustatytų dabartinių standartų popiežiui, tai Petras nebūtų galėjęs būti popiežiumi. Šiandien popiežius negali turėti žmonos, tačiau Šventasis Raštas sako, kad Petras buvo vedęs.

Nemanau, kad spręsdami šią problemą mes turėtume remtis tik žodžių žaismu. Naujojo testamento komentaruose graikų kalba, M. R. Vincentas (Vincent) taip komentuoja šio žodžio panaudojimą: „Šis žodis nenurodo nei į Kristų, kaip uolą, atskirą nuo Simono, kaip akmens, nei į Petro išpažinimą, bet į patį Petrą, atsižvelgiant į ankstesnį, jam duotą dangiškojo Tėvo apšvietimą. Uolos nuoroda į Kristų yra primesta ir dirbtinė. Akivaizdi šio žodžio nuoroda yra į Petrą“. C. F. Beikeris (Baker) komentuoja taip: „Labai įmanoma, kad Kristus šiuos žodžius pasakė aramėjiškai, o ne graikiškai, todėl, tokiu atveju, nėra jokios galimybės aramėjų kalboje atskirti „petros“ – mažąjį akmenį nuo „petra“ – pamatinio akmens.

Kiekviename paskirstyme Dievas yra suteikęs ypatingą autoritetą tam tikriems žmonėms. Nėra abejonių, kad Mozė ir Aaronas, Dovydas ir Paulius turėjo ypatingą autoritetą. Kodėl turėtume tai atimti iš Petro Mesijinės karalystės valdyme? Ką šie specialistai sako, yra tai, kad jums nereikia jokių žodžių žaismo. Paprasčiausiai priimkite tai kaip parašyta, o graikų kalboje artimiausia sakiniui, į kurią Jis nurodo, dalis, yra Petras, todėl Jis paprasčiausia sako: „Tu esi Petras, tu esi uola, tu esi svarbus asmuo

šioje bažnyčioje. Ant šio pamato Aš pastatysiu savo bažnyčią“. Nėra nieko blogo taip sakyti, kadangi vėliau apaštalas Paulius Laiške efeziečiams sako, kad mes esame pastatyti ant apaštalo ir pranašų pamato. Ir nors jis ten nenurodo į Petrą ar dvyliką apaštalo, tačiau nieko blogo matyti apaštalus kaip pamato dalį.

Tikiu, kad Kristus pasakė: „Aš ruošiuosi pastatyti šią bažnyčią ant Petro“. Apie kokią bažnyčią Jis kalba? Jis kalba apie Karalystės bažnyčią. Iš kur mes tai žinome? Manau, kad galime tai pamatyti kitame Jo teiginyje. 18 eilutėje toliau sakoma: „Ir pragaro vartai jos nenugalės“. Tradiciškai yra aiškinama, kad „pragaro vartai“ simbolizuoja Šėtono valdžios ar blogio jėgą. Tačiau norėčiau parodyti, kad taip negali būti dėl kelių priežasčių.

Pirmiausia, žodis „pragaras“ iš tikrųjų yra graikų kalbos žodis „Hades“. Pragaras ir Hadas yra du skirtingi dalykai. Pragaras paprastai nurodo į Ugnies ežerą, galutinę netikinčiųjų vietą, amžiną pragaro ugnį. Tačiau Hadas yra tik laikina vieta, į kurią po mirties patekdavo Senojo testamento šventieji. Hadas yra „vieta mirusiesiems“. Senojo testamento laikais ir tikintieji, ir netikintieji patekdavo į Hadą. Tiek vieni, tiek kiti atsidurdavo toje mirusiųjų vietoje.

Antra, ką Jis turi omenyje, sakydamas „pragaro vartai jos nenugalės“. Mes turime panašų teiginį Izaijo pranašystėje, kuris gali mums padėti nušviesti, kas yra sakoma. Fermoje mes turėjome daug vartų, ir viena iš mano pareigų buvo prižiūrėti, kad vartai būtų uždaryti. Pirmas klausimas, kurį mano tėtis manęs paklausdavo man grįžus iš darbo prie karvių ar kiaulių, būdavo: „Ar uždarei vartus?“ Kodėl tai buvo taip svarbu? Na, jei aš neuždaryčiau vartų, tai, tėtis sakydavo, jos galėtų užuosti, kad jie yra atidaryti. Jos sužinotų ir pabėgtų dar nespėjus nei susigaudyti, o man reikėtų jas vėl suvaryti atgal. Kas yra vartai? Tai yra vieta, per kurią įeinama ir išeinama.

Chezekijas buvo vienas iš karalių, kuris ruošėsi mirti, tačiau paprašė pagijimo ir pagijo. Pažiūrėkime Izaijo 38, 9-10: „Judos karaliaus Chezekijo raštas, kai jis susirgo ir pasveiko iš savo ligos: ‘Aš sakiau, kai buvo iškirstos mano dienos, jog eisiu prie kapo vartų; man atėmė mano likusius metus’. „Šeolis“ yra hebrajiškas atitikmuo žodžiui „Hadas“. Čia yra toks pats teiginys. Turime eiti pro Hado vartus. Kas tie Hado vartai? Tai vieta, pro kurią patenkama į Hadą, į mirusiųjų buveinę.

Taigi jei tai yra vieta, pro kurią patenkama į Hadą, galėčiau numanyti, kad pro tą vietą iš ten ir išeinama. Tikiu, kad būtent tai Kristus turėjo omenyje, sakydamas, kad pragaro vartai nenugalės bažnyčios. Kodėl Jis taip sako? Todėl, kad kai Kristus įkurs savo karalystę, joje bus ne tik žmonės, kurie įeis į tą karalystę iš Suspaudimo laikotarpio. Joje taip pat bus ir prikelti iš mirusiųjų Senojo testamento šventieji, Karalystės šventieji ir dvylika apaštalų. Hado vartai atsidarys, kad išleistų savo gyventojus, ir Senojo testamento bei Karalystės šventieji paliks Hadą ir įeis į karalystę, kurią įkurs Kristus. Hado vartai nenugalės šios Karalystės. Kitais žodžiais tariant, jie negalės jų sulaikyti. Dievas atidarys tuos vartus, ir jie pro juos išeis. Štai į ką nurodo Hado vartai.

Trečiasis raktas, teiginys, kurį randame šiame tekste, yra Mato 16, 19: „Dangaus karalystės raktai“. Kas yra Dangaus karalystė? Tai yra dieviška valdžia, kuria Kristus valdys žemėje tūkstantį metų. Iš Mato 19, 27-28 matome, kad apaštalas Petras ir kiti apaštalai užima svarbią vietą šioje valdžioje. „Tada Petras atsakė ir jam tarė: ‘Štai mes viską palikome ir sekėme paskui tave; tad ką gi mes turėsime?’ Ir Jėzus jiems tarė: ‘Iš tiesų aš sakau jums, kad atgimime, kai žmogaus Sūnus sėdės savo šlovės soste, jūs, kurie sekėte paskui mane, irgi sėdėsite dvylikoje sostų, teisdami dvylika Izraelio genčių‘. Dangaus karalystė yra ta dieviška valdžia. Petras užims svarbią vietą joje.

Kristus sako, kad duos jam raktus. Apie kokius raktus Jis kalba? Tikiu, kad tai yra paaiškinta Mato 16, 19: „Ir aš tau duosiu dangaus karalystės raktus; ir ką tu suriši žemėje, bus surišta danguje; ir ką tu atriši žemėje, bus atrišta danguje“. Ką Petras suriš ir ką jis atriš? Pažvelkime į Mato 18, 15. Sutikę žodį „bažnyčia“ (ekkklesia), privalome suprasti, kad reikia išlikti Evangelijos pagal Matą kontekste. Daugelis šioje vietoje mato Bažnyčią, kuri yra Jo Kūnas. Tačiau čia nieko nesakoma apie šią Bažnyčią. Kokia bažnyčia buvo atskleista Evangelijoje pagal Matą? Karalystės bažnyčia. Turėkime tai omenyje, skaitydami šią Šventojo Rašto vietą. Mato 18, 15-16: „Dar daugiau: jei tavo brolis nusidės prieš tave, eik ir apie jo kaltę pasakyk jam vien tik tarp tavęs ir jo; jeigu jis paklausys tavęs, tu laimėjai savo brolių. Bet jeigu jis tavęs neklausys, paimk su savimi dar vieną ar du, kad dviejų ar trijų liudytojų burnoje būtų patvirtintas kiekvienas žodis“. Kristaus karalystės valdymo metu Izraelio žmonės ir visas pasaulis bus vėl pajungti įstatyminei sistemai. Vėl įsigalios Senojo testamento Įstatymas, tačiau jo bus laikomasi kiek kitaip. Vietoje to, kad būtų tiesiog Įstatymo valdžioje, izraelitai turės įrašytą Įstatymą savo širdyse. Tačiau tai vis tiek bus tas pats Įstatymas.

Jei kas nors yra apkaltinamas nusižengimu, tai kaip pagal Mozės įstatymą turėjo būti pripažinta jo kaltė? Jis turėjo turėti du ar tris liudytojus. Mato 18, 17a: „Ir jeigu jam nerūpės jų klausyti, pasakyk tai bažnyčiai“. Kokiai bažnyčiai? Karalystės bažnyčiai. Mato 18, 17b-19: „Bet jeigu jam nerūpės klausyti bažnyčios, tegul jis tau būna kaip pagonis ir muitininkas. Iš tiesų aš sakau jums: ką tik jūs surišite žemėje, bus surišta danguje; ir ką tik jūs atrišite žemėje, bus atrišta danguje. Vėlgi aš sakau jums, kad jei du iš jūsų susitars žemėje prašyti bet kokio dalyko, tai bus jiems padaryta mano Tėvo, kuris yra danguje“.

Ši 19 eilutė labai dažnai naudojama neteisingai, išimant ją iš konteksto. Kiek kartų jums teko girdėti: „O, jei tik du ar trys sutaria dėl kažkokio dalyko, vadinasi, Dievas jiems tai ir duos ar padarys“. Tai tas pats, kas paimti peiliuką laiškams ir išpjauti 19 eilutę iš konteksto. Ji viena taip puikiai skamba, ar ne? Dviese ar trise pasimelskime ir viską gausime. Garantuoti. Ar apie tai Jėzus kalba kontekste? Ne. Jis kalba apie du ar tris Karalystės teisėjus, kurie sprendžia prasižengėlio likimą. „Jei tavo brolis nusi-dėtų...“ Ir ką dar Jis sako? „Vėlgi aš sakau jums, jog jei du iš jūsų susitars žemėje prašyti bet kokio dalyko“. Kokio dalyko? Ar šis asmuo turi būti surištas (suimtas), ar jį reikia atrišti (paleisti). Kaip du ar trys sutars dėl to dalyko, taip ir bus padaryta.

20 eilutė: „Nes kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten aš esu tarp jų“. Aš užaugau mažoje bažnyčioje. Trečiadienio vakarą susirinkdavo du ar trys žmonės, ir ką mes darėdavome? Mes atsiversdavome šią eilutę. Kur du, trys susirenka, ten Viešpats tarp jų, todėl mes nesirūpindavome, kad mūsų nebuvo daug. Tačiau ar apie tai kalba ši eilutė? Ne. Joje kalbama apie du ar tris liudytojus, kurie susirinko, kad nuteistų prasižengusį žmogų. Ir ką sako Kristus? „Aš esu tarp jų“. Kodėl? Todėl, kad Jis bus karalius tuo metu. Jis asmeniškai dalyvaus tame teisme ir galutinai patvirtins sprendimą.

Kaip toli siekia šie sprendimai? Ką jie apima? Mes kalbame apie rimtus dalykus. Tai yra susiję su Karalystės raktais, kurie buvo duoti apaštalui Petriui. Jono 20, 19-23: „Tada, tos pačios dienos vakare, esant pirmai savaitės dienai, kai durys buvo užrakintos, kur mokiniai buvo susirinkę dėl žydų baimės, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir jiems sako: ‘Ramybė jums!’ Ir taip pasakęs jis parodė jiems savo rankas ir savo šoną. Tada mokiniai, pamatę Viešpatį, apsidžiaugė. Tada Jėzus vėl jiems sako: ‘Ramybė jums! Kaip mano Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu’. Ir tai taręs jis kvėpė į juos ir jiems sako: ‘Imkite Šventąją Dvasią: kieno nuodėmes atleisite, tiems jos bus atleistos;

ir kieno nuodėmes sulaikysite, jos bus sulaikytos“. Kokia valdžia buvo suteikta apaštalui Petruui ir kitiems apaštalams? Jiems buvo duota valdžia nuspręsti dėl nuodėmių atleidimo.

Šiandien galite girdėti iš katalikų ir kai kurių protestantiškų bažnyčių, kad pagal šias eilutes paprasti žmonės – dvasininkija ar bažnyčios lyderiai – turi galią atleisti ar panaikinti žmonių nuodėmes. Ant viso to pastatyta didžiulė teologinė sistema. Tai yra tragedija, nes jei jie imtų ir teisingai padalytų Dievo Žodį, jie žinotų, jog tai nėra skirta šiam dabartiniam paskirstymui.

Pirmuosiuose Apaštalų darbų knygos skyriuose Petras panaudoja jam suteiktą valdžią. Ir mes daug kur galime rasti parašyta, kaip Petras atsistoja kartu su vienuolika apaštalų. Jis turėjo tą valdžią. Atsimenate Ananiją ir Sapfyrą? Petras žinojo, kad jie nusidėjo, ir jie krito negyvi. Jis turėjo didelę valdžią!

Dabar pažvelkime į Paulių ir Malonės bažnyčią ar, tiksliau būtų pasakyti, Bažnyčią, kuri yra Jo Kūnas, Kristaus Kūnas. Negalima paneigti, kad Petras turėjo jam duotą didžiulę valdžią. Jis turėjo didelę ir svarbią padėtį Dievo programoje. Tačiau lygiai taip pat pagal Šventąjį Raštą aišku, kad ir Pauliui buvo suteiktas didelis autoritetas Dievo programoje. Tokia jo pozicija aprašoma 1 Laiško korintiečiams 3 skyriuje.

Pirmiausia, pastebėkime Pauliaus teiginį apie jo buvimą išmintingu pagrindiniu statytoju. 1 Korintiečiams 3, 9: „Nes mes esame darbininkai kartu su Dievu: jūs esate Dievo dirva, jūs esate Dievo pastatas“. Paskui, 10 eilutėje, jis toliau tęsia mintį, kad mes esame Dievo statinys, ir paaiškina, kur mes esame Dievo programoje: „Pagal Dievo man duotą malonę aš, kaip išmintingas pagrindinis statytojas, padėjau pamatą, o kitas ant jo stato. Bet tegul kiekvienas žiūrisi, kaip ant jo stato“. Paulius ruošiasi iliustruoti pavyzdį, kad mes esame Dievo statinys. Žodžio „statytojas“ graikų kalboje atitinkmuo yra „architekton“. Lietuvių kalboje turime panašų žodį – „architektas“. Paulius čia sako, kad pagal jam suteiktą Dievo malonę, – ne tą malonę, kurią mes visi gauname, – jis kalba apie tą ypatingą Malonės paskirstymą, apie tą Paslapties apreiškimą. Iš to mes sužinome, kad apaštalas Paulius yra šio paskirstymo brėžinių prižiūrėtojas. Jis yra architektas. Jis turi brėžinius. Nesakau, kad Paulius pats nubraižė tuos brėžinius. Jis aiškiai nurodo, iš ko gavo tuos brėžinius – iš Viešpaties. 1 Korintiečiams 9, 17: „Nes jei tai darau noriai, turiu atlygį, bet jei prieš savo valią, tai man yra patikėtas evangelijos

paskirstymas“. Taigi Paulius sako, kad jis turi brėžinius, nes jis yra architektas. Iš kur jis gavo tuos brėžinius? Dievas juos jam davė – „jam patikėtas paskirstymas“.

Kokią padėtį jis užima? Jis turi brėžinius. Kai mes norime rasti kažką, kas skirta šiam paskirstymui, mes tai atrandame Pauliaus laiškuose. Tada, kaip išmintingas pagrindinis statytojas, Paulius vadovauja Bažnyčios statybai šiame paskirstyme. Štai keletas pavyzdžių: 1 Korintiečiams 4, 16: „Todėl aš maldauju jus, būkite mano sekėjai“. 1 Korintiečiams 11, 1: „Būkite mano sekėjai, kaip ir aš Kristaus“. Mes esame Kristaus sekėjai, tačiau, ar mes sekame Kristumi taip, kaip Juo sekė Petras? Ne, nes mes būtume ne toje programoje, ne tame paskirstyme. Mes sekame Kristumi taip, kaip Juo sekė Paulius, naujojo paskirstymo atskleidėjas.

Taip pat 1 Korintiečiams 14, 37: „Jei kuris mano esąs pranašas ar dvasinis, tas tepripažįsta, kad tai, ką jums rašau, yra Viešpaties įsakymai“. Ir vėl Paulius patvirtina, kad jo informacija atėjo iš Kristaus. Filipiečiams 3, 17: „Broliai, būkite kartu mano sekėjai ir paženklinkite tuos, kurie vaikšto taip, kaip jūs turite mus pavyzdžiu“. Taip pat Filipiečiams 4, 9: „Darykite tai, ko išmokote ir gavote, ir girdėjote, ir matėte manyje, ir ramybės Dievas bus su jumis“. Ar Paulius yra pasididžiavęs? Ne, jis paprasčiausiai mums sako, kad Dievas jam yra apreiškęs kažką ypatingo, kuo mums verta ir būtina sekti.

Kaip dėl Kristaus Kūno bažnyčios pamato? Karalystės bažnyčioje mes matėme, kad Petras buvo to pamato dalis. Malonės bažnyčioje ar Bažnyčioje, kuri yra Kristaus Kūnas, pastebėkime, ką Paulius sako 1 Korintiečiams 3, 10: „Pagal Dievo man duotą malonę aš, kaip išmintingas pagrindinis statytojas, padėjau pamatą, o kitas ant jo stato. Bet tegul kiekvienas žiūrisi, kaip ant jo stato“. Daugelis nurodo 11 eilutę ir sako: „Nes nei vienas negali dėti kito pamato, kaip tą, kuris padėtas, kuris yra Jėzus Kristus“. Kaip Paulius gali sakyti, kad jis padėjo pamatą, kai Kristus jau buvo kurį laiką skelbiamas – juk Petras skelbė Kristų dar prieš Pauliui pasirodant. Esmė tame, kad skiriasi būdas, kuriuo jie skelbė Kristų. Petras skelbė Kristų pagal Pranašystę (Apd 3, 20-21). Paulius skelbė Kristų pagal Paslapties apreiškimą (Rom 16, 25). Nėra taip, tarsi jie būtų skelbę du skirtingus Kristus, tačiau jie skelbė dvi skirtingas Kristaus darbo fazes. Kai Kristus buvo žemėje, Jis ruošė Izraelį Karalystei. Kai Kristus pasirodė iš dangaus Pauliui, Jis atskleidė naują žinią dėl Kristaus Kūno, ruošdamas mus dangui. Paulius padėjo Kristaus pamatą pagal Paslapties apreiškimą.

Pasigilinkime dar šiek tiek į Pauliaus autoritetą. Prisiminkite, kad Karalystės programoje Petruui buvo suteikta valdžia atleisti nuodėmes, tačiau mes nerandame, kad apaštalui Pauliui būtų duota tokia valdžia. Kodėl toks skirtumas? 1 Timotiejui 2, 5 randame svarbų teiginį: „Nes yra vienas Dievas ir vienas tarpininkas tarp Dievo ir žmonių – žmogus Kristus Jėzus“. Šiame paskirstyme mes nesikreipiame į jokią žmogišką tarpininką, šiandien nėra jokių žmogiškų kunigų, yra tik Viešpats Jėzus Kristus – vienintelis tarpininkas. Nėra šiandien žemėje nei vieno žmogaus, kuris galėtų atleisti tau tavo nuodėmes, kuris turėtų autoritetą pasakyti, kad tau yra atleista. Joks asmuo neturi tokios valdžios tau. Tik Viešpats Jėzus užima šią padėtį šiame paskirstyme.

Tačiau tai nereiškia, kad apaštalas Paulius neturi jokios valdžios šiame paskirstyme. Iš tikrųjų jis turi didelį autoritetą. Pavyzdžiui, jei mes norime atrasti Dievo nurodymus šiam paskirstymui, tai į ką kreipiamės? Ar mes kreipiamės į Petrą ir Karalystės bažnyčią? Ne, mums reikia kreiptis į apaštalą Paulių ir Kristaus Kūną. Jei mes norime sužinoti apie bažnyčios discipliną ar kaip elgtis bažnyčioje, ar kreipiamės į apaštalą Petrą? Ne. Šiandien mes kreipiamės į apaštalą, kuriam buvo suteiktas paslapties apreiškimas.

Ar mes kažkuo apiplėšiamo Petrą? Ne, mes jo neapiplėšiamo. Iš tikrųjų mes teikiame jam didesnę pagarbą nei daugelis žmonių, kurie nesupranta šių dalykų. Mes pripažįstame, kad Petruui buvo suteiktas didžiulis autoritetas, valdžia atleisti nuodėmes. Galiausiai, tik Dievas atleidžia nuodėmes, tačiau Jis pasirenka tam tikru laiku panaudoti žmones tam atleidimui perteikti. Taigi mes neapiplėšiamo Petro. Tai Paulius yra apiplėštas šiame paskirstyme.

Norėčiau užbaigti šį skyrių iliustracija, padėsiančia jums suprasti, kas nutiko. Įsivaizduokite, kad esate milijardierius. Norite pasistatyti namą, todėl susirandate sklypą, pasamdote prižiūrėtoją, darbininkus. Duodate konkrečius nurodymus ir sakote: „Pradėkite. Noriu, kad pastatytumėte namą“. Sugrįžtate po keleto savaitių ir matote, kad darbininkai sėdi kas sau, gurkšnoja gėrimus ar tiesiog stovi pasirėmę į kastuvus, todėl sakote: „Palaukite, taip nieko nebus“. Tada pasamdote kitus darbininkus ir pavedate jiems pratęsti darbą, tačiau vis tiek atrodo, kad darbas nebus atliktas. Todėl vietoj to, kad perstatytumėte tai, ką anie darbininkai pradėjo, nusprendžiate persikelti į kitą vietą ir pastatyti kitą namą. Jūs nebandote perdaryti jau pradėto namo, o pasirenkate dar vieną darbininkų komandą ir naują prižiūrėtoją. Pasistatote kitą namą. Jį pabaigę

jame nugyvenate gyvenimą. Tada išeinatė į pensiją ir susirandate komandą, kuri statė pirmąjį namą, bei pratęsiatė jo statymą.

Panašiai viskas vyko ir Rašte. Dievas statė namą. Jis pradėjo statyti Izraelio namus. Jis pradėjo vykdyti Karalystės programą. Tačiau tos karalystės vadovai tai atmetė, todėl Jis juos pakeitė dvylika apaštalų. Kristus sako: „Aš paimsiu Karalystę iš jūsų ir atiduosiu ją tautai, kuri neš jos vaisius“. Jis atidavė ją apaštalams, kurie tarnavo ir triūsė, tačiau tauta neatsiliepė. To pasekoje daugelis krikščionių moko, kad Dievas leido bažnyčiai perimti to namo statybą. Tačiau tiesa yra ta, kad Dievas atidėjo kuriam laikui to namo statybą ir pradėjo statyti visiškai naują namą. Tai yra Malonės paskirstymas, ir apaštalas Paulius yra naujasis prižiūrėtojas, naujasis architektas. Kai Dievas užbaigs šį namą šiame Malonės paskirstyme, Jis sugrįš ir atstatys namą, kurį Jis pavedė izraelitams.

Biblijoje mes turime du skirtingus namus, dvi skirtingas programas: apaštalą Petrą su Karalystės bažnyčia ir apaštalą Paulių su Bažnyčia, kuri yra Kristaus Kūnas. Atskirkime tai ir neapiplėškime nei vieno, nei kito jiems atskirai skirtose Dievo programose.

Studijų klausimai

1. Kodėl Malonės tikintieji kartais kaltinami, kad „apiplėšia Petrą, jog atiduotų Pauliui“?
2. Atpažinkite kelias „bažnyčias“, randamas šiose nuorodose:
 Apaštalų darbų 7, 30 –
 Apaštalų darbų 19, 32 –
 Kolosiečiams 1, 24 –
 Efeziečiams 1, 22-23 –
 Mato 16, 18-19 –
3. Paaškindite Mato 16, 18 teiginį „ant šios uolos“.
4. Kas turima omenyje sakant „pragaro vartai jos nenugalės“?
5. Aptarkite teiginius: „Dangaus karalystės raktai“ bei „surišite ir atrišite“ (žr. Mato 18 ir Jono 20).
6. Kokia prasme Paulius yra „išmintingas pagrindinis statytojas“ šiame paskirstyme?
7. Kokį pamatą padėjo Paulius?
8. Apibūdinkite Pauliaus autoritetą Bažnyčiai šiame paskirstyme.

KETVIRTAS SKYRIUS

KURI EVANGELIJA – KARALYSTĖS AR MALONĖS?

Įsivaizduokite, kad ruošiatės į kelionę. Traukinių stotyje ar kelionių agentūroje gaunate lankytinų vietų lankstinuką. Jame randate aprašytą gražią vietovę ar šiaip gerą vietą poilsiui. Pastebite, jog jūsų traukinys išvyksta rugsėjo 26 d., todėl taip viską ir suplanuojate. Lankstinuke sakoma, kad nereikia iš anksto užsisakyti bilietų, tereikia ateiti tiesiai į stotį. Jūs tą dieną ateinate ir klausiate, kada išvyksta traukinys. O kasoje sėdintis žmogus jums sako, kad traukinys išvyko vakar. Jūs sakote:

– Tačiau šiandien 26 diena, ar ne?

– Taip, 26 diena, – atsako kasininkas.

– Na, tai pažvelkite į lankstinuką. Jame sakoma, kad traukinys išvyksta 26 dieną, – pareiškiate jū. O šis atsiliepia:

– Labai atsiprašau, tačiau šis lankstinukas praėjusių metų. Šiais metais traukinys išvyksta 25 dieną, todėl bijau, kad jūs pavėlavote.

Dabar truputį pagalvokime apie šią situaciją. Jūs galbūt visiškai pasitikėjote tuo, kas sakoma lankstinuke. Ir lankstinukas buvo šimtu procentų tikslus tiems metams, kuriems jis buvo atspausdintas. Tačiau ar tai pakeitė faktą, kad jūs praleidote traukinį? Ne, nepakeitė. Lankstinuke nebuvo jokių klaidų. Jis buvo tikslus praėjusių metų kelionei. Jūs tikėjote, kad tai, ką jame perskaitėte, buvo tikra. Tačiau kadangi lankstinukas nebuvo skirtas šių metų kelionei, tai jūs praleidote traukinį.

Šioje vietoje matau tragišką paralelę su išgelbėjimu, skirtu šiandienai. Yra milijonai žmonių, kuriuos šiandien galima pavadinti religingais, turinčiais didžiulį tikėjimą. Kai kurie netgi tiki teisinga Šventojo Rašto žinia. Tačiau jei ta žinia nėra skirta šiai dienai, bijau, kad jie vis tik pražiopsos savo kelionę į dangų.

Mes studijuojame dvi Evangelijas, randamas Šventajame Rašte: Karalystės evangeliją ir Dievo malonės evangeliją. Abi šios žinios akivaizdžiai yra šimtu procentų tikslios. Jos yra Dievo Žodžio, Šventojo Rašto dalis. Jos yra teisingos. Daugelis žmonių šiandien tiki viena ar daugiau šių žinių. Tačiau, jei jie netiki teisinga žinia šiam paskirstymui, ar jie leis į kelionę?

Daugelis religingų žmonių šiandien kažkuo tiki. Ir daugelis iš jų tiki tuo, ko net nerastume Biblijoje. Tačiau kai kurie iš jų tiki Biblijos dalykais, skirtais kitam amžiui. Jūs galite pasakyti: „Dievas nesikeičia. Maniau, Biblija sako, kad Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius“. Tai tiesa, Jis toks ir yra. Tačiau, nors Dievo charakteris nesikeičia, Jo veikimo metodai keičiasi. Turime tai suvokti, jei norime suprasti Šventąjį Raštą. Dievo charakteris niekada nesikeičia, Jis visada bus toks pat mylintis, maloningas ir gailėstingas Dievas, koks visada ir buvo. Tačiau Jo metodai paskirstant malonę, darbus ir tvarkymąsi su žmonėmis yra pasikeitę. Mes jau pamatėme kai kuriuos iš tų pasikeitimų. Jau kalbėjome apie raktą į Bibliją, kur matėme, kad norint suprasti Bibliją, reikia paklusti tam, ką Dievo Žodis apie save sako. 2 Timotiejui 2, 15 rašoma, kad turime teisingai padalyti Tiesos Žodį. Taip pat turime matyti ir atskirti skirtingus dalykus, kuriuos randame Šventajame Rašte nuo amžiaus iki amžiaus ar nuo paskirstymo iki paskirstymo.

Taip pat matėme, kad paskirstymai yra pasikeitę. Mes pripažįstame keletą paskirstymų. Kai kurie juos dalina į septynis paskirstymus. Yra keturi pagrindiniai pasikeitimai: nuo pagonių prie Babelės bokšto pereinant prie žydų, pradedant Abraomo laikais, tada vėl grįžtant prie pagonių šiame paskirstyme, prasidėjusiame su Pauliaus tarnyste ir pasibaigiančiame Paėmimu, po ko Dievas vėl nukreips savo dėmesį į žydus.

Taip pat pastebėjome palaiptą apreiškimą, kurį atrandame Šventajame Rašte. Dievas iš karto neatskleidė viso Savo Žodžio, Jis atskleidė jį palaipsniui. Tai, ką Jis apreiškė ankstesniais laikais, nebūtinai yra žinia, kurios Jis reikalautų, kad mes laikytumės šiandien. Vis ką nors naujo apreiškdamas, Jis palaipsniui judėjo į priekį ir kažką keitė.

Matėme, kad pagrindinis Šventojo Rašto padalijimas nėra Senasis testamentas ir Naujasis testamentas, bet, greičiau, Pranašystė ir Paslaptis. Pabrėžtina tai, kad mes privalome nepainioti Dievo Pranašystės programos, kurią Jis pranešė savo šventųjų

pranašų lūpomis nuo pasaulio sukūrimo, su Jo Paslapties programa, kuri buvo laikyta paslėpta nuo pasaulio sukūrimo. Privalome tuos du dalykus atskirti.

Sužinojome, kad Petras ir Paulius buvo didūs vadovai Dievo plane, tačiau dviems skirtingiems paskirstymams. Apaštalui Petruui, Kristaus žodžiais tariant, buvo duoti dangaus karalystės raktai. Danguis karalystė nurodo į mūsų Viešpaties žemišką valdymą. Jam buvo duotas šis vadovavimas.

Iš kitos pusės, apaštalui Pauliui buvo duota tarnystė Kristaus Kūne – būti apaštalų pagonims. Jis padėjo pamatą, kaip rašoma 1 Korintiečiams 3 skyriuje. Jame sakoma, kad jis, kaip išmintingas pagrindinis statytojas ir architektas, padeda tą pamatą, skelbia Kristų: ne pagal Jo žemišką tarnystę, bet Kristų, užžengusį į dangų – skelbia Kristų pagal paslapties apreiškimą.

Šiek tiek anksčiau palyginome du didžius žinios nešėjus, dabar palyginkime dvi didžias žinias: Karalystės evangelijos žinią ir Dievo malonės evangelijos žinią.

Pirmiausia išsiaiškinkime terminologiją. Matėme, kad žodis „bažnyčia“ ne visada reiškia tą patį. Kartais žodis „bažnyčia“ yra taikomas Senojo testamento Izraeliui – Apaštalų darbų 7 skyriuje aprašomi bažnyčiai dykumoje. Kartais žodis „bažnyčia“ yra taikomas ateities Karalystės bažnyčiai, apie kurią, kaip matėme anksčiau, Viešpats kalbėjo Petruui, suteikdamas jam Danguis karalystės raktus. „Aš pastatysiu savo bažnyčią“, ir Hado vartai vieną dieną atsivers išleisti Senojo testamento šventuosius, kad jie įeitų į tą Karalystę. Tai bus bažnyčia.

Tačiau Paulius yra vienintelis, kuris kalba apie Bažnyčią, kuri yra Kristaus Kūnas. Tai yra Bažnyčia, kuri yra šio dabartinio paskirstymo dalis. Mes nekalbame apie vietinio susirinkimo matomą, vietinį pasireiškimą, mes kalbame apie Bažnyčią bendrąja prasme – apie Kristaus Kūną, visus tikrus tikinčiuosius šiame paskirstyme.

Pradėkime nuo to, kad žodis „evangelija“, kaip ir žodis „bažnyčia“, taip pat turi skirtingas prasmes skirtingose Biblijos dalyse. Dievas nepaliko mums patiemų nuspręsti, ką jos reiškia. Dažnai žodis „evangelija“ yra apibūdinamas šalia esančiu žodžiu. Pavyzdžiui, kaip jau esame minėję, Karalystės evangelija. Dievas aiškiai nurodė, kad

tai nėra bet kokia evangelija. Tai yra Karalystės evangelija. Po to, Apaštalų darbų 20 skyriuje, apaštalas Paulius nurodo į Dievo malonės evangeliją. Tuoj pamatysite, kad tai yra dvi skirtingos evangelijos.

Karalystės evangelija

Apsvarstykime du pagrindinius Karalystės evangelijos reikalavimus. Pažvelkime į Jono Krikštytojo tarnystę ir pamatysime, kad Viešpats Jėzus Kristus skelbė tą patį, ką skelbė Jonas Krikštytojas – Karalystės evangeliją. Pastebėkite Mato 3, 1-2: „Tomis dienomis atėjo Jonas Krikštytojas, skelbdamas Judėjos dykumoje ir sakydamas: „Apsigalvokite, nes dangaus karalystė yra čia pat“. Pirmas pagrindinis Karalystės evangelijos reikalavimas yra **apsigalvojimas**.

Kalbėdamas apie du pagrindinius reikalavimus, turiu prieš tai pasakyti, jog nesakau, kad jiems nebuvo reikalinga tikėti. Dievas reikalavo tikėjimo kiekviename paskirstyme. Nors tai buvo tikėjimas skirtingais dalykais, tačiau Jis visada reikalavo tikėjimo. Taigi, kai kalbame apie šiuos du reikalavimus, mums reikia suprasti, kad tikėjimas viską persmelkia.

Tačiau matome, kad šalia to jiems dar reikėjo ir apsigalvoti. Jonas skelbė apsigalvojimą, Kristus skelbė apsigalvojimą. Mato 4, 17: „Nuo to laiko Jėzus pradėjo skelbti ir sakyti: ‘Apsigalvokite, nes dangaus karalystė yra čia pat’“. Kodėl apsigalvojimas buvo toks svarbus Karalystės evangelijos aspektas? Atsakymas toks: Izraeliui buvo duota sandora. Dievas sudarė sandorą dar Abraomo laikais. Jis toliau tęsė apreiškimą (vėl palaipsnis apreiškimas), pridėdamas prie tos sandoros tam tikrų dalykų, tačiau niekada nepakeisdamas pagrindinio tos sandoros pažado. Izraelis, judėdamas į priekį savo istorijos eiga, pradėjo tolti nuo sandoros. Dievas buvo pažadėjęs, kad jei jie atsižadės sandoros, tai pateks į nelaisvę, bus išsklaidyti, ir juos ištikis tam tikri nemalonumai. Bet jei jie sugrįš atgal prie sandoros ir jos laikysis, tuomet Dievas juos atstatys, ir Jis vėl bus jų Dievas, o jie bus Jo tauta. Tačiau buvo reikalavimas, kad jie sugrįžtų prie sandoros.

Ką reiškia sugrįžti prie kažko? Apsigalvoti! Štai ką reiškia apsigalvojimas. Izraelisėjo klaidinga kryptimi. Izraelis turėjo eiti link Dievo, link sandoros, tačiau jie nusi-grėžė ir nuėjo kitu keliu. Todėl Kristaus laikais didžiausias jų poreikis buvo apsigręžti, pakeisti savo mąstymą. Graikiškas žodis „apsigalvojimas“ reiškia „nuomonės, mąsty-

mo pakeitimas“ (*Daugelyje Biblijų naudojamas žodis „atgaila“ į Biblijos tekstą yra nuo seno atkeliavęs iš mums žinomos religijos, tačiau tai nėra originalių graikiškų rankraščių žodis. Žmogus gali visą gyvenimą atgailauti, muštis į krūtinę, bet taip niekuomet ir neapsigalvoti. – Vertėjo pastaba*). Izraeliui, einančiam klaidingu keliu, reikėjo išgirsti pagrindinę žinią – apsigalvoti, apsisukti, eiti kitu keliu, sugrįžti prie sandoros. Štai dėl ko Karalystės evangelijos tarnystėje yra pabrėžiamas apsigalvojimas.

Turime pasakyti, kad ir Paulius kalba apie apsigalvojimą. Mes nesakome, kad šiame paskirstyme nėra vietos apsigalvojimui. Tačiau mes atrandame, kad Pauliaus tarnystėje tikėjimas užgožia apsigalvojimo žinią. Tikiu, kad pastudijavę tai teologiškai, atrastume, jog šiame paskirstyme asmeniui neįmanoma apsigalvoti, jei jis pradžioje neturėjo tikėjimo.

Tačiau Izraelis jau buvo sandora grįstuose santykiuose su Dievu. Jie nevaikščiojo pagal sandorą. Bet tai nekeičia fakto, kad jie buvo santykiuose, nustatytuose sandoros; todėl didžiausias jų poreikis buvo apsigalvojimas.

Antrasis Karalystės evangelijos reikalavimas buvo **krikštas**. Omenyje turimas vandens krikštas. Morkaus 1, 4: „Jonas krikštijo dykumoje ir skelbė apsigalvojimo krikštą nuodėmėms atleisti“. Šiandien daugelis praktikuojančių vandens krikštą sako: „Mes neskelbiame krikšto. Mes skelbiame Kristų ir kartu su tuo krikštijame“. Jonas skelbė krikštą. Turime priimti taip, kaip Šventajame Rašte parašyta, ir suprasti, kad Jonas skelbė Karalystės evangeliją. Skelbiant Karalystės evangeliją, vandens krikšto ar apiplovimo vandeniui buvo reikalaujama dėl nuodėmių atleidimo. Kodėl? Todėl, kad tai buvo tikėjimo veiksmas. Jei žydas turėjo tikėjimą, jis privalėjo paklusti žiniam, o tame paskirstyme žinia buvo būti pakrikštytam. Todėl Jonas skelbė krikštą. Turėtume tai parodyti tiems mūsų draugams, kurie sako, kad jie krikštija, tačiau neskelbia krikšto. Jonas skelbė krikštą, kadangi tai buvo būtina tiems žmonėms; tai buvo privaloma.

Morkaus 16, 15: „Ir jis jiems tarė: ‘Eikite jūs į visą pasaulį ir skelbkite evangeliją kiekvienam sutvėrimui’“. Jis mums nesako, kurią evangeliją. Tačiau jei mes vadovaujamės aiškinimo taisyklėmis ir aiškiname Žodį, neatmesdami jo konteksto, tuomet pagal keturių Evangelijų kontekstą, kokią evangeliją šioje vietoje atrandame? Mes atrandame Karalystės evangeliją. Mums dar niekur nebuvo pristatyta Dievo malonės

evangelija. Todėl skaitydami: „Skelbkite evangeliją visai kūrinijai“, turime grįžti atgal ir pažiūrėti, kokią evangeliją jie skelbė. Tai buvo Karalystės evangelija.

Morkaus 16, 16: „Tas, kuris tiki ir yra pakrikštijamas, bus išgelbėtas; bet tas, kuris netiki, bus pasmerktas“. Daugelis nesąmoningai iškreipia šią eilutę sakydami, kad tik pirmoje jos dalyje minimas krikštas ir kad antroje dalyje nesakoma, „kas nesikrikštys, bus pasmerktas“. Tačiau mes negalime ignoruoti to, kad pirmoje eilutės dalyje SAKOMA, jog kas įtikės ir krikštysis, bus išgelbėtas. Skelbiant Karalystės evangeliją, krikštas buvo reikalingas išgelbėjimui, kaip tikėjimo atsakas ar tikėjimo parodymas. Vien dėl to, kad krikštas nėra paminėtas antroje eilutės dalyje, tai nepadaro pirmosios eilutės dalies klaidinga. Ji išlieka teisinga. Tame paskirstyme, kas įtikės ir pasikrikštys, tas bus išgelbėtas. Priežastis, kodėl nereikėjo paminėti krikšto antroje eilutės dalyje, yra ta, kad tam, kuris netiki, kiek yra šansų pasikrikštyti? Greičiausia, jokių. Todėl nereikia to net ir paminėti. Pagal Karalystės evangeliją krikštas buvo būtinas.

Randame, kad pamokslaudamas Petras vis dar iškelia Izraeliui tuos du dalykus – krikštą ir apsigalvojimą – ir pateikia juos Apaštalų darbų 2, 38: „Tada Petras jiems tarė: ‘Apsigalvokite, ir kiekvienas iš jūsų tepasikrikštija Jėzaus Kristaus vardu nuodėmių atleidimui, ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną“. Pastebėkime, kad ši žinia šiuo metu nėra skirta pagonims; tai buvo žinia Izraeliui – Apaštalų 2, 36: „Tad tvirtai žinokite, visi Izraelio namai...“

Taigi, du pagrindiniai reikalavimai, skelbiant Karalystės evangeliją, yra apsigalvojimas ir krikštas, kurie, žinoma, buvo atliekami tikėjime.

Dabar pažvelkime į keturis unikalius Karalystės evangelijos požymius. **Pirmasis** – fizinis pagydimas. Mato 4, 23-24: „Ir Jėzus ėjo po visą Galilėją, mokydamas jų sinagogose ir skelbdamas karalystės evangeliją, ir gydymas visokią negalią bei visokią ligą tautoje. Ir garsas apie jį sklido po visą Siriją; ir jie atnešė pas jį visus sergančius žmones, įvairiausių ligų bei kančių suimtus, ir tuos, kurie buvo velnių apsėsti, ir tuos, kurie buvo lunatikai, ir tuos, kurie turėjo paralyžių; ir jis išgydė juos“. Tai taip pat galite palyginti su Mato 10 skyriumi, kuriame Kristus išsiunčia Savo dvylika apaštalų. Jis sako jiems tą patį – kad jie eitų ir gydytų. Mato 10, 5-8: „Tuos dvylika Jėzus išsiuntė ir jiems įsakė, sakydamas: ‘Neikite keliu pas pagonis ir neikite į jokių samariečių miestą; bet verčiau eikite pas pražuvusias Izraelio namų avis. Ir kai jūs eisite, skelbkite, saky-

dami: „Dangaus karalystė yra čia pat“. Gydykite ligonius, apvalykite raupsuotuosius, prikelkite mirusiuosius, išvarinėkite velnius; dovanai gavote, dovanai duokite“. Čia vėl matome fizinį gydymą.

Kodėl taip yra? Dievo tauta, Izraelis, buvo žemiški žmonės. Senoje sandoroje, duotoje per Mozę, jiems buvo pažadėta fizinė sveikata, jei jie vaikščios Dievo keliais. Pakartoto įstatymo 7, 12-15: „Todėl įvyks, kad, jei klausysite šitų nuosprendžių, jų laikysitės ir juos vykdysite, tai VIEŠPATS, tavo Dievas, išlaikys tau sandorą ir gailėtingumą, kurią jis prisiekė tavo tėvams; ir jis mylės tave, laimins tave ir daugins tave; taip pat jis laimins tavo iščių vaisių ir tavo žemės vaisių, tavo javus, tavo vynu, tavo aliejų, tavo galvijų prieaugį ir tavo avių kaimenes šalyje, kurią jis prisiekė tavo tėvams tau duoti. Tu būsi palaimintas aukščiau visų tautų; nebus nevaisingo nei iš vyriškos, nei moteriškos lyties tarp jūsų ar tarp jūsų galvijų. Ir VIEŠPATS pašalins nuo tavęs visas ligas ir neuždės ant tavęs jokių tau žinomų piktų Egipto ligų; bet jas užleis ant visų tų, kurie nekenčia tavęs“. Izraeliui sutartyje buvo pažadėtas fizinis pagydimas. Štai dėl ko atėjus Kristui, kai atėjo Jonas Krikštytojas ir kai buvo išsiųsti dvylika apaštalų, šios žinios dalis buvo fizinis pagydimas.

Antrasis svarbus Karalystės evangelijos požymis, kurį matome Mato 5 skyriuje, yra Įstatymo laikymasis. Skelbiant Karalystės evangeliją vis dar reikėjo laikytis Mozės įstatymo. Pats Kristus pasakė Mato 5, 17: „Nemanykite, kad aš atėjau sunaikinti įstatymo ar pranašų: aš atėjau ne sunaikinti, bet įvykdyti“. Vėl, jei palyginsime dar vieną Šventojo Rašto vietą, tai pamatysime, kad Kristus įsakė savo mokiniams laikytis Įstatymo: Mato 23, 1-2 „Tada Jėzus kalbėjo miniai ir savo mokiniams, sakydamas: ‘Raštininkai ir fariziejai sėdi Mozės krasėje“. Kitais žodžiais tariant, raštininkai ir fariziejai, nors patys ir buvo veidmainiai, vis tiek užėmė dvasinę Mozės krasės vietą. Kas buvo Mozės krasė? Tai buvo valdžios vieta, iš kurios buvo skleidžiamas Įtattymas. 3 eilutė: „Todėl visko, ko jie liepia jums laikytis, to laikykitės ir darykite; bet nedarykite pagal jų darbus; nes jie sako, bet nedaro“. Nors raštininkai ir fariziejai buvo veidmainiai, Kristus pripažino, kad jų skleidžiama žinia, Įtattymas, vis dar saistė Jo mokinius. Jis liepė jiems paklusti, nors jie ir neturėjo gyventi taip, kaip gyveno raštininkai ir fariziejai.

Trečiasis žymus ir unikalus požymis yra turtų atsisakymas ar materialios gėrovės išsižadėjimas. Štai viena mėgiamiausių daugelio žmonių Šventojo Rašto vietų,

kuri paprastai yra išimama iš konteksto ir tariamai pritaikoma šiandien, nors Dievas pradžioje neketino jos tokiu būdu taikyti. Mato 6, 25 sakoma negalvoti, ką valgysi ir gersi ar ką vilkėsi. Nebandykite taip gyventi šiandien, nes galite likti alkani. Žiemą sušalsite, jei neturėsite pakankamai šiltų drabužių. „Nesirūpinkite savo gyvybe, ką jūs valgysite ar ką jūs gersite“. Mums reikia galvoti, ką me valgysime ir gersime (2 Tes 3, 10-12; Ef 4, 28). Tai nereiškia, kad mums reikia būti susirūpinusiems ir nusiminusiems, tačiau mums reikia pasirūpinti, paplanuoti į priekį. Taip pat Kristus jiems sako 26 eilutėje: „Pažvelkite į oro skrajūnus: jie nei sėja, nei pjauna, nei į kluonus krauna; tačiau jūsų dangiškas Tėvas juos maitina. Argi jūs nesate daug geresni už juos?“. Vėliau kalba apie Saliamoną, kuris savo šlovėje neprilygsta lauko lelijai. „Pirmiausia ieškokite Dievo karalystės“. Čia nekalbama apie Bažnyčią, Kristaus Kūną. Čia kalbama apie Karalystę, kai Kristus valdys žemėje. 33 eilutė: „Bet jūs pirmiausiai ieškokite Dievo karalystės ir Jo teisumo; ir visa tai bus jums pridėta“. Kas bus pridėta? Tai, ką valgysi, ką vilkėsi. Jei paprasčiausiai ieškosi Karalystės, kaip skelbiama Kristaus evangelijoje, tai Dievas parūpins visus tuos dalykus. Iš tikrųjų, kad taptų Karalystės dalimi, Dievas iš jų reikalavo atsisakyti savo turtų. Kodėl? Todėl, kad tai buvo tikėjimo veiksmas. Jei Dievas jiems ruošėsi duoti visus dalykus, reikalingus karalystėje, tai kam jiems reikėjo visų tų dalykų, kuriuos jie patys turėjo tuo metu? Jiems jų nereikėjo. Todėl Dievas ir liepė jiems jų atsisakyti. Pažvelkime į porą vietų, kuriose apie tai rašoma. Mato 19, 16 jaunas turtuolis paklausė: „Gerasis Mokytojai, ką gero turiu daryti, kad aš turėčiau amžiną gyvenimą?“ Kristus į tai jam atsakė liepdamas laikytis įstatymų (vėl matome Įstatymo laikymąsi). 20 eilutėje jaunuolis Jam atsakė: „Viso to laikiausi nuo savo jaunystės; ko dar man trūksta?“ Tada, 21 eilutėje Jėzus jam tarė: „Jei nori būti tobulas, eik ir parduok, ką turi, ir atiduok vargšams, ir tu turėsi lobį danguje“ (Jis nesako, kad jis pateks į dangų; Jis sako, kad jis turės lobį danguje). Karalystė bus žemėje. Kai Kristus sugrįš, Jis grąžins lobius, sukrautus danguje, žmonėms, gyvensiantiems žemėje.

Žydams dangus nebuvo vieta patekti, tai buvo vieta lobiui sukrauti. Jis sako: „Turėsi lobį danguje. Tada ateik ir sek paskui mane“. Jaunuolis nuliūdęs pasitraukė, kadangi turėjo daug turtų. Kai kurie moko, kad Kristus pasakė tik šiam jaunuoliui atsisakyti turtų, nes šis buvo turtingas, ir Jis žinojo, kad tai yra jo silpna vieta. Tačiau taip negalėjo būti, nes Evangelijoje pagal Luką Kristus tą patį sako apaštalams. Žinoma, ne visi iš jų buvo turtingi, nors kai kurie iš jų galėjo tokie būti. Luko 12, 31-33: „Bet jūs verčiau ieškokite Dievo karalystės; ir visa tai bus jums pridėta. Nebijok, mažoji kaimene; nes

tai yra jūsų Tėvo geras noras duoti jums karalystę. Parduokite, ką turite, ir atiduokite išmaldei; pasirūpinkite krepšių, kurie nesensta, nenykstantį turtą danguose, kuris nežlunga, kur joks vagis neprieina nei kandys nesugadina“. Jiems buvo pasakyta visko atsisakyti. Galite prisiminti, kad vėliau, Sekminių dieną, pamokslaujant izraelitams, tikintieji taip ir padarė. Ir Šventasis Raštas sako, kad nei vienam iš jų nieko netrūko. Visi, kurie turėjo savo namus ar žemes, juos pardavė, ir pinigus sudėjo po apaštalu kojomis.

Ketvirtasis požymis: skelbiant Karalystės evangeliją, nebuvo reikalavimo suprasti Kristaus mirtį. Tai skamba tarsi erezija, ar ne? Iš tikrųjų erezija, jei sakytume, kad taip yra šiandieniniame paskirstyme. Nes šiandieniniame Malonės paskirstyme Kristaus mirtis yra pagrindinis požymis: Jo mirtis, palaidojimas ir prisikėlimas yra pagrindinė evangelijos tema dabartiniame amžiuje. Tačiau Karalystės evangelijoje nėra reikalaujamas Kristaus mirties supratimas. Vėl, leiskite man tai apibrėžti ir paaiškinti. Nesakau, kad Kristaus mirtis buvo nereikšminga, kadangi dabar mes žinome, atsigręždami atgal, kad Kristaus mirtis parūpino išgelbėjimą visiems žmonėms visuose paskirstymuose. Tačiau, ką noriu pasakyti, yra tai, kad jie tuo metu dar to nežinojo. Iš tikrųjų, nors jie to nežinojo, bet jie vis tiek buvo išgelbėti. Luko 9, 6: „Ir jie iškeliavo ir ėjo per miestelius, skelbdami evangeliją“. Mums ir vėl nepasakyta, kokią evangeliją, tačiau mes žinome, kad tuo metu jie skelbė Karalystės evangeliją. Ką ši evangelija apima? Kai kurie sakytų, jog jie kalbėjo žmonėms, kad Kristus ruošiasi mirti už jų nuodėmes. Tačiau ar apie tai jie kalbėjo? Ne. Pažvelkite į Luko 18, 31-33 „Tada jis pasiėmė dvylika ir jiems tarė: ‘Štai mes einame aukštyn į Jeruzalę, ir bus atlikta viskas, kas pranašų parašyta apie žmogaus Sūnų. Nes jis bus atiduotas pagonims, išjuoktas, piktai išniekintas ir apspjaudytas, ir jie nuplaks jį ir nužudys; ir trečią dieną jis prisikels‘“. Tai labai pažįstama evangelija, ar ne? Tačiau pažvelkite į 34 eilutę: „Ir jie nieko iš to nesuprato; ir šitas pasakymas buvo jiems paslėptas, ir jie nežinojo, kas buvo pasakyta“. Jie nieko iš to nesuprato! Tačiau jie jau skelbė evangeliją, ar ne? Taip, tačiau, kurią evangeliją? Karalystės evangeliją, kurioje neskelbiamas kryžius.

Dievo Malonės evangelija

Apaštalu darbų 20, 24 Paulius sako, kad turi „tarnavimą, kurį gavo iš Viešpaties Jėzaus: liudyti Dievo malonės evangeliją“. Dievo malonės evangelijoje yra tik vienas reikalavimas – tikėjimas.

Kalbėdami apie Dievo malonės evangeliją, mes nebekalbame apie Karalystės evangeliją. Mes nebekalbame apie apsigalvojimo ir krikšto reikalavimus. Tokie buvo Karalystės evangelijos reikalavimai. Dabar mes kalbame apie Dievo malonės evangeliją. Romiečiams 4, 4-5: „Na, o tam, kuris dirba, atlygis nepriskaitomas iš malonės, bet iš skolos. O tam, kuris nedirba, bet tiki tuo, kuris išteisina bedievy, jo tikėjimas yra įskaitomas teismu“. 1 Korintiečiams 15, 1-2: „Be to, broliai, aš pareiškiu jums šią evangeliją, kurią jums paskelbiau, kurią ir priėmėte, ir kurioje stovite; kuria esate ir išgelbėti, jeigu saugote atmintyje, ką jums paskelbiau, nebent įtikėjote tuščiai“. Jis tai pasakė todėl, kad kai kurie žmonės Korinte netikėjo prisikėlimu. Paulius vėliau jiems vėl sako, kad jei nėra prisikėlimo, tai mūsų tikėjimas yra tuščias, nes prisikėlimas yra evangelijos dalis. Tau reikia tuo tikėti, jei nori būti išgelbėtas. 3 eilutė: „Nes aš jums perdaviau pirmiausiai tai, ką ir gavau, – kaip Kristus mirė už mūsų nuodėmes pagal Raštus“. Kristaus mirtis, Kristaus kraujas, yra užmokestis už mūsų nuodėmes. Ar tai visa evangelija? 4 eilutė tęsia: „...ir kad Jis buvo palaidotas“. Kristaus palaidojimas vaizduoja nuodėmės pašalinimą. Jo kūnas nešė mūsų nuodėmes, ir kai Kristus numirė, mūsų nuodėmės buvo ant Jo. Mūsų nuodėmės buvo palaidotos su Juo kape ir pašalintos iš akių. „Jis prisikėlė trečią dieną pagal Raštus“. Jis buvo prikeltas iš numirusiųjų. Glaustai Malonės evangelija yra tokia: Kristaus mirtis, palaidojimas ir prisikėlimas. Nėra minimas apsigalvojimas ar sugrįžimas prie sandoros. Nėra minimas krikštas. Nes matote, krikštas šiame paskirstyme nėra reikalavimas, o pasekmė. Ir ne vandens krikštas, bet Dvasios krikštas.

Tuomet, kai tu patiki evangelija, patikėjimo evangelija momentu kažkas tavyje įvyksta – nesvarbu, ar tu tai suvoki, ar ne. Štai kas įvyksta: „Nes viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną kūną, ar tai būtume žydai, ar pagonys; ar tai būtume vergai, ar laisvi; ir visi buvome pagirdyti į vieną Dvasią“ (1 Korintiečiams 12, 13). Mes visi buvome pakrikštyti.

Prieš kelis metus vienai jaunai moteriai aiškinau Malonės evangeliją. Kai priėjau prie Dvasios krikšto dalies, ji pažvelgė į mane ir pasakė: „Ar jūs sakote, kad jei esu tik patikėjusi, tai jau esu pakrikštyta?“ Aš atsakiau: „Jūs teisingai supratote. Būtent tai aš ir sakau“. Tai nėra, ką jums reikėtų dar eiti ir padaryti. Tai yra kažkas, ką Dievo Dvasia jau padarė jумыse, nes mes visi esame pakrikštyti viena Dvasia.

Reikalavimas – tikėjimas. Pasekmė – krikštas Dievo Dvasia. Tu esi pakrikštijamas į Kristaus Kūną.

Dabar pažvelkime į du unikalūs Malonės evangelijos požymius. Galėtume tiesiog paimti keturis Karalystės evangelijos požymius ir juos atšaukti, nes matome, kad įvyko kai kurie pagrindiniai pasikeitimai. Pavyzdžiui, Dievo malonės evangelijoje nėra fizinio išgydymo pažado; akivaizdu, kad nėra reikalaujama laikytis Įstatymo; nėra reikalaujama atsisakyti turtų, nors tai nereikia, kad mes turėtume jų siekti. Tačiau mes neprivalome jų atsisakyti, kadangi mes nesiruošiamo įeiti į Karalystę, kaip Kristus mokė Savo mokinius. Ir mums privalu suprasti Kristaus mirtį, ko jiems nereikėjo Karalystės evangelijoje.

Sutelkime dėmesį į du unikalūs požymius: **pirmiausia**, mes nebesame Įstatymo valdžioje. Apaštalo darbų 21 skyriuje Paulius, jau kurį laiką pamokslavęs, sugrįžta į Jeruzalę ir kalbasi su Jokūbu, tikru Viešpaties Jėzaus broliu, kuris tuo metu buvo Jeruzalės bažnyčios lyderis. Pastebėkite, kas sakoma Apaštalo darbų 21, 20: „Ir tai išgirdę jie šlovino Viešpatį ir jam tarė: ‘Matai, broli, kiek tūkstančių žydų, kurie tiki; ir jie visi uolūs dėl įstatymo’“. Kodėl taip buvo? Tie žydai, į kuriuos jis nurodė, buvo Karalystės tikintieji, Karalystės šventieji, žydai, kurie buvo išgelbėti skelbiant Karalystės evangeliją. Koks buvo vienas iš Karalystės evangelijos požymių? Paklusimas Įstatymui. Todėl jie ir toliau tai darė. Tačiau pastebėkime 21 eilutę: „Ir jiems yra pranešta apie tave, kad tu mokai visus žydus, esančius tarp pagonių, atsižadėti Mozės, sakydamas, kad jiems nereikia apipjaustyti savo vaikų nei vaikščioti pagal papročius“. Mes turime suprasti, kad nesame Įstatymo valdžioje. Romiečiams 6, 14: „Nes nuodėmė jums neviešpataus, nes jūs esate ne įstatymo, bet malonės valdžioje“. Tačiau tai nereikia, kad mes esame visiškai neturintys Įstatymo. 1 Korintiečiams 9, 21: „...esantiems be įstatymo [tapau] kaip be įstatymo (nebūdamas be įstatymo Dievui, bet Kristui – įstatymo valdžioje), kad laimėčiau esančius be įstatymo“. Čia Paulius sako: Aš stengiuosi visiems tapti viskuo, bent jau iki tokio taško, kiek galiu pagal Šventąjį Raštą. Kai Paulius sako, kad jis yra kaip neturintis įstatymo, tai nereikia, kad jis visai neturėjo įstatymo. Jis sako, kad yra surištas Kristaus įstatymu, kad yra susietas su Kristumi bei nėra neturintis įstatymo.

Antras unikalūs Malonės evangelijos požymis – šiame paskirstyme darbai turi sekti tikėjimą. Kodėl aš sakau, kad tai yra unikalūs požymis? Todėl, kad skelbiant Karalystės evangeliją darbai turėjo būti kartu su tikėjimu. Jokūbas, kuris rašo dvylikai giminių, sako, kad jei tu neturi darbų kartu su tikėjimu, tai tu nesi išgelbėtas. Noriu parodyti, kad unikalūs šio paskirstymo požymis yra tas, kad darbai turi sekti tikėjimą, o ne reikalaujami būti kartu su tikėjimu. Efeziečiams 2, 8-10: „Nes jūs esate išgelbėti

malone per tikėjimą; ir tai ne iš jūsų: tai Dievo dovana, ne darbas, kad kuris žmogus nesigirtų. Nes mes esame jo darbas, sukurti Kristuje Jėzuje geriems darbams, kuriuos Dievas iš anksto paskyrė, kad mes juose vaikščiotume“. Mums reikia suprasti, kad šiame paskirstyme turime atlikti tam tikrus darbus. Tačiau jie turi sekti paskui mūsų tikėjimą. Jie turi pasirodyti po to, kai mes patikime. Tai yra mūsų tikėjimo Kristumi pasekmė.

Kai tavo traukinys išvyks, ar tu būsi jame? Ar tu turėsi tinkamą bilietą? Kokia žinia tu pasitikėsi – Dievo malonės evangelija, Karalystės evangelijos žinia, ar kokia kita?

Evangelijos grožis šiame paskirstyme yra tas, kad bilietas yra duodamas dovanai. Dievas jį parūpina. Tai nėra tai, ką mes privalome užsidirbti. Štai dėl ko mes tai vadiname Gerąja naujiena. Tačiau vienintelis būdas, kaip mes galime gauti tą bilietą, yra tikėjimas. Tikėjimas teisingu dalyku. Daugelis žmonių šiandien sako: „O taip, aš tikiu į Dievą. Aš tikiu, kad yra Dievas. Aš net tikiu, kad Jis sukūrė pasaulį. Aš tikiu, kad Jis mane myli“. Tačiau Dievo malonės evangelija reikalauja, kad tu patikėtum, jog Kristus numirė už tavo nuodėmes, buvo palaidotas ir prisikėlė. Ar tu esi pasitikėjęs tuo ir tik tuo dėl savo išgelbėjimo? Tokia yra evangelija šiai dienai.

Klausimai studijoms

1. Užpildykite sakinį: „Nors Dievo _____ niekada nesi-keičia, tačiau Jo _____ keičiasi“.

2. Kokie yra du pagrindiniai reikalavimai Karalystės evangelijoje?
Mato 3, 1-2; 4, 17
Morkaus 1, 4; 16, 16

3. Išvardinkite ir paaiškinkite keturis unikalūs Karalystės evangelijos požymius.
Mato 4, 23-24; 10, 7-8 –
Mato 5, 17; 23, 23 –
Mato 6, 31; 19, 21; Lk 12, 33 –
Luko 9, 6; 18, 34 –

4. Pateikite Malonės evangelijos reikalavimą ir pasekmę:
Reikalavimas – 1 Korintiečiams 15, 1-3 –
Pasekmė – 1 Korintiečiams 12, 13 –

5. Kokie yra du unikalūs Malonės evangelijos požymiai?
Apaštalų darbų 21, 21; Romiečiams 6, 14 –
Efeziečiams 2, 8-10 –

PENKTAS SKYRIUS

ŽEMIŠKA VILTIS IR DANGIŠKA VILTIS

*„Tebūna palaimintas Dievas ir mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, kuris palaimino mus
visais dvasiniais palaiminimais dangaus
vietose Kristuje“ (Efeziečiams 1, 3).*

Pačioje pirmoje Rašto eilutėje randame vieną didingiausių ir kartu paprasčiausių teiginių, esančių visame Dievo Žodyje. Žinau, kad devyniasdešimt devyni procentai skaitytojų galėtų pacituoti šią eilutę, tačiau pažvelkime į Pradžios 1, 1 ir leiskime šiems žodžiams dar kartą nušviesti mūsų protus. „Pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę“. Pradėję skaityti Bibliją, dažnai nepastebime šios eilutės svarbos. Kai kurie vadina šią eilutę Biblijos raktu. Anksčiau matėme, kad raktas į Bibliją yra teisingas Dievo Žodžio padalijimas, kaip skaitome 2 Timotiejui 2, 15.

Jei pastebite, ši Pr 1, 1 eilutė atitinka tą principą. Skaitydami, kad „pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę“, teisingai padalinkime Dievo planą bei programą dangui ir Dievo planą bei programą žemei. Tikiu, kad tai darydami galėsime geriau suprasti poziciją, kurią Dievas mums suteikė šiame amžiuje.

Kodėl turime teisingai padalinti Pradžios 1, 1? Turime suprasti, kad Dievo planas dangui ir Jo planas žemei yra du skirtingi Dievo planai. Yra daug skirtumų tame, kaip Dievas veikia ir tvarkosi šiose dviejose srityse ir žmonėse, kurie apsigyvens šiose dviejose vietovėse. Studijuodami Šventąjį Raštą pabandykime atrasti, kur mūsų vieta.

Apžvelkime žemišką viltį ir dangišką viltį. Pasižiūrėkime, kas pirmiausiai turima omenyje, Biblijoje kalbant apie viltį. Jei kas jus pakviestų į svečius ir po kelių dienų pa-

skambintų pasiteirauti, ar jūs ruošiatės ateinantį savaitgalį apsilankyti, o jūs atsakytume: „Viliuosi, kad taip“, kaip manote, ką jus kvietęs žmogus pagalvotų? Jis greičiausiai pagalvotų, kad jūs nesate tikras, ar ateisite. Biblinis žodis „viltis“ tuo tarpu yra daug stipresnis. Jame nėra netikrumo, kokį galime rasti lietuviškame žodyje.

Baiminuosi, kad dažnai liudydami tikintieji vartoja žodį „viltis“ neteisinga prasme. Man dažnai tekdavo paklausti: „Ar tu eisi į dangų? Ar tu žinai, kad po mirties būsi su Viešpačiu?“ Ir dažnai tekdavo išgirsti atsakymą: „Viliuosi...“ Gaila, nes tai parodo, kad asmuo iš tikrųjų nežino, ar pateks į dangų, ar nepateks. Štai kodėl mums reikia suprasti, ką žodis „viltis“ Biblijoje reiškia iš tikrųjų.

Laiško filipiečiams 1 skyriuje matome dievišką žodžio „viltis“ apibrėžimą, randamą Šventajame Rašte. Filipiečiams 1, 20: „Pagal mano uolų laukimą ir mano viltį“. Čia Paulius susieja viltį su tuo, ko jis uoliai laukia. Paprastai šis išsireiškimas Naujajame testamente yra verčiama kaip daiktavardis „viltis“, tačiau ten, kur tai yra veiksmožodis, 18-oje vietų jis yra verčiama kaip „tikėti“.

Noriu, kad trumpai apžvelgtume, kaip ketveriopai yra vartojamas žodis „viltis“. **Pirmiausia** – tai pats Viešpats Jėzus Kristus. Jis yra mūsų viltis. 1 Timotiejui 1, 1: „Paulius, Jėzaus Kristaus apaštalas įsakymu Dievo, mūsų Gelbėtojo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus, mūsų vilties“. Jūs galite paklausti, kodėl ar kokia prasme Kristus yra mūsų viltis. Tai tampa labai akivaizdu, kai pagalvojame apie apgailėtiną savo, kaip pagonių, atskirtų nuo Dievo pažadų, padėtį. Mes buvome svetimi sandorai ir pažadams. Efeziečiams 2 skyriuje apaštalas Paulius įvardina mūsų, kaip pagonių, padėtį. Mes buvome svetimi sandorai ir pažadams. Mes buvome be vilties ir be Dievo pasaulyje. Mes buvome beviltiški žmonės, tačiau Kristuje mes dabar turime viltį. Šia prasme Kristus yra mūsų viltis, kadangi Jis suteikia mums išgelbėjimą. Mes turime viltį Kristuje, kadangi Jis mums parūpino išgelbėjimą.

Mes galime sakyti, kad Kristus yra mūsų viltis dar viena prasme. Jis mums suteikia viltį išgyventi sunkiose aplinkybėse. Prieš kurį laiką teko skaityti apie jauną pamokslautoją, stovėjusį prieš pašventimo tarybą dideliame pastate, kuriame galėjo tilpti tūkstantis žmonių, tačiau jo klausėsi tik nedidelė grupelė žmonių, sudariusių tą tarybą. Jis išliejo visą savo širdį, o po jo pamokslu taryba pateikė savo sprendimą. Jie pasakė jaunuoliui, kad jis liautųsi pamokslavęs, nes iš jo niekada neišeis pamokslautojas.

Jie patarė jam užsiimti kuo nors kitu. Tas jaunuolis buvo G. Campbell'as Morgan'as (Campbell Morgan), kuris vėliau tapo vienu iš populiariausių pamokslautojų tiek Anglijoje, tiek Amerikoje. Jis buvo galingas pamokslautojas. Viename iš savo pamokslų jis papasakojo apie viltį, kurią turėjo, kad toliau galėtų tarnauti Viešpačiui. Jis pasakė: „Kai pradėdi sekti Kristumi, sudėgink savo tiltus. Nesuteik sau progos grįžti atgal“. Jis suprato, kad pradėjęs tarnauti Kristui, privalai prie Jo prisiliesti. Kristus suteikia vilties ištvirtį. Jis yra mūsų viltis.

Antra vilties rūšis randama Apaštalų darbų 23 skyriuje. Tai – prisikėlimo viltis. Čia matome įdomią situaciją. Apaštalas Paulius atsiduria prieš tarybą, kuri, vadinama Sinedrionu, buvo susirinkusi, kad teistų Paulių. Paulius pastebėjo, kad tarybą sudarė dvi grupės. Jos mums nurodomos Apaštalų darbų 23, 6: „Bet Paulius, supratęs, kad viena dalis buvo sadukiejai, o kita – fariziejai, šaukė taryboje: ‘Vyrų ir brolių, aš esu fariziejus, fariziejaus sūnus, aš esu teisiamas dėl mirusiųjų vilties ir prisikėlimo“. Jis žinojo, kokios bus pasekmės. 8 eilutėje mums sakoma: „Nes sadukiejai sako, kad nėra prisikėlimo nei angelo, nei dvasios; bet fariziejai tuos pripažįsta“.

Sadukiejai netikėjo prisikėlimu. Tačiau fariziejai tai išpažino. Paulius, apžvelgęs susirinkusius, žinojo, kad jei paminės prisikėlimą, tai bent pusę jų patrauks į savo pusę. Todėl jis drąsiai pareiškė: „Esu teisiamas už mirusiųjų prisikėlimo viltį“. Ir, žinoma, sukėlė nesutarimą bei susiskaldymą toje grupėje. Paulius laimėjo minutėlę atokvėpio.

Prisikėlimas yra viltis. Kodėl tai yra viltis? **Pirmiausia**, tai pašalina mirties baimę. Jei tiki, kad vieną dieną būsi prikeltas, mirtis nebekelia tokios baimės, kokią keltų kitu atveju. Taigi šiuo atžvilgiu tai yra didelė viltis. **Antra**, ji siūlo gyvenimą po mirties. Pradžioje tau nereikia bijoti mirties, tačiau taip pat žinai, kad gyvensi toliau, po mirties.

Norėčiau jums pacituoti du žmones: vieną, kuris nesuprato prisikėlimo vilties, ir kitą, kuris suprato. 400 m. prieš Kristaus gimimą Sokratas, žinomas graikų filosofas, išgėrė nuodų ir atsigulė numirti. „Ar mes gyvensime vėl?“ – paklausė jo draugai. Mirštantysis filosofas tegalėjo atsakyti: „Aš viliuosiu“. Akivaizdu, kad jis tai pasakė visiškai neužtikrintai: Aš viliuosiu, tačiau joks žmogus to nežino. Tai yra beviltiška situacija.

Dabar pažvelkime į Valterį Raleigą (Walter Raleigh). Po to, kai Londono bokšte buvo nukirsta V. Raleigo galva, jo Biblijoje buvo rastas prieš mirtį jo užrašytas raštelis: „Toku laiku, kai reikia atsisveikinti su savo jaunyste, džiaugsmu ir kitais dalykais, mes apmąstome visus savo kelius. Tačiau aš pasitikiu, kad iš šios žemės, iš šio kapo ir iš dulkių Dievas prikels mane“. Koks didžiulis skirtumas! Vienas sako: „Mes iš tiesų nežinome, ar yra gyvenimas po mirties“, o kitas sako: „Mano Dievas mane prikels, aš tuo pasitikiu“. Tai yra prisikėlimo viltis.

Trečioji viltis yra amžinojo gyvenimo viltis. Titui 1, 2: „Su viltimi amžinojo gyvenimo, kurį negalintis meluoti Dievas pažadėjo prieš pasaulio prasidėjimą“. Tam tikra prasme mes jau turime amžinąjį gyvenimą. Kai tapome išgelbėti, mes gavome gyvenimą Kristuje. Mums buvo suteiktas paties Kristaus teisumas. Todėl ta prasme mes jau turime amžinąjį gyvenimą. Tačiau kita prasme amžinasis gyvenimas yra laikomas mums kaip mūsų ateities viltis. Štai dėl ko sakoma: „Amžinojo gyvenimo viltimi“. Tai yra, mes laukiame tos dienos, kai niekada nebemirsime. Prisikėlimo viltis mus užtikrina, kad vėl gyvensime. Amžinojo gyvenimo viltis mus užtikrina, kad niekada nemirsime.

Ketvirtoji vilties rūšis, kurią randame Šventajame Rašte, yra ta, į kurią mes sutelkiame dėmesį, kai kalbame apie mūsų viltį. Ji randama Kolosiečiams 1 skyriuje – tai mūsų amžinosios buveinės viltis. Paulius rašo apie tai 3-5 eilutėse: „Mes dėkojame Dievui ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvui visada meldamiesi už jus nuo tada, kai išgirdome apie jūsų tikėjimą Kristumi Jėzumi ir apie meilę, kurios jūs turite visiems šventiesiems, dėl vilties, kuri jums atidėta danguje, apie kurią anksčiau girdėjote tiesos žodyje evangelijos“. Mes, gyvenantys Dievo malonės paskirstyme, turime dangišką viltį. Mes turime viltį, kad vieną dieną gyvensime su Viešpačiu danguje.

Dar augant man teko susidurti su įvairiausiomis nuomonėmis šiuo klausimu. Ankstyvosiomis dienomis man buvo sakoma, kad jei aš pasitikičiau Kristumi, tai po mirties eisiu į dangų ir ten amžinai gyvensiu su Viešpačiu. Vėliau, kai patekau į Biblijos institutą (kuris nebuvo Malonės institutas, greičiau tai buvo Apaštalų darbų 2 skyriaus tipo institutas), man buvo pasakyta, kad į dangų mes pateksime tik trumpam laikui, o paskui sugrįšime į žemę ir gyvensime amžinai žemėje. Po to patekau į Malonės judėjimą, ir ten man buvo pasakyta, kad aš vėl būsiu danguje,

dėl ko labai apsidžiaugiau, nes ten iš tikrųjų ir norėjau būti. Dar vėliau vėl teko išgirsti, kad „ne, tu grįši į žemę“. Tokia štai sumaištis. Tad kur mes būsime – danguje ar žemėje? Pažvelkime į Šventąjį Raštą ir patyrinėkime dangišką viltį bei žemišką viltį.

Pažvelkime pirmiausiai į Jobą. Jobo knygoje yra minimi vieni anksčiausių įvykių, randamų Šventajame Rašte. Akivaizdu, kad čia aprašomi įvykiai dar prieš Įstatymo laikus, kadangi šiuo metu neduotos jokios nuorodos į Įstatymą. Turime suprasti, kad čia aprašyti įvykiai vyksta ankstyvoje istorijoje. Jobo 19, 23: „O kad mano žodžiai būtų užrašyti! O kad jie būtų įrašyti į knygą!“ Dievas tai Jobui maloningai suteikė. Tada 24 eilutėje jis sako: „Kad būtų įrėžti geležiniu braižikliu ir švinu amžiams į uolą!“ Vietoj to jis gavo dar daugiau. Jis galvojo, kad tai, kas įrėžta į uolą, išliks amžinai, tačiau iš tikrųjų jo žodžiai buvo įtraukti į Dievo Žodį, kuris yra amžinasis už uolą. Jobo 19, 25-26: „Nes aš žinau, kad mano atpirkėjas yra gyvas ir kad jis paskutinę dieną atsistos ant žemės; ir nors mano odos kirminai sunaikins šį kūną (*iš tikrųjų siaubingas vaizdas – jis kalba apie tai, kad jo oda bus visiškai supuvusi*), tačiau savo kūne aš regėsiu Dievą“. Klausimas toks: kur jis matys Dievą? Kur Dievas stovės? Šiose eilutėse sakoma: Mano Atpirkėjas gyvas ir jis atsistos galiausiai ant žemės. Taigi jei paisysime konteksto, suprasime, kad Jobas yra įsitikinęs, jog kai jis bus prikeltas, jis pamatys Viešpatį žemėje. Galime sakyti, kad jis turėjo žemišką viltį.

Tai įvyko prieš Įstatymą. O kaip buvo Įstatymo periodu? Psalmių 37 apibūdina izraelitų viltis. Izraelis buvo žemiški Dievo žmonės, Dievo sandoros žmonės. Psalmių 37, 9: „Nes piktadariai bus iškirsti; bet tie, kurie laukia VIEŠPATIES, paveldės žemę“. Toliau – Psalmių 37, 11: „Bet romieji paveldės žemę; ir gėrėsis taikos apstumu“ (tai yra tiksliai tai, ko mokė Kristus Kalno pamoksle, Mato 5 skyriuje). Tai nurodo į Karalystę, kai žemėje viešpataus taika. Kodėl? Todėl, kad Kristus valdys geležine lazda. Jis neleis nuodėmei pasireikšti baisiais būdais. Taip pat, Psalmių 37, 22: „Nes jo palaimintieji paveldės žemę“. Ir vėl Psalmių 37, 29: „Teisieji paveldės šalį ir gyvens joje amžinai“. Taigi karalystė tęsis ir po tūkstantmečio metų. Ji bus perkelta į naują žemę, tačiau vis tiek išliks žemėje.

Psalmių 37, 34: „Lauk VIEŠPATIES ir laikykis jo kelio, ir jis tave išaukštins, kad paveldėtum šalį“. Visa tai sutinka su sandora. Pažvelkime į Jeremijo 7 skyrių. Mums reikia suprasti priežastį ar bent jau vieną iš priežasčių, kodėl Izraeliui pažadėta, kad jie

paveldės žemę: tai yra sandoros, kurią Dievas sudarė dar su Abraomu, dalis. Dievas pažadėjo Abraomui keletą dalykų. Vienas iš jų buvo šalies paveldėjimas. Jeremijo 7, 6-7: „Jei neengsite svetimšalio, našlaičio ir našlės, nekalto kraujo nepraliesite šitoje vietoje ir nevaikščiosite paskui kitus dievus savo pačių nuostoliui; tada aš jums duosiu gyventi šitoje vietoje per amžius – šalyje, kurią daviau jūsų tėvams“. Kas yra tėvai? Abraomas, Izaokas ir Jokūbas. Kaip ilgai jie liks krašte? Amžiams. Jie turi žemišką viltį.

Pažvelkime į dar vieną nuorodą – Izaijo 60, 20-21 (pastebėkite amžinosios karalystės kontekstą): „Tavo saulė nebus užsimeris, ir tavo mėnulis nebepasišalins; nes VIEŠPATS bus tavo amžina šviesa, ir tavo gedulo dienos pasibaigs. Taip pat tavo tauta – visi bus teisūs; jie amžiams paveldės šalį“. Taigi, vėl ir vėl mes atrandame tą patį pažadą. Kaip jau minėjome, tą patį sako Mato 5, 5: „Palaiminti romieji, nes jie paveldės žemę“.

Kalbant apie tai, dažnai iškyla toks klausimas: „Ar Senojo testamento tikintieji kada nors buvo patekę į dangų?“ Manau, kad atsakymas yra ne. Jie nėjo į dangų. Kai kurie nurodo trumpas Šventojo Rašto ištraukas, bandydami įrodyti priešingai. Šventasis Raštas sako, kad Henochas „neliko, nes Viešpats jį pasiėmė“. Tačiau pastebėkime, kad čia nesakoma, kur jį pasiėmė, ar ne? Kai kurie galvoja, kad Viešpats jį pasiėmė į dangų. Aš taip nemanau. Kai kurie tiki, kad jei Elijas buvo pakeltas degančiame vežime, tai jis buvo paimtas į dangų. Atsiminkite, kad žodis „dangus“ yra daugiskaitinis – dangūs. Šventajame Rašte galime rasti mažiausiai tris dangus. Pirmiausia mes turime atmosferą, kurioje skraido paukščiai. Kai Dievas šešias dienas kūrė, Jis kalbėjo apie paukščius danguje. Tačiau Jis nekalbėjo apie paukščius, skraidančius aplink Dievo sostą. Jis kalbėjo apie paukščius atmosferoje, ore. Taip pat Jis kalba apie žvaigždes danguje. Tai yra **antrasis** sluoksnis, beorė erdvė, esanti už atmosferos. Tačiau tai vis dar ne ta vieta, kur yra Dievo sostas.

Šventasis Raštas taip pat kalba apie dangų dangų. Tai yra vietą, kur yra Dievo sostas. Kai sakoma, kad Elijas buvo pakeltas į dangų, Eliša matė jį paprasčiausiai pakeltą į orą. Mes tik žinome, kad jis buvo pakeltas į atmosferą. Ar Henochas pateko į dangų? Ar Elijas pateko į dangų? Paskaitykime Jono 3, 13: „Ir nei vienas nepakilo į dangų, bet tas, kuris nužengė iš dangaus, – žmogaus Sūnus, kuris yra danguje“. Kristus turėjo omenyje tai, ką ir pasakė – kad jie nebuvo patekę į dangų, kadangi joks žmogus nėra pakilęs į dangų.

Yra sakančių, kad po Kristaus mirties Jis pasiėmė Senojo testamento šventuosius į dangų. Mes žinome, kad Senojo testamento šventieji eidavo į Šeolį ar Hada – tokie yra hebrajų ir graikų kalbų pavadinimai mirusiųjų vietoms ar nematomųjų vietoms nuskaityti. Tačiau ar Kristus pasiėmė juos į dangų? Pažvelkime vėl į Šventąjį Raštą. Apaštalų darbų 2, 34: „Nes Dovydas nėra pakilęs į dangus, bet jis pats sako: ‘VIEŠPATS tarė mano Viešpačiui: Sėskis mano dešinėje’“. Ar Senojo testamento šventieji ėjo į dangų? Atrodo, kad ne. Jie turėjo žemišką viltį.

Mato 16 skyriuje sakoma, kad Hado vartai nesulaikys Karalystės bažnyčios. Tikiu, kad tai reiškia, jog vartai Hado, į kurį po mirties ėjo Senojo testamento šventieji, ir kur ėjo Karalystės šventieji, nesulaikys Karalystės bažnyčios. Kodėl? Todėl, kad jie bus atidaryti, jog šie įeitų į karalystę. Taigi Kristus moko Mato 16 skyriuje, kad kai bus įkurta karalystė, tai kai kurie iš ją pripildysiančių bus Senojo testamento tikintieji, šiuo metu esantys Hade. Hado vartai jų nesulaikys. Kol išsipildys šis teiginys, jiems dar teks ten pabūti.

Dabar pažvelkime į dangišką viltį. Yra trys pagrindinės Šventojo Rašto vietos, kurias norėtume patyrinti. Pirmoji jų – Filipiečiams 3, 20: „Nes mūsų elgsena yra danguje; iš kur mes ir laukiame Gelbėtojo“. Apaštalų darbų 22, 28 yra įdomi vieta, kurioje pavartotas tas pats žodis. Paulius turėjo būti nuplaktas ir galvojo, kaip nuo to išsisukti.

Apaštalų darbų 22, 25: „Ir kai jie rišo jį diržais, Paulius tarė šalia stovinčiam šimtininkui: ‘Ar jums teisėta plakti žmogų, kuris yra romietis ir nepasmerktas?’“ Žinoma, jis žinojo šimtininko atsakymą, kad tai buvo neteisėta. 26 eilutėje: „Kai šimtininkas tai išgirdo, jis nuėjo ir pasakė vyriausiajam vadui tardamas: ‘Atkreipk dėmesį, ką darai, nes šitas žmogus yra romietis’“. Jis išsigando. Pagal istorinius šaltinius, už neteisėtos baudmės įvykdymą taip pat grėsė baudmė.

Apaštalų darbų 22, 27-28: „Tada vyriausiasis vadas atėjo bei jam tarė: ‘Sakyk man, ar tu esi romietis?’ Jis tarė: ‘Taip’. Ir vyriausiasis vadas atsakė: ‘Už didelę sumą aš įsigijau šią laisvę’. Ir Paulius tarė: ‘Bet aš gimiau laisvas’“. Tomis dienomis arba reikėdavo gimti Romos piliečiu, arba nusipirkti pilietybę. Taigi kai Paulius sako, kad mūsų elgsena yra danguje, tai pažodžiui sako, kad mes turime dangaus pilietybę, mūsų politiniai ryšiai yra susiję su dangumi.

Vėliau pamatysime, kad mes esame „Kristaus pasiuntiniai“. Kas yra pasiuntinys? Tai tas, kuris atstovauja savo šalį kitoje vietovėje. Jei mes esame Kristaus pasiuntiniai žemėje, tai reiškia, kad nesame čia piliečiai. Tik ką matėme, kad esame dangaus piliečiai. Tačiau kas atsitinka, kai pasiuntinio darbas yra pabaigtas? Ateina laikas eiti namo, grįžti į tėvynę. Kas atsitiks mums, kai mūsų darbas čia bus atliktas? Mes grįšime į savo tėvynę. Pastebėkite 2 Korintiečiams 5, 1: „Nes mes žinome, kad šios mūsų padangtės namui suirus, mes turime Dievo pastatą, ne rankomis padarytą namą, amžiną danguose“. Koks kontrastas nupiešiamas! Mes turime šią laikiną palapinę, kol esame čia, žemėje, tačiau mes turime pastovią vietą danguje. Vėl noriu atkreipti dėmesį į dangų kaip į mūsų buvimo vietą.

Tačiau kaip yra dabar? Koks mūsų santykis su dangumi dabar? Efeziečiams 1 ir 2 skyriuose aprašoma mūsų Viešpaties padėtis šiuo metu. Efeziečiams 1, 17-20: „...kad mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievas, šlovės Tėvas, duotų jums išminties ir apreiškimo dvasią jo pažinimui, apšvietus jūsų pažinimo akis; kad jūs pažintumėte, kokia yra jo pašaukimo viltis ir kokie jo paveldo šlovės turtai šventuosiuose, ir kokia beribė jo jėgos didybė mums, kurie tikime, pagal jo galingos jėgos veikimą, kuria jis veikė Kristuje, kai prikėlė jį iš numirusiųjų ir pasodino savo dešinėje dangaus vietoje“. Čia mes sužinome, kad Kristus šiuo metu sėdi Tėvo dešinėje danguose.

Efeziečiams 2, 6: „Ir prikėlė mus kartu, ir pasodino mus kartu dangaus vietose Kristuje Jėzuse“. Šiandieninė mūsų padėtis Kristuje remiasi Jo padėtimi. Kur yra Kristus? Jis sėdi danguje. Kur esame mes pagal savo padėtį? Mes sėdime danguje. Vieną dieną mes patirsime sėdėjimą danguje. Dabar mes to nepatiriame. Viskas, ką patiriame dabar, tėra sėdėjimas žemėje. Mes niekada nepatyrėme sėdėjimo danguje. Tačiau tokia yra mūsų padėtis. Vieną dieną Dievas ateis ir pasiims Kristaus Kūną. Pats Viešpats nusileis iš dangaus nuskambėjus paliepiui, ir Jis pasiims tuos, kurie bus išlikę gyvi. Žinoma, ir tuos, kurie bus mirę šiame paskirstyme, Jis prikels iš kapų, ir mes visi būsimė paimti susitikti su Viešpačiu ore, ir tokiu būdu amžinai pasiliksime su Viešpačiu.

Tokia yra Kristaus Kūno viltis. Kitų amžių tikintieji turėjo žemišką viltį. Mes turime dangišką viltį. Tai yra skirtingos vietos. Apreiškimo 20 skyriuje mes atrandame trečią vietą, į kurią, garantuoju, jūs nenorėtumėte eiti. Kalbėjome apie tikinčiuosius, apie Senojo testamento šventuosius, kurie gyvens žemėje, naujoje žemėje. Tie, kurie gyvena šiame paskirstyme, gyvens danguje. Tikiu, kad tai bus naujas dangus. Tačiau

pastebėkite, kas rašoma apie netikinčiuosius Apreiškimo 20, 15: „Ir kas nebuvo rastas įrašytas gyvenimo knygoje, buvo įmestas į ugnies ežerą“.

Matote, yra trys amžinos vietos. Dangus yra tiems, kurie gyvena šiame paskirstyme ir tiki Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Nauja žemė yra tikintiesiems, kurie negyveno šiame paskirstyme. Tačiau Ugnies ežeras yra neišgelbėtiems žmonėms, tiems, kurie niekada nepasitikėjo Dievo programa. Kokiose liūdnose sąlygose jie praleis amžinybę. Mums teks visą amžinybę gyventi danguje. Kai kurie žmonės gyvens visą amžinybę žemėje, tačiau tai nesako, kad jie tuo nesidžiaugs. Kartais mes, kaip šio paskirstymo tikintieji, džiaugiamės, kad mums teks eiti į dangų. Tačiau naujoji žemė nebus bloga vieta gyventi. Tai bus nuostabi, šlovinga vieta gyventi. Bet neišgelbėtųjų amžinybei lieka Ugnies ežeras. Jei dar nesate pasitikėję Kristumi ir nežinote, ar eisite į dangų būti su Viešpačiu po mirties, ar būsite prikeltas, tuomet skatinu pasitikėti Juo šiandien.

Ar jūs turite viltį? Paulius Paėmimą vadina palaiminta viltimi. Kodėl? Todėl, kad tai yra kažkas, ko mes laukiame. Tai džiugina. Tačiau daugelis žmonių šiandien bijo Paėmimo. Iš tikrųjų, jie greičiausiai nori, kad tai neįvyktų, ar kad tai įvyktų vėliau. Būdamas jaunuoliu klausiausi pamokslų apie Kristaus sugrįžimą. Prisimenu, kaip bijojau tos minties. Tačiau prisimenu, kad visiškai pasitikėjau Kristaus už mane atliktu darbu, ir kas nuostabaus tada įvyko. Aš daugiau nebebijojau Kristaus sugrįžimo. Aš to pradėjau laukti kaip kažko džiuginančio ir giliai trokštamo. Taigi jei neturi vilties eiti į dangų, tu gali gauti tą viltį dabar, paprasčiausiai pasitikėdamas Kristumi, tikėdamas, kad kai Jis mirė, Jis mirė už tavo nuodėmes. Jis buvo palaidotas ir prisikėlė. Jis tai padarė dėl tavęs. Tu gali turėti išgelbėjimą, pasitikėdamas šia žinia.

Klausimai studijoms

1. Ką žodis „viltis“ reiškia Biblijoje?
2. Išvardinkite keturias pagrindines vilties rūšis?
1 Timotiejui 1, 1 –
Apaštalu darbų 23, 6 –
Titui 1, 2; 3, 7 –
Kolosiečiams 1, 5 –
3. Ko tikėjosi Jobas? (Jobo 19, 25-26)
4. Ką Dievas pažadėjo Izraeliui? (Psalmių 37; Mato 5, 5)
5. Ar Senojo testamento šventieji ėjo į dangų? (Jono 3, 13; Apaštalu darbų 2, 34)
6. Kokios tiesos Paulius moko Filipiečiams 3, 20?
7. Ką mes sužinome iš 2 Korintiečiams 5, 1?
8. Koks yra mūsų santykis su dangumi šiuo metu? (Efeziečiams 1, 18-20; 2, 4-6)

ŠEŠTAS SKYRIUS

PASLAPTIES ŠIRDIS

„Nes aš nenoriu, broliai, kad jūs būtumėte nežinantys šios paslapties, kad jūs nebūtumėte išmintingi savo pačių pasipūtymais; jog Izraelį yra dalinai ištikęs aklumas, kol įeis pagonių pilnatvė“ (Rom 11, 25).

Vienoje savo knygoje C. R. Stamas (Stam) prisimena pokalbį su pastoriumi, nežinančiu apie Malonės paskirstymą. Pokalbio metu jie diskutavo apie Efeziečių 3, 9, kur apaštalas Paulius sako: „Ir kad visi pamatytų, kokia yra bendrystė paslapties“. Išgirdęs šiuos žodžius tas tarnautojas tarė: „Bendrystės paslapties... bendrystės paslapties... Įdomiai skamba. Manau, reikės kada apie tai pasakyti pamokslą“. Vaikinas net nesuprato, ką tai reiškia, tuo labiau, nesuprato, kaip paaiškinti kitiems, apie ką apaštalas Paulius kalba. Jam patiko išsireiškimo skambesys, tačiau jis nežinojo, kas yra Paslaptis.

Ankstesniuose skyriuose išdėsciau pagrindus tolimesniam Paslapties supratimui. Pradėjau, jei pamenate, nuo to, kad pagal apaštalą Paulių raktas į Bibliją yra teisingas Dievo Žodžio padalijimas. Privalome atskirti Dievo planą ir programą Izraelio tautai nuo Dievo plano ir programos Kristaus Kūno bažnyčiai. Matėme, kad Dievas skirtingais laikais veikė skirtingais būdais. Tai vadinama paskirstymais ar skirtingais tvarkymais. Kartas nuo karto Dievas pareikalavdavo iš žmonijos skirtingų dalykų. Todėl turime būti atsargūs ir laikytis tik to, ko Jis reikalauja iš mūsų, o ne to, kas sakoma kažkam kitam. Privalome teisingai padalyti Dievo Žodį.

Taip pat matėme, kad pagrindinis Šventojo Rašto padalijimas nėra tradicinis Senojo testamento ir Naujojo testamento padalijimas. Pagrindinis Šventojo Rašto padalijimas yra Pranašystė ir Paslaptis. Pranašysčių programa, kurią Dievas paskelbė per visus pranašus Izraeliui, yra vienas dalykas. Tačiau Paslaptis, kuri vyksta dabar, yra visai

kas kita. Mes atskyrėme apaštalo Petro, kurį apaštalas Paulius vadina apipjaustymo apaštalu, tarnystę nuo apaštalo Pauliaus, pagonių apaštalo ar neapipjaustymo apaštalo, tarnystės. Taip pat mes atskyrėme Karalystės evangeliją, susijusią su Tūkstantmete karalyste ir Kristaus valdymu žemėje, nuo Dievo malonės evangelijos, veikiančios šiame paskirstyme. Taip pat pažvelgėme į dvi programas: dangišką programą – Kristaus Kūną ir žemišką programą – Izraelio tautą.

Turėdami tokį pamatą, turime atsakyti į klausimą: „Kas yra Paslaptis?“ Kalbėjome apie Paslaptį, tačiau kai kurie žmonės dar tikrai nežino, kas iš tikrųjų tai yra. Nenorėčiau, kad būtumėte kaip tas pamokslautojas, kuris ieškojo vien įdomiai skambančių frazių. Norėčiau, kad iš tikrųjų suprastumėte, ką Šventasis Raštas sako ir moko apie Paslaptį.

Netrukus apžvelgsiu penkias sudedamąsias Paslapties dalis, randamas Pauliaus laiškuose. Tačiau prieš tai noriu paaiškinti, ką Šventajame Rašte randamas žodis „paslaptis“ iš tikrųjų reiškia. Biblijiniais laikais šis žodis turėjo dvi skirtingas reikšmes. Pirmoji, tiesioginė žodžio „paslaptis“ reikšmė – kažkas paslėpto ar slapto. Graikų kalboje šis žodis reiškia „užčiaupti burną“. Tai yra paslaptis, kurią kažkas laiko.

Antroji žodžio „paslaptis“ reikšmė, kultūroje, kurioje gyveno Paulius, buvo paslapties atskleidimas tik priimtiesiems. Šis žodis buvo dažnai vartojamas tų dienų kulturose, brolijose. Prie jų prisijungus tau būdavo leidžiama sužinoti paslaptį. Tikiu, kad tam tikra prasme Paulius vartoja ir šią šio žodžio reikšmę. Žinoma, tokiu atveju tai yra tikintieji. Yra tam tikrų dalykų, kuriuos visoje jų pilnatvėje pagal Šventąjį Raštą galima suprasti tik tikint Viešpačiu Jėzumi Kristumi.

Netrukus parodysiu keletą dalykų, kurie buvo paslaptis per visą Senojo testamento laikotarpį. Iš tikrųjų jie buvo paslaptis net tada, kai Kristus vaikščiojo šioje žemėje, keturių Evangelijų laikotarpiu, o pirmą kartą jie buvo atskleisti per apaštalo Pauliaus tarnystę. Tačiau pirmiausiai noriu tiesiog greitai išvardinti penkis Paslapties elementus, kuriuos randame Pauliaus laiškuose.

Pirmąjį elementą randame Romiečiams 11, 25: „Nes aš nenoriu, broliai, kad jūs būtumėte nežinantys šios paslapties, kad jūs nebūtumėte išmintingi savo pačių pasipūtymais; jog Izraelį yra dalinai ištikęs aklumas, kol įeis pagonių pilnatvė“. Paslaptis,

apie kurią kalba Paulius, yra ta, kad Dievas atliks darbą su pagonimis Izraelio aklumo laikotarpiu. Kodėl tai yra paslaptis? Todėl, kad niekur Senajame testamente nerasite, kad būtų sakoma, jog Dievas atliks su pagonimis darbą visiškai atskirai nuo Izraelio. Senajame testamente sakoma, kad pagonys gali išsigelbėti tik prisijungdami prie Izraelio programos. Senasis testamentas visada tai skelbė. Tačiau iki Paslapties atskleidimo niekur nieko nerasite parašyto apie darbą su pagonimis atskirai nuo Izraelio.

Antrasis Paslapties elementas yra Paėmimas. Kai kurie tai vadina „perkėlimu“ – kai Kristaus Kūnas paprasčiausiai išnyks nuo žemės paviršiaus ir bus paimtas būti su Viešpačiu (pagal 1 Tesalonikiečiams 4 skyrių). 1 Korintiečiams 15, 51: „Štai sakau jums paslaptį“. Tai yra paslaptis, kadangi niekur Senajame testamente neperskaitysite apie Kristaus Kūno Paėmimą. Niekur nerasite, kad Dievas sakytų, jog Jis pakels grupę žmonių į orą ir paims juos į dangų. Tai paprasčiausiai nėra Senojo testamento pranašysčių dalis. Tai buvo paslaptis.

Trečiąjį Paslapties elementą randame Efeziečiams 3, 3-6, kur sakoma, kad žydai ir pagonys susijungs į vieną kūną. „Kaip apreikimu Jis man atskleidė paslaptį“. 6 eilutėje jis mums sako, kad Paslaptis yra tai, jog pagonys yra bendrapaveldėtojai, priklauso tam pačiam kūnui ir yra Jo pažado dalininkai per evangeliją. Atidžiai pastebėkite, kad nesakoma, jog Paslaptis yra tai, kad pagonys gali būti išgelbėti. Kaip jau esu nurodęs, tai buvo atskleista Senajame testamente. Jie visada galėjo tapti išgelbėti prisijungdami prie Izraelio. Paslaptis yra tai, kad pagonys yra bendrapaveldėtojai ir priklauso tam pačiam kūnui. Izraelio programoje pagonys visada buvo antrarūšiai piliečiai. Jie niekada nebuvo pasiekę vienodos padėties su žydais. Tik šiame paskirstyme mes atrandame šią padėtį. Štai dėl ko tai vadinama paslaptimi.

Ketvirtasis Paslapties elementas yra mūsų sąjunga su Kristumi, mūsų gyvybinė sąjunga su Kristumi viename Kūne. Tai mes randame Efeziečiams 5, 31-32: „Dėl šios priežasties vyras paliks savo tėvą bei motiną ir susijungs su savo žmona, ir jie abu bus vienas kūnas. Tai yra didelė paslaptis, bet aš kalbu apie Kristų ir bažnyčią“. Niekada prieš šį paskirstymą tikinčiajam nebuvo suteikta sąjungos su Viešpačiu padėtis. Senojo testamento laikais, Dievo programoje Izraeliui, visada buvo karaliaus ir pavaldinio santykis. Kristus Izraeliui buvo karalius. Niekur anksčiau nebuvo tokios artimos sąjungos, kokią turime mes dabar: Kristus, kaip galva, ir mes, kaip kūnas: gyvybinė, jungtinė sąjunga. Tai taip pat buvo paslaptis.

Penktasis elementas, kurį apžvelgsime, yra pilna kryžiaus prasmė. Mes tai vadiname Paslapties širdimi, nes tai yra svarbiausia Paslapties dalis. 1 Korintiečiams 2, 7-8: „Bet mes kalbame Dievo išmintį paslapyje – paslėptą išmintį, kurią Dievas prieš pasaulį paskyrė mūsų šlovei, kurios nežinojo šio pasaulio kunigaikščiai, nes jeigu jie būtų ją žinoję, jie nebūtų nukryžiaavę šlovės Viešpaties“. Kristus nurodė į šėtoną kaip į šio pasaulio kunigaikštį. Paulius nurodo į jį kaip į „šio amžiaus dievą“ ir „kunigaikštį, viešpataujantį ore“. Šėtonas ir jo parankiniai yra šio pasaulio kunigaikščiai. Ši Šventojo Rašto vieta mums sako, kad jei jie būtų žinoję, ką įvykdys kryžius, tai jie niekada nebūtų nukryžiaavę šlovės Viešpaties.

Kodėl? Nes jie būtų žinoję, kad tai nulems jų sunaikinimą ir pabaigą. Šėtonas gali skaityti Bibliją taip, kaip tu ar aš. Faktiškai jis gali ją skaityti daug geriau nei daugelis iš mūsų. Galite būti tikri, kad šėtonas yra ištyrinėjęs Dievo programą ir planą, atskleistus Senajame testamente, kad galėtų visokiais būdais tam trukdyti. Esu tikras, kad šėtonas su demonais kruopščiai tyrinėjo, kas ruošiasi įvykti, kas turi nutikti. Jei būtų buvusi bent mažytė užuomina, kad kryžius nulems jo pralaimėjimą, jis būtų stengęsis tam sutrukdyti. Tačiau ši Šventojo Rašto vieta mums sako, kad šio pasaulio kunigaikščiai nežinojo, ką kryžius įvykdys, ir dėl to jie Kristų nukryžiaavo. Šėtonas galvojo, kad nukryžiuodamas Kristų, jis laimėjo pergalę. Taip buvo todėl, kad Dievas visa tai laikė paslapyje.

1 Korintiečiams 1, 18 Paulius panaudoja labai svarbų išsireiškimą: „Nes kryžiaus skelbimas tiems, kurie žūsta, yra kvailystė; bet mums, kurie esame išgelbėti, jis yra Dievo jėga“. Norėčiau, kad atkreiptumėte dėmesį į išsireiškimą „kryžiaus skelbimas“. Ką Paulius nori tuo pasakyti? Žodis „skelbimas“ yra verstas iš graikų kalbos žodžio „logos“, reiškiančio „žodį“, todėl „kryžiaus skelbimas“ reiškia kryžiaus žodį ar kryžiaus žinią. Paulius parodo, kad yra žinia, susijusi su kryžiumi. Tai yra ta žinia, kuri žūstančiams yra kvailystė. Ji yra Dievo jėga tiems, kurie yra išgelbėti. Mūsų klausimas toks: „Kokia yra kryžiaus žinia?“ Kokia ta žinia, kuri buvo niekada neatskleista paslaptis, kol buvo atskleista pagonių apaštalui Pauliui?

Kryžiaus žinia buvo paslaptis. Norėčiau parodyti keletą dalykų. **Pirmiausia**, norėčiau pažymėti, kad Senajame testamente buvo rašoma apie kryžių. 22 psalmėje mes atrandame ryškiausią ir detaliausią nukryžiovimo aprašymą, kurį galime atrasti Senajame testamente. Neseniai teko nelabai žinančiam Bibliją žmogui parodyti, kad Dievo

Žodis iš anksto skelbė apie kryžių. Kai atsiverčiau Psalmių 22, tas žmogus labai nustebo ir pasakė: „Net nežinojau, kad čia apie tai rašoma“. Čia pateiktas išsamus kryžiaus aprašymas, siekiantis maždaug tūkstantį metų iki visa tai įvykstant. Rašoma: „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?“ Pažįstamas išsireiškimas, ar ne? Žinoma, tai Kristaus žodžiai, pasakyti ant kryžiaus. Jei norite sugretinti Šventojo Rašto vietas, tai pateiksiu dar kitų paralelinių nuorodų. Mato 27, 46 atrandame Kristų, šaukiantį šį teiginį. Psalmių 22, 8: „Jis patikėjo VIEŠPAČIU, kad jis jį išgelbės; tegul jis išgelbėja jį, nes juo gėrisi“. Sugretinkite tai su Mato 27, 43. Prisiminkite, ką jie kalbėjo, kai Kristus kabėjo ant kryžiaus: „Jis gelbėjo kitus, tegul išgelbsti save. Tegul išsilaisvina, jei yra toks ypatingas“. Tai vėl yra išsipildymas.

Pastebėkite Psalmių 22, 14: „Aš išlietas kaip vanduo, ir visi mano kaulai išsinarstę; mano širdis kaip vaškas; ištirpo mano viduriuose“. Kai kabi pakabintas ant rankų, gali išnirti kaulai. Vėl, tai yra nukryžiuavimo aprašymas. Psalmių 22, 15: „Mano jėgos išdžiūvo kaip šukė; ir mano liežuvis prilipo man prie žandų; tu atvedei mane į mirties dulkes“. Prisiminate, ką Kristus dar buvo pasakęs? Jono 19, 28: „Trokštu“. Vėlgi, mes turime to išsipildymą.

Psalmių 22, 16: „Nes mane apsupo šunys; nedorėlių susirinkimas mane apsupo; jie perdūrė man rankas ir kojas“. Jono 20, 27 po prisikėlimo Kristus pasakė: „Pažvelkite į mano rankas“. Jis tai išpildė. Psalmių 22, 17: „Aš galiu suskaičiuoti visus savo kaulus; jie žiūri, spokso į mane“. Mato 27, 36 sako, kad jie sėdėjo ir žiūrėjo į Jį. Jie spoksojo į Jį. Psalmių 22, 18: „Jie dalijasi tarpusavyje mano drabužius ir dėl mano apdaro meta burtą“. Vėl, Mato 27, 35 kalba apie tą patį dalyką. Jie metė burtus ir pasidalino Jo drabužius.

Apie kryžių buvo apreikštos detalės po detalės. Dabar tu galbūt klausi: „Kodėl tuomet man sakai, kad kryžius buvo paslaptis, arba kad kryžiaus žinia buvo paslaptis?“ Mes atskiriame fizinius kryžiaus aspektus ir jo dvasinę prasmę. Taip, fiziniai kryžiaus aspektai buvo aiškiai atskleisti. Tačiau kai kas niekada nebuvo atskleista, ir tai yra tikroji kryžiaus žinia. 1 Petro laiško 1 skyriuje apaštalas Petras išsako įdomų teiginį apie tai, ką pranašai žinojo ir ko nežinojo. 1 Petro 1, 10-11: „Apie tą išgelbėjimą teiravosi ir uoliai tyrinėjo pranašai, kurie pranašavo apie jums ateisiančią malonę, tyrinėdami, kurį arba kokį laiką nurodė juose buvusi Kristaus Dvasia, kai ji iš anksto paliudijo Kristaus kentėjimus ir po jų seksiančią šlovę“. Čia vėl sakoma, kad pranašai liudijo apie

Kristaus kentėjimus, tačiau pažiūrėkite, kas apie juos kalbama – „tyrinėdami, kurį arba kokį laiką nurodė juose buvusi Kristaus Dvasia“. Kitais žodžiais tariant, jie neturėjo supratimo, apie ką kalba. Dažnai pranašai užrašydavo ar pasakydavo dalykus, tačiau patys nežinodavo, ką tieji reiškia. Arba jie nežinodavo, kada tie dalykai įvyks. Dievas juos panaudodavo kaip indus, kaip instrumentus, tačiau Jis nesuteikdavo jiems visiško supratimo apie tai, ką jie patys kalba. Kartais mes darome klaidingą prielaidą, kad pranašai suprasedavo viską, ką jie patys kalbėdavo. Čia yra Šventojo Rašto vieta, kuri tai paneigia. Jie nesuprasedavo visko, ką patys kalbėdavo.

Gal kažkas paklaus: „O kaip dėl Izaijo 53 skyriaus?“ Yra tų, kurie moko, kad Malonės evangeliją jau aiškiai galima matyti Izaijo 53 skyriuje. Norėčiau parodyti, kad jei laikysimės Izaijo 53 skyriaus konteksto, tai aiškiai pamatysime, kad taip nėra. Ar Izaijas suprato Malonės evangeliją? Izaijo 53, 11: „Jis matys savo sielos kančias ir bus patenkintas; per savo pažinimą mano teisusis tarnas išteisins daugelį; nes jis nešios jų neteisybes“. Tai paskaitę daugelis pasakytų: „Ar dar gali būti aiškiau? Štai sielos vargas, štai nuteisinimas ir nusikaltimų nešimas“. Na, ir kiek jie iš to suprato? Matote, dabar mes turime tolimesnį apreiškimą. Kai mes skaitome tuos žodžius, tai mums lengva suprasti jų prasmę, ar ne? Mums tai paprasta. Čia kalbama apie Kristų. Taip, Kristus nešė mūsų nuodėmes, Kristus atnešė mums išteisinimą. Bet ar to laikmečio žmonės tai suprato? Tikiu, kad jie to nesuprato.

To pavyzdys yra Apaštalų darbų 8, 34, kur mes randame etiopą eunuchą. Dievas pasiuntė Pilypą, kad jam pamokslautų. Ar prisiminate, kas atsitiko? Pilypas jį pamatė, kai eunuchas skaitė būtent šį tekstą. Pilypas jo paklausė: „Ar supranti, ką skaitai?“ Ir koks buvo jo atsakymas? „O taip, čia kalbama apie Kristų. Čia kalbama, kad Jis numirė už mano nuodėmes“. Ar taip jis pasakė? Ne. Jis paklausė: „Kaip aš galiu suprasti, jei man niekas nepaaiškina?“ Kai kurie pasakytų: „Etiopas eunuchas daug ko nežinojo, negalima tikėtis, kad jis suprastų tuos dalykus“. Tačiau atkreipkite dėmesį, kad etiopas eunuchas buvo labai pasišventęs vyras, nors ir buvo pagonis. Pagal įstatymą jis privalejo keliauti į Sekminių šventę Jeruzalėje. Greičiausiai jis tiek pat žinojo apie Šventąjį Raštą, kiek bet kuris kitas, tačiau jis nesuprato, apie ką kalbama.

Izaijo 53, 6: „Mes visi buvome paklydę kaip avys, kiekvienas sukome į savo kelią; o VIEŠPATS uždėjo ant jo mūsų visų neteisybę“. Kai kurie pasakytų: „Čia tikrai moka to paties, ką mes dabar suprantame. Jis uždėjo ant Jo visus mūsų nusikaltimus“.

Laikykimės konteksto. Apie ką jis kalba? Izaijo 53, 8: „Jis buvo paimtas iš kalėjimo ir iš teismo; ir kas paskelbs jo kartą? Nes jis buvo iškirstas iš gyvųjų šalies; jis buvo išiktas už mano tautos nusižengimą“. Už ką Jis mirė šioje vietoje, kieno nusikaltimus Jis nešė šioje vietoje? „Mano tautos“ nusikaltimus. Kas rašo? Izaijas. Kas yra Izaijas? Žydas. Matote, Izaijo 53 skyrius pateikia tarno kentėjimus. Čia mums net nesakoma, kas konkrečiai tai yra. Šiandien mes žinome, kas tai yra. Žinome, kad tai yra Kristus, tačiau tai nėra mums konkrečiai pasakyta. Problema ta, kad daugelis žmonių perskaito Izaijo 53 skyriuje tai, ką mes sužinojome iš tolimesnio apreiškimo.

Štai ką norėčiau pasakyti: kryžiaus žinia, pilna kryžiaus prasmė, tuo metu nebuvo žinoma. Iki tol, kol ji nebuvo apreikšta apaštalui Pauliui.

Antra, ką noriu parodyti, yra tai, kad kryžiaus žinia pirmą kartą buvo paskelbta apaštalo Pauliaus. Žinoma, kai kurie vėl prieštarauja. Kaip su Petro pamokslavimu Sekminių dieną? Apaštalo darbu 2, 22-24: „Izraelio vyrai, klausykitės šių žodžių; Jėzų iš Nazareto, žmogų, Dievo patvirtintą tarp jūsų stebuklais ir nuostabomis, ir ženklais, kuriuos Dievas darė per jį jūsų tarpe, kaip ir jūs patys žinote; jį, atiduotą Dievo nustatytu nutarimu ir išankstiniu žinojimu, jūs ėmėte ir piktomis rankomis nukryžiuote bei nužudėte; kurį Dievas prikėlė, atišęs mirties skausmus, nes buvo neįmanoma, kad jis būtų jos laikomas“. Tai skamba, tarsi kalbėtų Paulius, ar ne? Čia kalbama apie Kristaus nužudymą ir prikėlimą.

Tačiau klausimas toks: ar Petras, tai skelbė kaip evangeliją, kaip Gerąją naujieną? Ne, jis taip neskorbė. Pažvelkite į Apaštalo darbu 2, 36: „Todėl tegul tvirtai žino visi Izraelio namai, jog Dievas tą patį Jėzų, kurį jūs nukryžiuote, padarė Viešpačiu ir Kristumi“. Pagalvokime apie tai, kas vyksta. Izraelis neseniai tapo kaltu dėl Kristaus nukryžiuavimo. Mes visi tai pripažįstame. Jie Jį nukryžiuojo savo piktomis rankomis, ir dabar Petras atėjęs sako: „Jis yra gyvas!“ Įsivaizduokite save jų vietoje. Sakykime, neseniai būtumėte kažką labai žiauriai nužudę. Būtumėte dėl to kaltas, ir dabar kažkas po kelių dienų ateitų ir saktų: „Žinai ką? Tas žmogus, kurį tu nužudei, yra gyvas, ir Jis yra Viešpats ir Kristus. Jis yra labai galingas“. Kaip jaustumėtės? Būtų baisu, ar ne? Jei aš būčiau ką nors nužudęs ir sužinočiau, kad jis yra gyvas, tai galvočiau, kad dabar jis man norės atkeršyti. Ar jūs taip negalvotumėte? Būtent taip galvojo tie vyrai – pažiūrėkite į jų atsakymą.

Jei tai būtų skelbiama kaip Geroji naujiena, būtų galima tikėtis, kad jie būtų pasakę: „Šaunu! Garbė Viešpačiui! Jis yra gyvas! Mes norime tuo tikėti!“ Tačiau matome, kad tai nebuvo skelbiama kaip Geroji naujiena. Jie klausė: „Vyrai broliai, ką mums daryti?“ Jie suprato patekę į didelę bėdą. Vyras, kurį jie neseniai nužudė, yra gyvas ir Jis yra Viešpats. Jie smarkiai nudegė. Jei tuo metu būtų skelbiama Malonės evangelija, tai ko mes tikėtumės, kad Petras pasakytų? Mes tikėtumės, kad jis pasakytų: „Kai jūs Jį nukryžiuote, Kristus mirė už jūsų nuodėmes! Jis buvo vėl prikeltas! Tikėkite tuo ir būsite išgelbėti“. Tačiau mes matome, kad jis neskorbė Malonės evangelijos. Jis neskorbė kryžiaus žinios. Jis skorbė Karalystės evangeliją. Jo žinia jiems matoma Apaštalo darbu 2, 38: „Tada Petras jiems tarė: ‘Apsigalvokite, ir kiekvienas iš jūsų tepasikrikštija Jėzaus Kristaus vardu nuodėmių atleidimui’. Tai yra Karalystės evangelija – krikštas, kad būtų atleistos nuodėmės. Apsigalvojimas – tai buvo Dievo žinia Izraeliui. Jūs čia nerassite kryžiaus skelbimo.

Tuo tarpu priėję apaštala Paulių randame kryžiaus žinią. Turime gerai tai įsiminti, kad galėtume kažkam pasakyti, kaip išsigelbėti šiame paskirstyme. Nenorėtume turėti jiems pasakoti, kaip reikėjo išsigelbėti prieš šį paskirstymą, kadangi tokiu būdu dabar nebeišsigelbėjama. Norėtume pasakyti jiems, kaip būti išgelbėtam šiuo metu. 1 Korintiečiams 15, 1-4: „Be to, broliai, aš pareiškiu jums šią evangeliją, kurią jums paskelbiau, kurią ir priėmėte, ir kurioje stovite; kuria esate ir išgelbėti, jeigu saugote atmintyje, ką jums paskelbiau, nebent įtikėjote tuščiai. Nes aš jums perdaviau pirmiausia tai, ką ir gavau, – kaip Kristus mirė už mūsų nuodėmes pagal Raštus; ir kad buvo palaidotas, ir kad prisikėlė trečią dieną pagal Raštus“. Prisiminkite, kaip Paulius vadiną šią žinią? Gerąją naujieną, evangeliją. Tai jau nebėra baimės žinia: „Saugokitės! Tas, kurį nužudėte, yra gyvas!“ Dabar tai yra paguodos ir vilties žinia; tai yra Geroji naujiena! Tikėk ir būsi išgelbėtas. Tai nebe „apsigalvok ir krikštykis, kad būtų atleistos nuodėmės“. Dabar tai yra „tikėk Viešpačiu Jėzumi Kristumi“. Tikėk tuo, ką Jis padarė, ką Jis padarė dėl tavęs ant kryžiaus.

Iš kur mes žinome, kad ši žinia buvo sulaukyta iki Pauliaus? Žinome, nes taip sako Paulius. 1 Timotiejui 2, 3-6: „Nes tai gera ir priimtina akyse Dievo, mūsų Gelbėtojo; kuris nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir ateitų į tiesos pažinimą. Nes yra vienas Dievas ir vienas tarpininkas tarp Dievo ir žmonių – žmogus Kristus Jėzus; kuris atidavė save išpirkimui už visus“. Kada ši žinia buvo paliudyta? Kada ši žinia, kad Kristus yra išpirka už visus, buvo paskelbta pirmą kartą? Jis mums toliau pasako: „...tinkamu laiku“. Kada buvo tas „tinkamas laikas“? Tai mums pasakoma kitoje eilutėje.

1 Timotiejui 2, 7: „Tam aš esu paskirtas skelbėju ir apaštalu (kalbu tiesą Kristuje ir nemeluojau), pagonių mokytoju tikėjime ir tiesoje“. Jei Paulius sako, kad tai tiesa, ir mes tikime, kad taip yra, nes jis rašė vedamas įkvėpimo, tada turime suprasti, kad žinia, jog Kristus yra išpirka už visus, nebuvo paliudyta, kol jos nepaskelbė Paulius. Taip jis pats pasakė. Tą patį apie jos atskleidimą tinkamais laikais jis sako ir Laiške Titui. „Tinkami laikai“ buvo tada, kai Paulius ją paskelbė.

Trečia, ką norėčiau parodyti, yra tai, kad Kryžiaus žinia yra Pauliaus evangelijos širdis. Kai kurie prieštarauja pasakymui „Pauliaus evangelija“. Tačiau pats Paulius vartoja tokią terminologiją. Trijose vietose jis vadina savo žinią „mano evangelija“. Tai Romiečiams 16, 25, taip pat 2 Timotiejui 2, 8 ir Romiečiams 2, 16. Romiečiams 16, 25a sakoma: „Na, o tam, kuris turi galią jus įtvirtinti pagal mano evangeliją...“ Ar Paulius yra pasididžiavęs? Ne. Jis paprasčiausiai sako taip, kaip yra. Jis vadina tai savo evangelija, kadangi tai yra unikali ir išskirtinė žinia, kuri pirmiausiai buvo patikėta jam. Ji skiriasi nuo kitų apaštalų skelbiamos žinios, ar ne? Kitiems dvylikai apaštalų buvo patikėta Karalystės evangelija, tačiau nei vienas iš jų negalėjo pavadinti jos savąja ir sakyti „mano evangelija“, kadangi ji buvo pavesta visiems dvylikai apaštalų. Tik Paulius galėjo pasakyti „mano evangelija“. Jis yra vienintelis apaštalas, kuris gavo unikalią žinią, kad perduotų kitiems; todėl jis vadina ją „mano evangelija“. Romiečiams 2, 16: „Tą dieną, kai Dievas teis žmonių paslaptis per Jėzų Kristų pagal mano evangeliją“. 2 Timotiejui 2, 8 jis kalba apie Jėzų Kristų, prikeltą pagal „mano evangeliją“.

Laiško galatams 2 skyrius kalba apie tą patį. Labai svarbu suprasti, kad Paulius skelbė unikalią žinią. Galatams 1 skyriuje Paulius atskiria save nuo dvylikos apaštalų. Galatams 2, 2 jis sako: „Ir aš nuėjau aukštyn per apreiškimą ir jiems išdėsciau tą evangeliją“. Kas yra „jiems“? Tai yra kitiems, esantiems Jeruzalėje: Petru, Jokūbui ir Jonui. Jis sako, kad perteikia jiems evangeliją, kurią skelbė pagonims. Jis ne paprasčiausiai informuoja, kad skelbia evangeliją. Jis jiems įvardina, **kokią** evangeliją jis skelbia. Vėliau jis mums pasako, kad tai yra Neapipjaustymo evangelija. Tikiu, kad tai yra tas pats dalykas: tai yra Paslaptis, tai yra Malonės evangelija, tai yra Kryžiaus žinia plius visi kiti dalykai, įeinantys į Paslaptį. Paulius skelbė unikalią evangeliją.

1 Korintiečiams 2, 2 Paulius sutelkia dėmesį į Kryžiaus skelbimą. 1 Korintiečiams 2, 1-2: „Ir aš, broliai, kai atėjau pas jus, neatėjau kalbos ar išminties puikumu, skelbdamas jums Dievo liudijimą. Nes nusprendžiau tarp jūsų nieko nežinoti, išsky-

rus Jėzų Kristų, ir jį nukryžiuotą“. Ar tai yra jo žinios širdis? Taip. Kristus nukryžiuotas – Kryžius. Kitame tekste, Galatams 6, 14, sakoma: „Bet apsaugok Dieve, kad aš kuo girčiausi, išskyrus kryžiumi mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, per kurį pasaulis man yra nukryžiuotas, ir aš pasauliui“. Paulius sako, kad štai kuo mes galime girtis – Kryžiumi.

Efeziečiams 2, 16: „Ir kad jis abejus sutaikytų su Dievu viename kūne per kryžių, tuo užmušdamas priešišumą“. Maži žodžiai Šventajame Rašte gali apversti viską aukštyn kojomis ir daryti didžiulę įtaką pasauliui. Daugelis žmonių atsiverčia tokią vietą ir sako: „Palaukite! Matote, visa tai įvyko ant kryžiaus. Visa tai įvyko, kai Kristus numirė. Dabar žydai ir pagonys yra suvesti kartu. Visa tai įvyko tada, ant kryžiaus“. Ar taip sako Paulius? Pastebėkite, kaip kruopščiai jis panaudoja prielinksni. Jis kalba apie žydus ir pagonis esant suvestus, perskyrimo sienai esant nugriautai. Jis nesako, kad tai įvyko kryžiaus metu, kad tuo metu žydai ir pagonys buvo sutaikinti. Jis sako, jog tai įvyko **ne ant** kryžiaus, bet **per** kryžių, dėl kryžiaus. Tai mes privalome suprasti. Tai, kas įvyko kryžiaus metu, buvo atskleista tik praėjus nemažai metų.

Filipiečiams 2, 8: „Ir, pagal pavidalą rastas kaip žmogus, jis nusižemino ir tapo paklusnus iki mirties – iki kryžiaus mirties“. Filipiečiams 3, 18: „Nes daugelis, apie kuriuos aš jums dažnai sakydavau ir dabar sakau netgi verkdamas, vaikšto kaip kad būtų Kristaus kryžiaus priešai“. Kas yra kryžiaus priešas?

Kartais mes galvojame apie kryžiaus priešus kaip apie Dievo priešininkus, ateistus ar Viešpaties priešus. Tačiau jei tu neskelbi Malonės evangelijos, tu gali būti kryžiaus priešas. Jei tu skelbi, pavyzdžiui, Karalystės evangeliją, skirtą kitam paskirstymui, tu pamokslauji prieš kryžių. Todėl Paulius sako, kad jie yra kryžiaus priešai. Įdomių dalykų jis apie juos kalba. Filipiečiams 3, 19: „Kurių galas – žlugimas, kurių Dievas – jų pilvas ir kurių šlovė yra jų gėdoje, kurie nusiteikę tam, kas žemiška“. Įdomu ar ne? Matote, jei jūs skelbiate žemišką žinią, žinią Izraeliui, „romieji paveldės žemę“, karalystę žemėje, tai nėra Kryžiaus žinia šiam paskirstymui. Toliau jis sako: „...bet mūsų elgsena danguje“. Mes skelbiame dangišką žinią, ir kryžius yra jos širdis.

Kolosiečiams 1, 20: „Ir, padarius taiką per jo kryžiaus kraują...“ Pastebėkite, kad jis nesako „kryžiaus metu“. Jis sako: „**per** kryžiaus kraują“ Jis atnešė taiką, sutaikino visus dalykus. Kolosiečiams 2, 14: „Ištrindamas įsakų rankraštį, kuris buvo prieš mus, kuris

buvo mums priešingas, ir pašalino jį, prikaldamas jį prie jo kryžiaus“. Kristus viską įvykdė ant kryžiaus, nors tai dar nebuvo paliudyta reikiamu metu, kol Paulius nebuvo paskirtas pagonių apaštalu ir mokytoju.

Kryžiaus žinia buvo paslaptis. Ji pirmiausiai buvo paskelbta apaštalo Pauliaus. Tai yra Pauliaus evangelijos širdis. Mums tai reikia žinoti ir gerai suprasti. Kai kurie žmonės sako, kad daug laiko praleidžiame pabrėždami, kad Kryžiaus žinia randama tik Pauliaus mokymuose. Kaip su tais, kurie naudoja Izaijo 53 skyrių ar grįžta prie keturių Evangelijų ir sako, kad ir tenai randa kryžiaus skelbimą? Mano atsakymas yra dvejopas.

Pirmiausia, kaip Paulius pasakė būdamas kalėjime, rašydamas filipiečiams: „Tai ką? Nepaisant to, bet kokiū būdu, ar tai apsimetant, ar iš tikrųjų yra skelbiamas Kristus; šituo aš džiaugiuosi, taip, ir džiaugsiuosi“ (Filipiečiams 1, 18). Toks mano pirmas atsakas. Net kai žmonės skaito Senojo testamento vietose tolimesnį apreiškimą, aš džiaugiuosi, kad Kristus yra skelbiamas. Tačiau **antra** – tai sukuria pavojų. Tai sukuria įprotį įskaityti Šventajame Rašte tai, ką pats nori jame rasti. Jei galvoji, kad rasi tam tikrą žinią Senajame testamente, ir jame įskaitai tai, ką randi kitoje vietoje, tai kas sulaikys tave nuo tokio elgesio su kitomis Šventojo Rašto vietomis? Kas sulaikys tave nuo tokio elgesio, kai prieisi Pauliaus laiškus, turėdamas tam tikrą doktrinų, ir norėsi jas rasti bei įskaityti juose? Būkime nuoseklūs su Šventuoju Raštu ir neįskaitykime naujo ar tolimesnio apreiškimo ankstesniame apreiškime. Laikykime tai atskirai ir supraskime, kad Paulius sutelkė dėmesį į kryžių, kad tai buvo jo žinios širdis.

Šiuo metu belieka tik vienas klausimas: ar tu esi pasitikėjęs Kryžiaus žinia? Ar tu supratai kryžiaus skelbimą, kad esi išgelbėtas tik per tą žinią – tikėdamas, kad Kristus numirė už tavo nuodėmes, kad Jis buvo palaidotas ir prisikėlė? Tu negali būti išgelbėtas per apsigalvojimą ir krikštą. Tu gali galvoti, kad paaukosi gyvulį ir taip išsigelbėsi. Deja, turiu pasakyti, kad tai nepadės. Tu gali padaryti daug dalykų, kurie buvo Dievo programos dalis, tačiau, jei to Dievas dabar nebereikalauja iš tavęs, tuomet tu vis dar esi pražuvęs savo nuodėmėse. Todėl raginu šiandien tave pasitikėti Kryžiaus žinia. Tai yra žinia šiam paskirstymui.

Studijų klausimai:

1. Išvardinkite kelis pagrindinius Paslapties elementus.
2. Ką reiškia Pauliaus išsireiškimas „kryžiaus skelbimas“?
3. Kryžiaus žinia buvo _____.
4. Kas iš anksto apie kryžių buvo paskelbta Senajame testamente? (Psalmių 22 ir kt.)
5. Kas **nebuvo** apreikšta apie kryžių? (1 Petro 1, 10-11; 1 Korintiečiams 2, 7-8)
6. Ar Malonės evangelija yra randama Izaijo 53 skyriuje? Paaiškinkite.
7. Kryžiaus žinia buvo _____.
8. Kaip Petras skelbė nukryžiovimą izraelitams Apaštalu darbų 2, 36? Paaiškinkite.
9. Kada kryžius pirmą kartą buvo paskelbtas kaip Geroji naujiena? (2 Timotiejui 2, 6-7; Titui 1, 3)
10. Kryžiaus žinia yra _____.
11. Iš kur mes žinome, kad Paulius skelbė unikalią evangeliją? (Romiečiams 16, 25)
12. Pateikite kelis pavyzdžius, kuriuose matome, kad Paulius savo mokyme pabrėžia kryžių.

SEPTINTAS SKYRIUS

PASLAPTIS IR PAGONYS

*„Jeigu esate girdėję apie Dievo malonės paskirstymą,
man duotą dėl jūsų, kaip apreiškimu Jis man
atskleidė paslaptį...“ (Efeziečiams 3, 2-3)*

Žmonės, kuriems yra tekę būti labai palaimintiems, yra linkę priimti tuos palaiminimus veltui. Tikiu, kad aiškiausiai tai matosi mano gimtinėje, Amerikoje. Čia žmonės labai priprato prie palaiminimų, kuriais gali džiaugtis net ir fiziniame lygmenyje. Žmonės priprato, kad atėję į parduotuvę ras tokį platų prekių pasirinkimą, koku greičiausiai niekada nepasinaudos nei kokio jiems reikės ar norės. Tapo įprasta, kad atėjus į parduotuvę gali pasirinkti įvairiausių prekių iš įvairiausių šalių. Čia – viso ko perteklius. Net sunku įsivaizduoti, kad galėtų būti kitaip. Tačiau Amerikos protėviai, kurie atvyko iš kitų šalių ir čia įsikūrė, pasakoja turėję skolintis iš valstybės aštuoniolika dolerių, kad galėtų įsikurti savo žemės sklype ir jame pragyventi 5 metus. Užmirštama, kad jie viską turėdavo pradėti nuo nulio, kad daug dienų ir naktų turėdavo apsieiti be būtiniausių dalykų. Ir tai buvo vos prieš tris ar keturias kartas. Kaip greitai viskas keičiasi. Mes jau pripratome prie visų tų palaiminimų.

Kitą pavyzdį randame Šventajame Rašte. Tai – buvimas pagonimi šiame Malonės paskirstyme. Mes dažnai veltui priimame faktą, kad kaip pagonys mes galime tiesiogiai priartėti prie Dievo. Mes turime tiesioginį priėjimą dėl Viešpaties Jėzaus Kristaus nuopelnų. Tai nėra dėl to, ką mes esame padarę, bet dėl supratimo, kad Jis atvėrė mums kelią ateiti pas Dievą. Tačiau pamatysite, kad ne visada taip buvo. Tikiu, kad kaip pagonims, mums labai svarbu tai suprasti ir būti dėkingiems už esamą padėtį malonėje.

Sutelkime dėmesį dar į du Paslapties dalykus, tiesiogiai susijusius su pagonimis. Kad prisimintume kai kuriuos dalykus, pradėkime nuo Romiečiams 11 skyriaus.

Pirmasis dalykas, į kurį turėtume atkreipti dėmesį, yra tai, kad Dievas dirba su pagonimis Izraelio aklumo periode. Pagal Romiečiams 11, 25, šis faktas buvo paslaptis. Niekur Senajame testamente jūs neperskaitysite, kad Dievas ruošiasi atlikti darbą su pagonimis tuomet, kai Izraelis bus aklas. Senajame testamente buvo iš anksto pasakyta, kad Izraelis bus apakintas. Taip pat Senajame testamente parašyta, kad pagonys džiaugsis tiesa. Iš to galime matyti, kad pagonys bus dalis Dievo plano ir darbo. Tačiau visa tai kontekste buvo susieta su žydų tauta. Privalome suprasti, kad tas faktas, jog Dievas atliks darbą su pagonimis Izraelio aklumo laikotarpiu, buvo paslaptis. Romiečiams 11, 25: „Nes aš nenoriu, broliai, kad jūs būtumėte nežinantys šios paslapties, kad jūs nebūtumėte išmintingi savo pačių pasipūtėmis; jog Izraelį yra dalinai ištikęs aklumas, kol jis pagonių pilnatvė“. Jis sako, kad Dievas užbaigs darbą tarp pagonių. Pagonių pilnatvė yra pagonių programos užbaigimas Izraelio aklumo periode.

Antrasis dalykas, susijęs su Paslaptimi – tai, kad Dievas sujungė ir žydus, ir pagonis į vieną kūną šiame dabartiniame amžiuje. Efeziečiams 2 ir 3 skyriuose mums sakoma, kad Dievas sujungia ir žydus, ir pagonis į vieną kūną. Vėl, mes patvirtiname, kad tai buvo paslaptis. Niekur Senajame testamente jūs nerastite pasakytą iš anksto, kad žydai ir pagonys bus lygiaverčiai. Tai buvo paslaptis.

Prieš apsvarstant šiuos du punktus, norėčiau pirmiausia pažvelgti į tai, kaip būdavo anksčiau – panašiai kaip amerikiečiams kad būtų naudinga sugrįžti ir truputį pastudijuoti savo istoriją, kad labiau vertintų tai, ką turi dabar; taip ir mums, kaip pagonims, gyvenantiems šiame paskirstyme, yra pravartu pažvelgti atgal ir pamatyti, kokia buvo mūsų padėtis prieš atskleidžiant Paslaptį.

Kad tai padarytume, pradėkime tyrimą nuo pagonių, buvusių Karalystės programoje, ir pažiūrėkime, kaip Dievas tvarkėsi su jais tuo metu. Romiečiams 15 skyrius mums paaiškina Kristaus žemišką tarnystę. Prieš skaitant eilutes, pirmiausiai turime kai ką paaiškinti. Privalome suprasti, kad nuo laiko pradžios žydų nebuvo. Kai Dievas sukūrė žmones, tautas, tai jie visi buvo laikomi pagonimis. Pagonis reiškia nežydas. Jei nebuvo žydų, tai visi buvo pagonys. Faktiškai, jei grįžtume į Pradžios 10 skyrių, tai rastume, kad tuo metu visi žemės žmonės buvo pagonys. Tik Pradžios 12 skyriuje mes randame Abraomo, kaip unikalios šeimos, paaukumą tapti ypatinga tauta. Tik po šio įvykio atsiranda žydai. Faktiškai, žydais jie buvo pradėti vadinti tik po kurio laiko. Iš pradžių Abraomo šeima buvo vadinama hebrajais, ir tik vėliau, kai

ryškiai iškilo Judo gentis, pagal tos genties sutrumpintą pavadinimą, atsirado judėjų, o t.y. žydų, vardas.

Kodėl Dievas pašaukė Abraomą? Žinome, kad Dievas pašaukė Abraomą todėl, kad pagonys sukilo prieš jiems skirtą Dievo valią. Dievas pasisuko savo tvarkymesi ir pasirinko vieną vyrą, per kurį Jis tikėjosi pasiekti pagonių tautas. Toks buvo Izraelio tautos pašaukimo tikslas. Abraomas buvo išsiųstas iš savo gimtinės Ūre, Chaldėjoje, į šalį, kurią Dievas jam parodys, kuri mums žinoma kaip Palestina ar Kanaano šalis, kad ši taptų jo šalimi, izraelitų šalimi. Tie žmonės turėjo būti liudijimu visoms žemės tautoms. Dievas taip sutvarkė, kad per Izraelio palaiminimus – Izraeliui priėmus ir dvasinius, ir materialius Dievo palaiminimus – žemės tautos matytų ir apmąstytų, kodėl šie taip laiminami. Kad jie ateitų ir teirautųsi, o Izraelis jiems paaikšintų, jog jie yra laiminami todėl, kad garbina tik vieną tikrą Dievą, ir kad tuomet tautos gręžtųsi į Dievą.

Taip viskas turėjo būti. Skaitydami Biblijos istoriją sužinome, kad taip nebuvo. Iki Kristaus pasirodymo Izraelio tauta taip apgailėtina žlugo ir visiškai neišpildė savo paskyrimo, kad galų gale jokiais būdais nekreipė pagonių į Dievą. Jie net patys neturėjo gerų santykių su Dievu. Todėl kai atėjo Kristus, Jis neatėjo su ketinimu pradėti naują darbą. Jis atėjo sugrąžinti Izraelį į jo tinkamus santykius su Dievu, kad jie galėtų eiti ir tarnauti tautoms.

Tai mus atveda prie Romiečiams 15, 8: „Na, o aš sakau, kad Jėzus Kristus buvo apipjaustymo tarnas...“ Apie ką čia kalbama? Apie izraelitus. Apipjaustymo sandora buvo duota Abraomui Pradžios 17 skyriuje. Kokie buvo tie pažadai, duoti tėvams? Kad jie bus palaiminimi visoms žemės tautoms. Kad jie bus sandoros žmonės, ir kad per jų tarnavimą bus palaiminti visi žmonės. Taigi kai atėjo Kristus, Jis buvo apipjaustytytųjų tarnas, kad patvirtintų Dievo tiesą izraelitams dėl visų sandoros principų. Jie turėjo sugrįžti prie sandoros.

Tai nesako, kad pagonys negalėjo turėti dalies joje. Pažvelkite į Romiečiams 15, 9: „Ir kad pagonys šlovintų Dievą už jo gailingumą; kaip yra parašyta: ‘Dėl šios priesaisties aš tau išpažinsiu tarp pagonių ir tavo vardui giedosiu’“. Po to, kai Izraeliui buvo patvirtinti pažadai, jie turėjo eiti ir patarnauti pagonims. Nesakoma, kad pagonys negalėjo išsigelbėti iki šio paskirstymo, tačiau jie turėjo ateiti per Izraelį.

Grįžkime prie Mato 10 skyriaus ir pastebėkime, kad Kristaus tarnystė sutapo su tuo, ką mes ką tik perskaitėme Romiečiams 15, 8. Kristus buvo apipjaustytytųjų tarnas. Pastebėkite Mato 10 skyriuje, kur Kristus, išsiųsdamas savo mokinius, nurodo jiems eiti. Mato 10, 5: „Tuos dvylika Jėzus išsiuntė ir jiems įsakė, sakydamas: ‘Neikite keliu pas pagonis ir neikite į jokių samariečių miestą’“. Kodėl ne? Tai skamba neįprastai, ar ne? Tačiau 6 eilutėje Jis sako: „...bet verčiau eikite pas pražuvusias Izraelio namų avis“. Kitais žodžiais tariant, kaip izraelitai gali tarnauti pagonims, jei jie patys yra pražuvę? Taigi vietoje to, kad eitų tiesiai pas pagonis, Kristus sako to nedaryti. Jis liepė eiti pas pražuvusias Izraelio namų avis. Vėliau, Mato 28 skyriuje, jūs galite atrasti didesnį pavidimą, tačiau vis tiek Karalystės programos kontekste. Čia sakoma eiti į visas tautas. Tačiau ką Jis siunčia tuo metu? Jis siunčia dvylika apaštalų, kurie sėdės dvylikoje sostų ir teis dvylika Izraelio giminių.

Matote, pavidimas Mato 10 skyriuje yra skirtas išgelbėti Izraeliui. Mokiniai turėjo eiti ir atversti izraelitus, sugrąžinti juos Viešpačiui. Pavidimas, esantis Mato 28 skyriuje, yra skirtas atpirktam Izraeliui eiti ir laimėti pagonis. Šiandien mes nesame po šiuo pavidimu. Mes nesame atpirktas Izraelis, einantis laimėti pagonių. Mes turime tai, ką man patinka vadinti didžiausiu pavidimu. Jį randame 2 Korintiečiams 5, 20: „Tai dabar mes esame pasiuntiniai Kristui, tarsi Dievas jus maldavo per mus; mes meldžiame jus Kristaus vietoje: susitaukite su Dievu“. Tai yra didžiausias kada nors duotas pavidimas. Jūs randate **didį** pavidimą, duotą Mato 10 skyriuje, dar **didesnį** pavidimą – Mato 28 skyriuje ir **didžiausią** pavidimą – 2 Korintiečiams 5 skyriuje.

Pastebėkime kelis konkrečius Kristaus tarnavimo pagonims atvejus. Kai mes sakome, kad Kristus tarnavo tik apipjaustytiesiems ir kad Jis ėjo tik pas žydus, beveik neišvengiamai kažkas pasakys: „Palaukite, bet Kristus tarnavo tarp pagonių, būdamas žemėje“. Kai kurie žmonės net galvoja, kad Kristui buvo įprasta tarnauti tarp pagonių. Norėčiau parodyti, kad keturiose Evangelijose yra tik du ar trys atvejai, kuomet Kristus tiesiogiai tarnavo pagonims. Ir net šiais atvejais tai nebuvo tiesioginis tarnavimas.

Kodėl aš sakau du ar trys? Tai priklauso nuo to, ar priskaitysite samarietę moterį. Atsiminkite, kad samariečiai buvo pusiau žydai. Kristus tarnavo samarietei moteriai, tačiau ką Jis jai tada pasakė? Pagal Jono 4, 22, Jis pasakė, kad išgelbėjimas yra iš žydų. Taigi, net kai Jis tarnavo samarietei moteriai, jai priminė, kad išgelbėjimas yra iš žydų.

Mato 15 skyriuje mes turime stulbinančią Šventojo Rašto vietą. Pradėkime 21-22 eilutėmis: „Tada Jėzus iš ten išėjo ir nuėjo į Tyro ir Sidono sritis. Ir štai Kanaano moteris atėjo iš tų pačių ribų ir šaukė jam, sakydama: ‘Pasigailėk manęs, o Viešpatie, Dovydo Sūnau; mano dukrą baisiai kankina velnias’“. Galime pastebėti, kad ji iš karto pripažįsta Kristaus padėtį: „Tu esi Dovydo sūnus“. Ji pripažįsta Jo kilmę, per kurią ji turi ateiti. 23 eilutė: „Bet jis neatsakė jai nei žodžio. Ir jo mokiniai atėjo ir maldavo jį, sakydami: ‘Paleisk ją; nes ji šaukia mums iš paskos’“. Ar galite tuo patikėti? Štai pagonė ateina pas Viešpatį, maldaudama Jo, kaip Dovydo sūnaus, o Jis neatsako jai nei žodžio. Aiškiai matyti, kad Kristus ją tiesiog ignoruoja. Jis toliau yra užsiėmęs savo reikalais ir elgiasi taip, tarsi būtų jos net negirdėjęs. Mokiniai buvo labai maloningi, ar ne? Jie pasakė: „Viešpatie, siųsk ją šalin“. Jie nenorėjo, kad ji būtų šalia. 24 eilutė: „Bet jis atsakydamas tarė: ‘Aš esu siųstas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis’“. Kristus buvo ištikimas savo misijai. Esu tikras, kad Jis turėjo užuojautos, tačiau net kai priešė ši pagonė, Jis žinojo, kad tai nebuvo laikas tarnauti pagonims.

25-26 eilutės: „Tada ji atėjo ir pagarbino jį, tardama: ‘Viešpatie, padėk man’. Bet jis atsakydamas tarė: ‘Nedera imti vaikų duoną ir mesti ją šunims’“. Tai yra stulbinantis teiginys, ar ne? Jis leidžia mums suprasti, kokia tuo metu buvo situacija. Kas yra vaikai? Izraelis. „Ir ji tarė: ‘Tiesa, Viešpatie, betgi ir šunys maitinasi trupiniais, kurie krenta nuo jų šeimininkų stalo’“. Ar Kristus buvo malonus ir mylintis? Taip, Jis toks buvo. Tačiau Jis ją pavadina šunimi. Kodėl? Taip žydai vadino pagonis – „Tu esi pagonių šuo“.

Tačiau pastebėkite, kaip ji puikiai supranta, kokioje ji yra programoje. 27 eilutė: „Ir ji tarė: ‘Tiesa, Viešpatie; betgi ir šunys maitinasi trupiniais, kurie krenta nuo jų šeimininkų stalo’“. Ji nesiginčija, ji nesako: „Kaip tu drįsti?“ Ji sako: „Tai visiška tiesa, aš suprantu, kad esu šuo. Suprantu, kad šioje programoje aš neturiu teisės tiesiogiai ateiti prie stalo ir valgyti“. Bet pastebėkite jos didį supratimą: „Tačiau ir šunys ėda trupinius, kurie nukrenta nuo šeimininko stalo“. Ji noriai priėmė šią antraeilę padėtį. Ji suprato, kaip viskas turi veikti. 28 eilutė: „Tada Jėzus atsakydamas tarė jai: ‘O moterie, didis tavo tikėjimas: tebūna tau kaip nori’“. Matote, ši moteris suprato, ir Viešpats patvirtino jos supratimą, kad ji neturėjo teisės ateiti ir valgyti prie stalo. Neteisinga yra pasodinti šunį prie stalo, tačiau galima kelis trupinius nubraukti nuo stalo šuniui. Juos pakviesdavo prie stalo tik tada, kai vaikai būdavo pasisotinę.

Kada jūs nubraukiate trupinius? Paprastai, turbūt, palaukiate, kol visi pasisotins, ir tada likučius atiduodate šunims.

Taip ketino padaryti Dievas. Pirmiausiai reikėjo pasotinti vaikus, o tada palaiminimo perteklių jau galėjo pasiimti ir pagonys. Nesakoma, kad galėjo nelikti palaiminimų. Dievas yra labai maloningas ir apščiai laimina. Taigi kai izraelitai būtų buvę pasotinti, Dievas būtų parūpinęs pakankamai palaiminimų, kad ir pagonys būtų galėję pasinaudoti jų pertekliumi.

Tikiu, kad šiuo atveju Kristus padaro išimtį. Tai nėra tam laikotarpiui įprasta įvykių eiga. Jis pripažįsta, jog ji mato savo padėtį kaip pagonių šuns, neverto valgyti prie stalo. Todėl Jis ją palaimina.

Kitas panašus pavyzdys yra Luko 7, 1-4. Čia mes randame šimtininką, kareivį, turintį valdžią šimtui vyrų, kuris taip pat pripažįsta savo antraeilę padėtį toje programoje. „Na, o pabaigęs visus savo pasakymus besiklausiusiai tautai, jis įėjo į Kafernaumą. Ir vienas šimtininko tarnas, kuris jam buvo brangus, sirgo ir buvo arti mirties. Ir išgirdęs apie Jėzų, jis pasiuntė pas jį žydų vyresniusius, maldaudamas jo, kad jis ateitų ir išgydytų jo tarną. Ir atėję pas Jėzų jie primygtinai jo maldavo, sakydami: ‘Kad jis yra vertas, kad jis jam tai padarytų’“. Kodėl jis buvo vertas? Ar jis buvo pagonis, kuris nesuprato to meto Izraelio padėties? Ne, jis tai suprato. Pastebėkite, ką jis buvo padaręs. 5 eilutė: „Nes jis myli mūsų tautą“. Prisiminkite pirminį pažadą sandoros, kurią Dievas sudarė su Abraomu. Tie, kurie tave laimins, bus palaiminti. Tie, kurie tave keiks, bus prakeikti. Čia yra pagonis, laiminantis Izraelį. „Jis pastatė mums sinagogą“. Jis ne tik mylėjo Izraelį, bet dar kai ką buvo dėl jų padaręs.

6 eilutė: „Tada Jėzus ėjo su jais. O jam esant netoli namų, šimtininkas pasiuntė pas jį draugus, sakydamas jam: ‘Viešpatie, nesivargink, nes aš nesu vertas, kad įeitum po mano stogu’“. Ar jis supranta savo padėtį? Jis tikrai supranta. Jis suvokia, kad neturi teisės paprasčiausiai priimti Viešpaties artumo ir palaiminimų, kuriuos Jis gali duoti. Jis suvokia, kad yra nevertas. Pastebėkite 7-9 eilutėse: „Dėl to nei aš nemaniau savęs esant vertu ateiti pas Tave, bet pasakyk žodžiu, ir mano tarnas pasveiks. Nes ir aš esu valdžiai pavaldus žmogus, turintis sau pavaldžių kareivių, ir aš sakau vienam: ‘Eik’, ir jis eina; ir kitam: ‘Ateik’, ir jis ateina; ir savo tarnui: ‘Daryk tai’, ir jis tai daro’. Tai išgirdęs Jėzus stebėjosi juo ir atsigręžęs tarė sekusiai jį tautai: ‘Sakau jums: nei Izraelyje

neradau tokio didžio tikėjimo“. Viešpats pripažįsta pagonį turint didį tikėjimą, nes tas pripažįsta savo antracilę padėtį.

Pastebėkite, kad abiem šiais atvejais Karalystės programoje pagonys yra palaiminami tik tada, kai jie pripažįsta savo pavaldumą Izraeliui. Tik tada jiems galėjo ateiti palaiminimai. Tačiau leiskite parodyti, kaip dalykai pasikeitė malonės valdžioje. Mes esame skirtingame paskirstyme, taigi skirkime laiko pažvelgti į pagonis, esančius malonės programoje.

Paslapties programa pakeitė pagonių padėtį. Romiečiams 11, 25 sako: „Nes aš nenoriu, broliai, kad jūs būtumėte nežinantys šios paslapties, kad jūs nebūtumėte išmintingi savo pačių pasipūtimais...“ Kitais žodžiais tariant, Paulius sako, kad nepasididžiuotume dėl esamos pagonių padėties, nes mes patys jos neužsitarnavome. Mes ją turime ne dėl savo pačių nuopelnų, bet dėka to, ką Viešpats padarė dėl mūsų.

Pirmiausia, mūsų apaštalas sako, kad „Izraelį dalinai ištikęs aklumas“. Šiuo metu Izraelis yra apakintas. Tai nereiškia, kad visi izraelitai yra apakinti. Yra ir tokių žydų, kurie ateina pas Kristų. Yra tokių, kurie ateina tikėjimu, pasitikėdami Kristumi, ir tampa išgelbėti. Tačiau jie netampa išgelbėti sugrįždami prie sandorų. Jie netampa išgelbėti tikėjimu laikydamiesi Įstatymo. Jie tampa išgelbėti tokiu pat pagrindu, kaip ir pagonys.

Antra – Dievas užbaigs darbą su pagonimis. Būtent tai ir daro esamą amžių unikalium. Niekada anksčiau Dievas nepertraukdavo vienos programos ir nepradėdavo kitos programos, tuo pačiu laukdamas, kada sugrįš prie ankstesnės programos. Tačiau Dievas taip pasielgė su Izraeliu. Jis pertraukė Savo Karalystės programą prieš pat Didžiojo suspaudimo periodą, kuris turėjo prasidėti. Štai dėl ko dabartinis laikotarpis vadinamas Malonės paskirstymu, nes Dievas šiuo metu yra atidėjęs teismą.

Pasvarstykime, kokioje padėtyje buvome mes, kaip pagonys, prieš šį paskirstymą ir kokia mūsų padėtis yra dabar. Efeziečiams 2, 11-13, Paulius išvardina septynis dalykus, kurie yra nukreipti prieš mus, kaip pagonis. „Todėl atsiminkite, kad jūs, praeityje būdami kūnu pagonys, kuriuos Neapipjaustymu vadino...“ (11 eil.) Tai yra **pirmasis** dalykas, kuris buvo nukreiptas prieš pagonis praėjusiam laikmetyje. Karalystės programoje buvimas neapipjaustytu reiškė negalėjimą turėti dalies sandoroje.

O jei nesi sandoros dalis, tai esi atskirtas nuo jos žmonių. Vienintelis būdas gauti palaiminimus buvo per Izraelį.

Antra, mes anksčiau „buvome be Kristaus“. Žodis „Kristus“ reiškia Mesiją. Mes buvome be Mesijo. Dievas niekada nebuvo pažadėjęs pagonims tiesioginio priėjimo prie Mesijo. Jei pagonis norėjo priėjimo prie Mesijo, jam reikėjo eiti per Izraelį.

Trečia, mes buvome „atitolinti nuo Izraelio sandraugos“. Sandrauga – kai didžiai palaiminta tauta kažką priima po savo sparnu bei suteikia jam visas privilegijas ir neliečiamybės bei palaiminimus būti tos tautos piliečiu. Taip buvo su Izraeliu. Kaip pagonys, praityje įstatymo paskirstyme mes nebūtume turėję jokio priėjimo prie Izraelio sandraugos, jei nebūtume tapę žydais.

Ketvirta, mes buvome „svetimi pažado sandoroms“. Tuo metu sandoros buvo palaiminimų pagrindas.

Penkta, mes buvome „be vilties“. Akivaizdu, kad jei neturi tiesioginio priėjimo prie Dievo sandorų ir pažadų, tai neturi jokios vilties. Neturi nei ateinančio Mesijo, nei ateinančios karalystės vilties.

Šešta, mes buvome „be Dievo pasaulyje“. Tai yra vienas atvejis, kai Biblijoje randame žodį „ateistas“. Tikrasis ateistas yra tas, kuris yra neišgelbėtas. Mes dažnai apie ateistą galvojame kaip apie tą, kuris netiki Dievu. Tačiau manau, kad kiekvienas giliai viduje tiki, kad yra Dievas. Jie gali sakyti, kad netiki Dievu, ir iki tam tikro laipsnio netiki Juo dabar, tačiau patikėkite, jie vieną dieną patikės Dievu. Galbūt per vėlai, galbūt jie patikės Dievu jau būdami Ugnies ežere, tačiau vieną dieną jie patikės Juo. Šiandien būti ateistu, būti be Dievo, reiškia neturėti Dievo per tikėjimą Kristumi.

Septinta, mes esame „kadai buvusieji toli“. Tai parodo atstumą. Pagonys niekada nebuvo priartėję prie palaiminimų vietos.

Ef 2, 14 atrandame įdomų teiginį: „Nes jis yra mūsų taika, kuris iš abejų padarė viena ir nugriovė mus skyrusią sieną“. Kas yra ta skyrusi siena? Tikiu, kad joje yra dvi prasmės. Pirmiausia, siena buvo pastatyta perkeltine prasme. Pagonys jautėsi atskirti nuo

žydų. Ir tai buvo todėl, kad žydai turėjo palaiminimus ir juos laikėsi sau. Kai kurie iš jų turėjo bent jau išankstinį nusistatymą. Tačiau buvo ir tikra siena. Tikiu, kad Paulius į ją taip pat nurodo. Pauliaus dienomis, prieš sugriaunant šventyklą, aplink ją buvo pastatyta siena. Ši siena apėmė ir visą kiemą. Tačiau viduje buvo taip pat pastatyta siena, kuri atskirdavo kiemą, į kurią, manau, Paulius ir nurodo, kaip į atskyrimo sieną. Jums galbūt yra tekę girdėti apie pagonių kiemą. Tai buvo pirmasis kiemas. Pagonis galėjo praeiti pro sieną ir įeiti į kiemą, tačiau toliau stovėjo kita siena. Istorikas Josifas ją apibūdina kaip 5 pėdų aukščio sieną, turinčią užrašą. Ją atradę archeologai perskaitė užrašą: „Joks pagonis negali įeiti į aptvertą šventyklos teritoriją, esančią už šios sienos. Peržengėjui gresia mirties baismė, kuri bus neišvengiamai įvykdyta“. Kitais žodžiais tariant, jei tu, kaip pagonis, peržengsi tą ribą, tai būsi miręs.

Tačiau kas atsitiko Kristuje? 14 eil.: „Jis nugriovė mus skyrusią sieną“. Kristuje siena yra pašalinta. Nebėra jokių apribojimų pagonių įėjimui ir priėjimui prie Dievo. Mūsų, kaip pagonių, dabartinė padėtis lygiai tokia pat, kaip ir žydų. Mūsų padėtis vienoda dviem būdais. Mes turime tokią pačią padėtį tiek prieš išgelbėjimą, tiek po išgelbėjimo. Pirmiausia, ir žydai, ir pagonys prieš išgelbėjimą yra nuodėmės valdžioje. Romiečiams 3, 9 Paulius sako, kad „žydai ir pagonys – visi yra nuodėmės valdžioje“. Romiečiams 11 skyriuje taip pat sakoma, kad Dievas juos visus uždarė nuodėmėje. Kažkas yra pasakęs, kad prie Kryžiaus visi stovi vienodame lygmenyje. Šiame paskirstyme, kai artiniesi prie Dievo ir ateini prie kryžiaus, nėra svarbu, ar tu žydas, ar pagonis. Nei vienas nėra aukščiau už kitą. Mes visi esame vienodoje padėtyje; neatsižvelgiant į mūsų tautybę ar socialinį statusą, kiekvienas šiandien privalo ateiti tuo pačiu pagrindu, paprastu tikėjimu: nieko neatsinešant, vien tik savo tikėjimą Kristumi.

Po išgelbėjimo mes taip pat esame lygūs. Galatams 3 skyriuje Paulius kalba apie faktą, kad Kristuje nėra nei vyro, nei moters, nėra nei žydo, nei graiko, nėra nei vergo, nei laisvojo; Kristuje mes visi esame viena. Mes visi turime vienodą priėjimą prie dvasinių palaiminimų Kristuje.

Tačiau kai žvelgiu į šių dienų krikščionybę, mane kai kas glumina. Daugelis krikščionių vis dar renka trupinius, nukrentančius nuo Izraelio stalo. Ką tu noriu pasakyti? Karalystės programoje daugelis palaiminimų, kuriuos Dievas pažadėjo, buvo fiziniai palaiminimai. Materialinė gerovė buvo fizinis palaiminimas. Senajame testamente skaitome, kad Dievas palaimino Abraomą, ir randame išvardintas jo turėtas

bandas bei materialinę gerovę, kurią jis turėjo. Tuo metu tai buvo teisėtas, Dievo duotas palaiminimas.

Tačiau ne toks palaiminimas yra pažadėtas šiame paskirstyme. Daugelis siekia visų Izraelio palaiminimų, kai tuo tarpu gali turėti (jei jie yra išgelbėti, jie juos turi, tik to nežino) neištiriamus Kristaus turtus. Kaip apgailėtina, kai mes pasitenkiname mažesniais palaiminimais vietoj to, kad turėtume didžiausius palaiminimus, kokius Dievas kada nors yra pasiūlęs. Įsivaizduokite, sėdite su Kristumi danguje!

Prisiminkite du mokinius, kurie atėjo su savo motina ir paklausė, ar galėtų sėdėti Viešpaties kairėje ir dešinėje Jo karalystėje. Jie prašė didelės privilegijos, ar ne? Tačiau pagal Dievo Žodį tie, kurie yra išgelbėti šiame paskirstyme, jau yra pasodinti su Kristumi danguje. Mes jau turime didesnę palaiminimą už tą, kurio norėjo tie du vyrai. Mes esame užantspauduoti Šventąja Dvasia. Tuo momentu, kai mes patikėjome Kristumi, Šventoji Dvasia uždėjo antspaudą ir iš tikrųjų Pati tapo mūsų išgelbėjimo antspaudu. Tai yra palaiminimas, kuriuo mes džiaugiamės dabartiniame paskirstyme. Mes esame bendrapaveldėtojai su Kristumi. Gali būti sunku suvokti, ką tai reiškia, tačiau mūsų vardas bus tarp tų, kurie gaus tokį didį paveldėjimą, kokį gauna Kristus. Mes esame bendrapaveldėtojai su Kristumi. Mes visi turime tą patį palaiminimą.

Klausimai studijoms:

1. Ką mes, kaip pagonys, esame linkę priimti veltui?
2. Išvardinkite du Paslapties elementus, kurie yra tiesiogiai susiję su pagonimis.
3. Koks buvo Kristaus žemiškos tarnystės tikslas? Pateikite Šventojo Rašto nuorodas.
4. Paaiškinkite, kaip pagonys yra susiję su Izraeliu šiose dvejose Šventojo Rašto vietose:
Mt 15, 21-28
Lk 7, 1-10
5. Kuo yra unikalus dabartinis amžius?
6. Apibūdinkite mūsų ankstesnį svetimumą ir priešišumą Izraeliui (Ef 2, 11-14).
7. Kokiais dviem būdais pagonys yra lygioje padėtyje su žydais?

AŠTUNTAS SKYRIUS

MŪSŲ PALAIMINTA VILTIS

„Laukdami tos palaimintos vilties ir didžiojo Dievo bei mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus šlovingojo pasirodymo“ (Titui 2, 13).

Iš visų Dievo Žodžio temų, Paėmimas tikrai yra viena iš labiausiai jaudinančių. Vien mintis, kai vienu momentu gali būti žemėje, o po to staiga gali pradingti ar atsidurti Viešpaties akivaizdoje net nepatyręs mirties, yra labai patraukli perspektyva, ar ne? Tai gali būti viena iš priežasčių, kodėl Paulius kalba apie Paėmimą kaip apie palaimintą viltį. Titui 2, 11-13: „Nes Dievo malonė, nešanti išgelbėjimą, pasirodė visiems žmonėms, mokydama mus, kad, išsižadėję bedievytės ir pasaulietiško geismų, gyventume blaiviai, teisiai ir dievotai šiame dabartiniame pasaulyje; laukdami tos palaimintos vilties ir didžiojo Dievo bei mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus šlovingojo pasirodymo“.

Būti tarp gyvųjų, kai Viešpats pasirodys pasiimti tikinčiųjų Kristuje, yra didelė šlovė. Ar nebūtų nuostabu palikti šį gyvenimą nesusiduriant su mirties geluonimi? Ar nebūtų nuostabu palikti šią žemę iš karto atsiduriant Viešpaties akivaizdoje? Tai didžiulis palaiminimas. Gyventi, kai Viešpats nužengs iš dangaus nuskambėjus paliepiamui, arkangelo balsui ir Dievo trimitui, ir staiga būti nuneštam į akivaizdą tų, kurie anksčiau buvo mirę, bei susitikti su Viešpačiu ore. Tai tikrai bus nuostabūs palaiminimai.

Tačiau, manau, yra kitų priežasčių, kodėl Paėmimas bus palaiminimas. Pirmiausia dėl to, kad jis duos mums galimybę išvengti kai kurių dabartinių problemų, su kuriomis susiduriame gyvenime. Prisimenu, kaip dažnai per baigiamuosius Biblijos instituto egzaminus mes laukdavome Paėmimo. Galvodavome, kad negalėtų būti geresnio tam laiko kaip tas, kai mokytojas išdalina mums lapus su klausimais.

Kartais gyvenime susiduriame su daug didesniais sunkumais. Tuomet patiriame didelį sielvartą ir kančias. Ar nebūtų nuostabu, jei Viešpats pasirodytų tuo metu ir pasiimtų mus iš tų kentėjimų?

Tačiau daugeliui Paėmimas yra bauginantis laikas. Tiems, kurie nėra išgelbėti, Paėmimas visai neatrodo patrauklus. Neišgelbėtiems žmonėms Paėmimas reiškia atskyrimą nuo savo tikinčių mylimųjų. Ateis laikas, kai neišgelbėtas vyras sugrįš į tuščius namus. Tikintieji jo šeimos nariai – žmona ir vaikai – bus paimti susitikti su Viešpačiu ore. Ateis laikas, kai jaunuolis, kuris neklausė tėvų, sekmadieninės mokyklos mokytojo ar pastoriaus, besidalijusių su juo evangelija, grįš iš mokyklos namo ir ras savo tėvus pradingusius. Kai kurie žmonės visa tai pajus labai realiai. Tiems žmonėms, kurie nepažįsta Viešpaties, bus per vėlu sužinoti viską apie Paėmimą. Tikiu, kad labai svarbu, jog mes suprastume, kas yra Paėmimas, ir dar svarbiau – kad būtume pasiruošę jam.

Netrukus pažiūrėsime į tris dalykus, susijusius su Paėmimu, ir tikiu, kad mūsų studijų pabaigoje jūs sutiksime, jog Paėmimas yra palaiminta viltis.

Paėmimo paslaptis

Paėmimas yra dalis Paslapties, duotos Pauliui po to, kai Izraeliui buvo suteiktos visos galimybės priimti savo Karalystę ir savo Mesiją, o jie visiškai atmetė Kristų. Po šio Izraelio nuopuolio Dievas atskleidė Paslaptį. Pažvelgę į 1 Korintiečiams 15, 51, matome, kad Paėmimas yra šios Paslapties dalis. Apaštalas Paulius sako: „Štai aš išdėstau jums paslaptį: mes ne visi užmigsime, bet visi būsime pakeisti“. Krikščioniui mirtis dažnai yra pristatoma kaip miegas. Nesupraskite klaidingai, Biblija nemoko, kad mūsų sielos užmiega. Ji moko, kad mūsų kūnas užmiega. Bet Paulius sako, kad mes ne visi užmigsime. Kad suprastume, kodėl jis šią tiesą vadina paslaptimi, mums reikia truputį panagrinėti 1 Laiško korintiečiams 15 skyriaus kontekstą.

Tai yra didis prisikėlimo skyrius Biblijoje. Tai ne tik Biblijos vieta, kurioje mes skaitome apie prisikėlimą, tai, galbūt, skyrius, kuriame išsamiausiai kalbama apie prisikėlimą. Čia, viename skyriuje, mes atrandame daugiau informacijos apie prisikėlimą nei bet kur kitur. Paulius čia nurodo problemą, kad kai kurie žmonės netikėjo prisikėlimu. Sunku net įsivaizduoti, kad žmonės, vadinę save krikščionimis, netikėjo prisikėlimu.

Apie tai Paulius ir kalba. Kaip tu gali netikėti prisikėlimu, kai prisikėlimas yra pats mūsų tikėjimo pamatas? Iš tikrųjų, jis sako, kad tai yra dalis evangelijos, skirtos šiam amžiui. Kristus mirė už mūsų nuodėmes, buvo palaidotas ir prisikėlė pagal Šventąjį Raštą, ir Paulius jiems nurodo, kad jei jie tuo netiki, tuomet jų tikėjimas yra tuščias. Jų tikėjimas yra tuščias, jei jame nėra tikėjimo prisikėlimu.

Kalbėdamas toliau, pirmose 19 eilučių Paulius pateikia prisikėlimo įrodymą ir svarbą. 20-28 eilutėse jis aiškina, kaip prisikėlimas yra susijęs su Senojo testamento pranašyste: „Bet dabar Kristus yra prisikėlęs iš numirusiųjų ir tapo pirmavaisiais tų, kurie užmigo. Nes kadangi per žmogų atėjo mirtis, per žmogų atėjo ir mirusiųjų prisikėlimas. Nes kaip Adome visi miršta, taip Kristuje visi bus atgaivinti“ (20-22 eil.). Beje, čia nekalbama apie mūsų išgelbėjimą. Čia kalbama apie faktą, kad vieną dieną kiekvienas bus prikeltas. Nesvarbu, ar tu tiki, ar ne, tu būsi prikeltas. Tie, kurie tiki, bus paimti būti su Viešpačiu. Tie, kurie netiki, bus prikelti teismui ir įmesti į Ugnies ežerą. Paulius čia nori pasakyti, kad per Adomą visi miršta, o per Kristų visi bus prikelti.

23-24 eilutės sako: „Bet kiekvienas pagal savo eilę: Kristus – pirmavaisiai; po to tie, kurie yra Kristaus jam ateinant. Tada ateis galas, kai jis bus atidavęs karalystę Dievui – Tėvui“. Čia Paulius tik išdėsto pranašiškos programos planą ir kaip prisikėlimas yra su tuo susijęs. Jis dar nekalba apie Paėmimą. Jis kalba apie antrąjį Kristaus atėjimą, kai tie, kurie tuo metu dar yra Kristuje (dabar mes žinome, kad tai bus tie, iš Suspaudimo laikų, kurie mirė Senojo testamento tvarkymesi ir Karalystės tvarkymesi), bus prikelti, ir tada ateis galas. Toliau Paulius aiškina apie prisikėlimą.

Tik 51 eilutėje jis pamini Paslaptį. Išdėstęs pranašišką prisikėlimo tvarką jis toliau tarsi sako: „Aš noriu jums pasakyti dar vieną dalyką. Tai yra paslaptis, kuri nebuvo atskleista Senajame testamente“. Viskas, ką jis kalbėjo iki šios vietos, buvo atskleista Senajame testamente. Ten buvo atskleistas Kristaus prisikėlimas. Kristus buvo prikeltas pagal Raštus. Tai, kad Jis kai kuriuos prikels Kristaus sugrįžimo metu, taip pat randame Senojo testamento Raštuose. Tačiau vieno dalyko apie prisikėlimą ten nerasite. Jūs nerasite nieko apie mūsų Paėmimą. Jūs nerasite Paėmimo nei Senojo testamento Raštuose, nei keturiose Evangelijose. Tuo metu tai buvo paslaptis.

Paėmimas iš tikrųjų yra prisikėlimo diena Kristaus Kūnui. Štai dėl ko mums svarbu tai suprasti. Tai yra mūsų prisikėlimo diena. Kai kurie žmonės sako: „Aš norėčiau būti

Paėmimė“. Jei esi išgelbėtas, tu būsi Paėmimė. Tu gali būti miręs ir palaidotas, bet tu būsi Paėmimė. Tu tik gali neišbūti gyvas iki Paėmimo laiko.

Kai Kristus mokė savo mokinius, Paėmimas vis dar buvo paslaptis. Mato 24 skyriuje Dvylikai mokinių nebuvo pasakyta, kad jie bus paimti prieš užeinant Suspaudimo periodui. Mato 24 skyriuje jiems buvo liepta pasiruošti Suspaudimo periodui ir jo laukti. 13 eilutė: „Bet kas ištvėrs iki galo, tas bus išgelbėtas“. Iki kokio galo? Žiūrėkime kontekstą – iki Suspaudimo periodo galo. „Ir ši karalystės evangelija bus paskelbta visame pasaulyje paliudyti visoms tautomis; ir tada ateis galas. Todėl kai pamatysite per pranašą Danielių kalbėtą suniokojimo bjaurybę, stovinčią šventoje vietoje...“ (14-15 eil.) Naikinimo bjaurastis – tai tas laikas, kai antikristas arba žvėris įeis į žydų šventyklą ir paskelbs save Dievu bei reikalaus, kad žmonės žmonės garbintų jį kaip Dievą. Tai bus didžiulė bjaurastis.

Ar Kristus sako savo Dvylikai apaštalų: „Nesijaudinkite, nes jūsų tuo metu čia nebus“? Ne, jis sako: „Kai jūs visa tai pamatysite“. Jie pilnai tikėjosi įeiti į Suspaudimo periodą. Tai yra viena iš priežasčių, kodėl kai kurie žmonės netiki mūsų Paėmimu, įvyksiančiu prieš Suspaudimo periodą. Vėliau aptarsime, kodėl mes tikime, kad Paėmimas įvyks prieš Suspaudimo periodą. Tačiau viena iš priežasčių, kodėl žmonės taip netiki, yra ta, kad jie sumaišo Dvylikos apaštalų tarnystę su apaštalo Pauliaus tarnyste. Jei Dvylika apaštalų būtų šio paskirstymo apaštalai, tai mes galėtume tikėtis įeiti į Suspaudimo periodą, nes Kristus jiems sakė to tikėtis. Tačiau jei mes suprantame, kad Paulius yra mūsų apaštalas šiame paskirstyme, tuomet mes aiškiai žinome, kad neįeisime į Suspaudimo periodą.

Paėmimo apimtis

1 Korintiečiams 15 skyriuje Paėmimą sudaro du pagrindiniai elementai. **Pirmasis** labai svarbus elementas yra mūsų kūnų pakeitimas. 51 eilutėje sakoma: „Mes ne visi užmigsime, bet visi būsime pakeisti“. Kitais žodžiais tariant, Paėmimo metu mūsų kūnai patirs pasikeitimą. Jei tuo metu mes dar būsime gyvi, tai mūsų kūnai pasikeis mums netekus pereiti per mirtį. Tie, kurie bus mirę, taip pat turės pakeistus kūnus. Tačiau Paulius sutelkia dėmesį į tuos, kurie tuo metu bus gyvi. Žodis „pakeisti“ reiškia „padaryti kitokį“. Mums gali kilti klausimas: „Kaip pasikeis mūsų kūnai Paėmimo metu?“ Plačiau apie tai Paulius kalbėjo truputį anksčiau. Atkreipkime dėmesį į 42

eilutę, kurioje Paulius atsako į kai kuriuos klausimus. Vienas iš jų – „Kokį kūną mes turėsime prisikėlimo metu?“ 42-43a eilutėse Paulius sako: „Taip ir mirusiųjų prisikėlimas. Sėjamas yra gedime, prikeliamas negedime; sėjamas negarbėje, prikeliamas šlovėje“.

Taigi mes jau sužinojome du dalykus: kad turėsime negendančius kūnus, kurie daugiau niekada nei ges, nei mirs, nei sirgs, ir šlovingus kūnus. Toliau, 43 eilutėje, sakoma: „Sėjamas silpnas, prikeliamas galingas“. Taigi vietoje silpnumo mes turėsime labai stiprų kūną. 44 eilutė: „Sėjamas prigimtinis kūnas, prikeliamas dvasinis kūnas“. Tada 49 eilutė: „Ir kaip mes nešiojome žemiškojo atvaizdą, mes nešiosime ir dangiškojo atvaizdą“. Tai mums pasako, į ką panašūs bus mūsų nauji kūnai. Mes gimstame pagal žemiškojo Adomo panašumą. Tačiau būsime panašūs į dangišką Kristų, Jo prisikėlimo kūne. Laiške filipiečiams Paulius toliau tai komentuoja, sakydamas, kad mes esame dangaus piliečiai ir iš ten laukiame Gelbėtojo. Toliau jis sako, kad mes turėsime kūnus, panašius į Kristaus kūną: „Kuris pakeis mūsų bjaurų kūną, kad jis taptų panašus į jo šlovingą kūną, pagal tą veikimą, kuriuo jis visa pajėgus pajungti sau“ (Filipiečiams 3, 21).

Antrasis svarbus Paėmimo elementas yra mūsų buvimo vietos pasikeitimas. Mes paliksime šitą žemę ir susitikime su Viešpačiu ore. 1 Tesalonikiečiams 4, 17: „Tuomet mes, gyvieji, pasilikusieji, kartu su jais būsime pagauti į debesis susitikti su Viešpačiu ore, ir taip mes visada būsime su Viešpačiu“. Žodis „pagauti“ reiškia „paimti ir nunešti“. Todėl mes šį įvykį vadiname Paėmimu. Tas pats žodis yra randamas Apaštalų darbų 8, 39, kur Pilypas tarnauja etiopui eunuchui, ir Šventasis Raštas sako, kad jis yra pagauamas Viešpaties Dvasios. Jis paprasčiausiai išnyksta iš tos vietos ir atsiduria kitoje vietoje. Taip bus ir Paėmimo metu. Mes išnyksime nuo žemės paviršiaus ir atsidursime su Viešpačiu ore.

Ką tai įtraukia ir kas į tai įtraukiamas? Pirmiausia, bendrai tai apima Kristaus Kūną. Tai įtraukia tuos, kurie yra išgelbėti tik šiame paskirstyme. Yra tokių, kurie moko, kad Paėmimo metu bus prikelti visi, nesvarbu, iš kurio jie paskirstymo. Tačiau tai yra netiesa, kaip jau matėme ankstesnėse studijose. Tie, kurie yra Senojo testamento Karalystės programos Izraeliui dalis, bus prikelti tik prieš pat Karalystės pradžią, po Suspaudimo periodo. Tačiau mes, kurie buvome išgelbėti šiame Malonės paskirstyme, pradėdant Pauliaus tarnystę, nuo Apaštalų darbų knygos vidurio iki pat Paėmimo, esame Kristaus Kūnas, tie, kurie yra įtraukti į Paėmimą.

Galime išskirti du Kristaus Kūno elementus. 1 Tesaloniečiams 4, 16: „Nes pats Viešpats nusileis iš dangaus su šauksmu, su arkangelo balsu ir su Dievo trimitavimu, ir mirusieji Kristuje prisikels pirmi“. Ką reiškia mirti Kristuje? Biblija kalba apie dvi žmonių padėtis gyvenime. Arba tu dabar esi Adome, arba Kristuje. Jei tu nesi išgelbėtas, vadinasi, vis dar esi Adome. Tu jam esi kraujo giminaitis, tu esi jo palikuonis. Jei nesi išgelbėtas, tai vis dar esi toje padėtyje. Tačiau tai nėra gera padėtis. Tau reikia būti Kristuje, nes tik mirusieji Kristuje bus prikelti pirmiausiai. Tie, kurie buvo išgelbėti ir jau mirė šiame paskirstyme, bus prikelti. Gyvieji taip pat bus įtraukti. 17 eilutė: „Tuomet mes, gyvieji, pasilikusieji, kartu su jais būsime pagauti į debesis susitikti su Viešpačiu ore, ir taip mes visada būsime su Viešpačiu“. Pirmiausiai yra prikeliama mirusieji Kristuje, tada gyvieji yra drauge paimami būti su Viešpačiu.

Paėmimo seka

Kokia tvarka įvyks šie įvykiai? Yra penki pagrindiniai Paėmimo žingsniai, penkios pakopos. 1 Tesaloniečiams 4, 16 skaitome apie Kristaus nužengimą. „Nes pats Viešpats nužengs iš dangaus“. Kur yra Kristus šiandien? Kristus yra danguje. Po to, kai Kristus užbaigė išgelbėjimo darbą, Šventasis Raštas sako, kad Jis užžengė į dangų ir atsisėdo Dievo dešinėje. Mums tai yra užbaigto išgelbėjimo atvaizdas. Jis atsisėdo, kadangi darbas buvo užbaigtas.

Čia sakoma, kad nuskambėjus paliepiamui Jis nužengs. Daugelis žmonių spėlioja, koks bus tas paliepimas. Aš nematau, kad galima pilnai atsakyti, koks tas paliepimas, tačiau galvoju, ar tai nebus Jo paliepimas: „Atsibuskite!“ – visiems tiems kūnams, kurie yra mirę ir guli kapuose. Viešpats iš tikrųjų turi balsą, kuris gali prikelti mirusiųsius. Vieną dieną, taip, kaip Jis pašaukė iš kapo Lozorijų, Jis palieps ir prikels kūnus tų šventųjų, kurie bus mirę, ir prikels juos iš jų kapų.

Toliau sakoma „arkangelo balsu“ – bus angelų, kurie pritaras Viešpačiui. Tada sakoma „ir Dievo trimitavimu“. 1 Korintiečiams 15 skyriuje jis yra vadinamas paskutiniu trimitu. Būkite atsargūs tai skaitydami. Kai kurie painioja paskutinį trimitą su septintuoju Apreiškimo knygos trimitu. Jei taip padarysite, turėsite sunkumų. Jūs perkelsite Bažnyčią, Kristaus Kūną, į Suspaudimo periodą. Turime suprasti, kad tai, kaip Paulius naudoja žodžius „paskutinis trimitas“, yra išskirtinis atvejis, ir jis turi tam tikslą. Korne-

lijus K. Stamas (C. Stam) savo komentaruose 1 Korintiečiams laiške, rašo: „Terminas ‘paskutinis trimitas’ yra karinis išsireiškimas, pažymintis trimitą, kuris nuskamba, pažymėdamas šio paskirstymo pabaigą“. Tai yra kareivių pašaukimas namo. Koks nuostabus paveikslas! Dievas pučia paskutinį trimitą, kviesdamas visus kareivius grįžti namo. 2 Timotiejui 2, 3-4 Paulius naudoja tą patį kareivio pavyzdį: „Todėl tu išverk sunkumus kaip geras Jėzaus Kristaus karys. Nei vienas kariaujantis neįsivelia į šio gyvenimo reikalus; kad jis patiktų tam, kuris išsirinko jį kariu“. Taigi skaitydami apie paskutinį trimitą, galime galvoti apie tą galutinį pašaukimą, kuomet kareiviai kviečiami grįžti namo.

Antrasis žingsnis yra tikinčių šventųjų prikėlimas. Mirusieji Kristuje bus prikelti pirmiausiai. Paulius tai pabrėžia, kadangi tie, kuriems jis rašo, buvo pamokyti, jog mirusieji nepraleis Paėmimo. Faktiškai, jie ne tik nepraleis Paėmimo, bet jie bus pirmieji prikelti ir pakeisti. Jie tikrai bus to dalis.

Trečiasis įvyksiantis žingsnis bus gyvų šventųjų perkeitimas, apie ką kalbant randame 1 Korintiečiams 15 skyriuje.

Ketvirtas žingsnis yra pats paėmimas. 1 Tesaloniečiams 4, 17 eilutė: „Tuomet mes, gyvieji, pasilikusieji, kartu su jais būsime pagauti į debesis“. Vieną dieną tikintieji paprasčiausiai išnyks nuo žemės paviršiaus. Aš kartais galvoju, kaip tai įvyks. Ar nebūtų nuostabu, kad tai įvyktų tau sėdint bažnyčioje? Bet ar tai nešokiruotų, jei taip nutiktų tik tau vieninteliui, sėdinčiam ant suoliuko? Kartais mąstau, ar bažnyčiose, kur nėra skelbiama Malonės evangelija, bus kas nors pastebėta? Kartais galvoju, kad įvykus Paėmimui, bažnyčiose, kur nėra skelbiami Kristaus kraujas, mirtis, palaidojimas ir prisikėlimas, įvykus Paėmimui vis tiek bus pilna žmonių. Galbūt pamokslautojas ir toliau pamokslaus, tartum nieko nebūtų įvykę. Tikiuosi, kad jūsų atveju taip nebus.

Žmonės spėlioja, kaip pasaulis aiškins staigų milijonų žmonių dingimą. Aš asmeniškai tikiu, kad atėjus Paėmimui, Bažnyčia bus tokioje atkritimo būsenoje, jog dings ne tiek jau daug žmonių. O apie tuos, kurie tikrai buvo išgelbėti ir dings nuo žemės paviršiaus, greičiausiai bus sakoma, kad juos pagrobė ufonautai ar kažkas panašaus.

Penktasis dalykas, kuris įvyks, yra susitikimas „su Viešpačiu ore“. Koks bus šeimos susivienijimas! Visi didūs Bažnyčios istorijos šventieji, pradedant apaštalu Paulium, visi mylimieji, kurie anksčiau mirė Kristuje, bus surinkti.

Kalbant apie Paėmimo seką, yra dar vienas dalykas, apie kurį norėčiau pakalbėti. Prieš kurį laiką man teko būti namuose, į kuriuos šeima buvo pasikvietusi moterį, labai susirūpinusią dėl Suspaudimo periodo. Ji buvo taip susirūpinusi, kad net pradėjo jam ruošti. Ji planavo pirkti arklį, kadangi tomis dienomis bus sunku gauti kuro automobiliumi. Ji planavo nusipirkti sauso maisto, kurio jai užtektų septyneriems metams. Ji nebuvo pamišusi dėl to, tačiau buvo labai susirūpinusi. Pasiruošimas Suspaudimo periodui jai buvo tikra našta. Po kelių valandų ji galiausiai pradėjo atsiverti Dievo Žodžiui ir tam, ko iš tikrųjų buvo mokoma Šventajame Rašte, ir suprasti skirtumą tarp Pranašystės bei Paslapties. Kaip smagu buvo matyti palengvėjimo išraišką jos veide!

Kodėl aš mokau, kad Kristaus Kūnas neis per Suspaudimo periodą? Pateiksiu tris priežastis.

Pirmoji priežastis: Paėmimas užbaigia Paslapties programą. Jei mes suprantame, kad Dievas turi dvi programas – programą Izraeliui ir programą Kristaus Kūno bažnyčiai – ir jei suvokiame, kad Jis jų abiejų nesumaišo kartu, tuomet galime suprasti, kad kai Jis užbaigs šį paskirstymą Paėmimu, Jis pratęs Izraelio programą, Pranašystę, kurios įvykių eigoje bus Suspaudimo periodas. Priežastis, kodėl daugelis žmonių savo teologijoje šio amžiaus Bažnyčią įveda į Suspaudimo periodą, yra ta, kad jie teisingai neatskiria Pranašystės programos Izraeliui nuo Paslapties programos Kristaus Kūnui.

Antroji priežastis: Suspaudimas yra skirtas Izraelio tautai, o ne Kristaus Kūnui. Jeremijo 30, 7: „O, varge! Nes didi ta diena, nėra jai lygios; tai Jokūbo vargo laikas“. Kas yra Jokūbas? Jokūbas yra Izraelis, prieš jam pakeičiant vardą. Pažymėtina tai, jog jūs randate Dievą sakant, kad tai yra Jokūbo bėdų laikas. Kodėl Jis nesako, kad tai yra Izraelio bėdų laikas? Tai yra todėl, kad skaitydami apie Jokūbo gyvenimą, dažnai atrasite, jog tuomet, kai jis vaikšto su Viešpačiu, jis yra vadinamas Izraeliu. Tačiau kai jis vaikšto pagal kūną, nepakludamas Dievui, jis yra vadinamas Jokūbu. Štai dėl ko mes skaitome, kad čia yra Jokūbo bėdų laikas. Kadangi Izraelis yra nepaklusnume, nevaikšto su Viešpačiu, Suspaudimo periodas yra skirtas tam, kad jie atsibustų ir pradėtų ieškoti pagalbos Dieve. Tai nėra metodas ar tikslas Kristaus Kūnui. Priešingai, Paulius moko, kad šis amžius nesibaigs visuotiniu prabudimu. Iš tikrųjų Suspaudimas baigiasi Izraelio atsigrėžimu į Viešpatį. Jis baigiasi prabudimu. Tačiau ne taip baigiasi šis Malonės paskirstymas. Jis baigiasi atkritimu. Galėčiau jums pateikti daug Šv. Rašto vietų, tačiau Paulius sako, kad „pikti žmonės eis vis blogyn ir blogyn“, ir reikalai visai suprastės.

Trečioji priežastis: Mes nesame paskirti rūstybei. 1 Tesalonikiečiams 1, 9-10: „Nes jie patys praneša apie mus, kaip mes įėjome pas jus ir kaip jūs nuo stabų atsigrėžėte į Dievą tarnauti gyvajam ir tikrajam Dievui ir laukti iš dangaus jo Sūnaus, kurį Jis prikėlė iš numirusiųjų, būtent Jėzaus, kuris išvadavo mus nuo ateinančios rūstybės“. Kokia rūstybė ateina? Didžiosios Dievo dienos rūstybė, kai Jis išlies savo pyktį ant pasaulio nuodėmės. Žmonės dažnai klausia: „Kodėl Dievas nieko nedaro dėl blogio?“ Atsakymas toks: Jis ruošiasi tai padaryti. Tu geriau džiaukis, kad tavęs tuo metu, kai Jis tai padarys, čia nebus. Jau geriau tu būtum išgelbėtas ir tavęs čia nebūtų, kai Jis tai padarys. Suspaudimo periodas yra Dievo rūstybės išliejimas ant blogio. Tai sustiprina dar ir tas faktas, jog tai taip pat bus ir Šėtono rūstybės išliejimas.

Paulius sako, kad mes esame išgelbėti nuo ateinančios rūstybės. Pastebėkite 1 Tesalonikiečiams 5, 1: „Bet apie laikus ir laikotarpius, broliai, jums nereikia, kad jums rašyčiau“. Tai yra raktiniai žodžiai. Dievo planas Izraeliui vadinamas „laikais ir laikotarpiais“. Izraelis gyveno pagal pranašysčių laiką, o mes – ne. 1 Tesalonikiečiams 5, 9: „Nes Dievas nepaskyrė mūsų rūstybei, bet kad įgytume išgelbėjimą per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“. Vėlgi, jis patvirtina šią tiesą. Jis taip pat ją patvirtina 2 Tesalonikiečiams 2, 13. Šio skyriaus 3-12 eilučių kontekste Paulius kalba apie Didžiojo suspaudimo periodą. 7-9 eilutėse jis sako: „Nes neteisybės paslaptis jau veikia, tik tas, kuris dabar sulaiko, dar sulaikys, kol bus patrauktas. Ir tada bus apreikštas tas Piktasis (*Žvėris, Antikristas*)... kurio atėjimas yra pagal šėtono veikimą su visokia jėga ir ženklais, ir melagingais stebuklais“. Toliau, 13 eilutėje, jis sako: „Bet mes jaučiame pareigą visuomet dėkoti Dievui už jus, Viešpaties mylimi broliai, nes Dievas nuo pradžios jus išsirinko išgelbėjimui per Dvasios pašventinimą ir tiesos tikėjimą“. Čia jis nekalba apie sielos išgelbėjimą iš pragaro, o išgelbėjimą nuo Suspaudimo periodo. Nuo pradžios Dievas yra pasirinkęs, kad tie, kurie yra Kristaus Kūno nariai, nepatektų į tą Suspaudimo laikotarpį.

Leiskite šioje vietoje kai ką paaiškinti. Aš nesakau, kad mes nepatirsime šiame gyvenime įvairių suspaudimų. Mes tokius dalykus patiriame ir patirsime. Apaštalas Paulius kalba apie tokius laikotarpius. Romiečiams 5 skyriuje, jis sako, kad „vargas gamina kantrybę“. Mes patirsime suspaudimų. Tačiau mes nepatirsime Didžiojo suspaudimo ar Suspaudimo. Mes būsimė išgelbėti iš to laikotarpio. Nors mes patiriame priespaudą, tačiau mūsų kentėjimai nebus panašūs į tuos kentėjimus, kuriuos patirs tie žmonės, kurie bus Suspaudime. Suspaudimas bus toks laikotarpis, kokio pasaulis dar niekada nebuvo matęs nei kada nors matys.

Tu gali apsisaugoti nuo to laikotarpio, pasitikėdamas Kristumi. Ar esi pasiruošęs Paėmimui? Ar norėtum, kad tai įvyktų šiandien? Prisimenu, kai buvau mažas ir girdėdavau pamokslautojus kalbant apie Paėmimą, apie Kristaus sugrįžimą, galvodavau: „Skamba visai nieko, tačiau nesu tikras, jog norėčiau, kad tai atsitiktų dabar“. Pradžioje aš nebuvau užtikrintas, kadangi nebuvau pasiruošęs Paėmimui, nes nebuvau tikras, ar esu pasiruošęs atsisakyti šio gyvenimo. Mes linkę prisirišti prie šio pasaulio dalykų. Visgi, turime prieiti gyvenime tašką, kuriame suvoktume, kad Paėmimas yra mūsų palaiminta viltis, išlaisvinanti mus iš suspaudimų ir sunkumų. Kokia nuostabi perspektyva! Kai vaikštome su Viešpačiu, mes esame pasiruošę Paėmimui. Ar tu esi išgelbėtas? Ar tu vaikštai su Viešpačiu? Tikiuosi, kad taip. Tu gali toks būti paprasčiausiai tikėdamas.

Klausimai studijoms

1. Kodėl Paėmimas yra mūsų palaiminta viltis? (Titui 2, 13)
2. Aptarkite 1 Korintiečiams 15 skyriaus kontekstą santykiyje su Paėmimo paslaptimi.
3. Kodėl Paulius Paėmimą vadina paslaptimi?
4. Aptarkite du pagrindinius Paėmimo elementus:
1 Korintiečiams 15, 52-53
2 Tesalonikiečiams 4, 17
5. Kokia žmonių grupė dalyvaus Paėmime?
6. Kokie yra penki pagrindiniai Paėmimo sekos žingsniai?
(1 Tesalonikiečiams 4, 16-17)
7. Išvardinkite tris pagrindines priežastis, dėl ko Paėmimas bus prieš Suspaudimą.
8. Ar tu esi pasiruošęs Paėmimui?!

DEVINTAS SKYRIUS

VIENAS KŪNAS... VIENAS KRIKŠTAS

„Yra vienas kūnas ir viena Dvasia, kaip jūs ir esate pašaukti į vieną jūsų pašaukimo viltį; vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas, vienas Dievas ir visų Tėvas, kuris yra virš visų ir per visus ir visuose jumyse“ (Efeziečiams 4, 4-6).

Vienas unikaliausių dalykų Malonės paskirstyme yra santykis, kurį tikintieji turi su Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Šį ypatingai artimą santykį Šventasis Raštas apibūdina kaip santykį tarp galvos ir kūno. Mes esame Kristaus Kūnas. Efeziečiams 5, 30: „Nes mes esame jo kūno nariai, jo mėsos ir jo kaulų“. Jau nebeįmanoma būti artimesniam, ar ne? Suprantame, jog apaštalas naudoja pavyzdį, metaforą, kad parodytų, kokius artimus ir unikalius santykius mes turime su Viešpačiu Jėzumi Kristumi.

Aš sakau, kad tai yra šio paskirstymo unikalumas, nes ankstesniais amžiais, esant Karalystės programai, Pranašystės programai, tikintieji buvo dalis tautos, dalis karalystės. Tačiau jie niekur nebuvo kūno dalimi tokia prasme, kokia esame mes. Mes džiaugiamės šia itin išskirtine situacija. Iš visų keturiasdešimties Šventojo Rašto rašytojų tik vienas paminėjo šį unikalių santykį; žinoma, tai yra apaštalas Paulius. Tik šiame paskirstyme mes turime šią palaimintą poziciją – būti Kristaus Kūno dalimi. Tai yra ypatinga žinia, duota pagonių apaštalui šiame paskirstyme.

Mąstydamas, ką reikėtų pasakyti apie Kristaus Kūną šioje knygoje, buvau priblokštas. Apaštalas Paulius tiek daug kalba apie Kristaus Kūną. Todėl vietoj to, kad bandyčiau išplėsti šią temą, nusprendžiau sutelkti dėmesį į vieną centrinį Kristaus Kūno dalyką – krikštą, kuris prijungia mus prie Kristaus Kūno. Tikiu, kad tai yra vienas

svarbiausių Kristaus Kūno aspektų, kadangi jis mums parodo, kaip mes galime tapti šio šlovingo organizmo, Kristaus Kūno, dalimi per vieną krikštą.

Šėtonas yra suktas priešas, ir jis dažnai naudoja Šventojo Rašto žodžius, norėdamas mus supainioti. Tikiu, jog niekur kitur nepamatysime to taip aiškiai, kaip kad kalbėdami apie krikštą. Daugelis bažnyčių šiandien moko, kad tu nesi išgelbėtas, jei nesi pasikrikštijęs. Tam tikra prasme tai yra tiesa. Aš pasakyčiau tą patį. Tu nesi išgelbėtas, jei nesi pakrikštytas; tačiau aš skubėčiau papildyti, kad aš nekalbu apie vandens krikštą, aš kalbu apie dvasinį krikštą. Pamatysime, kad jei nesi pakrikštytas šiuo dvasiniu krikštu, tai tu nesi Kristaus Kūno dalis.

Tie, kurie jums sako, kad reikia pasikrikštyti, kad būtum išgelbėtas, paprastai galvoja ne apie tos rūšies krikštą. Jie paprastai galvoja apie tam tikros rūšies vandens krikštą. Tačiau Biblijoje kalbama apie įvairių rūšių krikštus. Įvairūs tyrinėtojai yra pateikę skirtingų skaičių, tačiau dauguma Malonės rašytojų moko, kad krikšto rūšių yra mažiausiai dvylika. Neskirsiu laiko čia visiems jiems apžvelgti, tačiau paminėsiu keletą jų.

Efeziečiams 4 skyriuje, nuo 4 eilutės Paulius rašo: „Vienas kūnas...“ Koks kūnas? Tai – Kristaus Kūnas. Tuomet, 5 eilutėje, jis sako: „Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas“. Tačiau palaukite, aš ką tik pasakiau, kad yra maždaug dvylika krikštų! Taip ir yra, tačiau tik vienas jų yra skirtas vienam – Kristaus Kūnui. Taigi nors mes galime rasti daug skirtingų krikštų Biblijoje, tačiau yra tik vienas, apie kurį reikia pamąstyti dėl savo išgelbėjimo. Tai yra vienintelis krikštas. Kuris iš jų?

Jei krikštas yra toks svarbus, kaip sako Biblija, ir jis yra tik vienas krikštas šiandieniniam Malonės paskirstymui, tai ar nemanote, kad vertėtų skirti laiko tam, kad sužinotume, kuris tai krikštas? Ar nemanote, kad mums svarbu sužinoti, kuris krikštas mus šiandien gelbsti?

Pirmas faktas apie krikštą: krikštas ne visada yra susijęs su vandeniu. Mato 3 skyriuje matome, kad yra trys krikštai vienoje eilutėje! Mato 3, 11: „Aš iš tikrųjų jus krikštiju vandeniu apsigalvojimui, bet tas, kuris ateina po manęs, yra galingesnis už mane, aš nevertas nešioti jo apavo; jis krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi“. Vienas iš šių trijų krikštų yra susijęs su vandeniu, kiti du yra sausi. Trys krikštai: vandeniu – Jono krikštas,

Šventąją Dvasią ir ugnimi. Jono krikštas pagal šią eilutę buvo krikštas apsigalvojimui. Morkaus 1, 4 paaiškina Jono krikštą: „Jonas krikštijo dykumoje ir skelbė apsigalvojimo krikštą nuodėmėms atleisti“. Buvo laikas, kai vandens krikštas nuodėmėms atleisti buvo Dievo plano dalis. Pastebėkite, kad čia nesakoma, jog krikštas buvo tik tarsi liudijimas, kaip daugelis moko šiandien. Tai buvo dėl nuodėmių atleidimo.

Kaip krikštas atleido jų nuodėmes? Mes žinome, kad pats krikštas neatleido nuodėmių, bet tai buvo tikėjimo veiksmas. Dievas tomis dienomis sakė žmonėms: „pasi-krikštykite“, ir tie, kurie tikėjo Dievu, taip ir padarydavo. Pakludami tam įsakymui, jie akivaizdžiai parodydavo, kad jie patikėjo. Tokia tad prasme jiems būdavo atleistas nuodėmės. **Antrasis** krikštas yra Šventosios Dvasios krikštas. Jame vanduo nedalyvauja. Yra dvi dvasinio krikšto rūšys, apie kurias kalbama Šv. Rašte. Mato knygoje paminėtas dvasinis krikštas nėra tas vienas krikštas, kuriuo mes šiandien tikime. Tai buvo krikštas, kurį Kristus Šventąją Dvasią atliko Sekminių dieną. Tai įgalino to meto tikinčiuosius atlikti nuostabius dalykus. Jie galėjo kalbėti kitomis kalbomis, galėdavo dėti ant sergančiųjų rankas, ir šie pasveikdavo, jie galėjo netgi prikelti mirusiuosius. Tuo metu krikštas tuo pasireiškė. Tai buvo jėgos krikštas. Mūsų krikštas yra skirtingas, ir tai mes vėliau pamatysime.

Trečiasis krikštas yra krikštas ugnimi. Kas tai per krikštas? Į klausimą mums atsako Mato 3, 12: „Jo vėtyklė – Jo rankoje, ir Jis visiškai išvalys savo klijimą ir surinks savo kviečius į svirną; bet jis sudegins pelus neužgesinama ugnimi“. Šis ugnies krikštas yra teismo krikštas, kuomet Kristus išlies savo teismą ant netikinčiųjų. Visa tai mums parodo, kad krikšte ne visada dalyvauja vanduo.

Antras dalykas, kurį norime pastebėti apie krikštą: iš esmės krikštas Šventajame Rašte reiškia susitapatinimą. Ką reiškia sutapatinti? Tai reiškia sujungti, prijungti, artimai įtraukti. Kai tu su kažkuo susitapatini, tu artimai su tuo susisieji, susijungi.

1 Korintiečiams 10, 1-2: „Be to, broliai, aš nenoriu, kad jūs būtumėte nežinantys, kaip visi mūsų tėvai buvo po debesimi, ir visi perėjo per jūrą; ir visi buvo pakrikštyti į Mozę debesyje ir jūroje“. Čia sakoma, kad izraelitai buvo pakrikštyti į Mozę debesyje ir jūroje, tačiau ar izraelitai sušlapo toje jūroje? Ne, jie išliko sausi. Tai egiptiečiai sušlapo, tačiau apie juos nesakoma, kad jie buvo pakrikštyti, ar ne? Tai izraelitai buvo pakrikštyti. Matote, krikšto esmė yra ne sušlapti, bet su kažkuo susitapatinti. Čia mes

matome, kad izraelitai su kažkuo susitapatino, t.y., tapo artimai susiję su Moze. Jie buvo pakrikštyti į Mozę, nors ir nesušlapo. Izraelitai dalyvavo tame pačiame, kame dalyvavo Mozė.

Kaip dėl Kristaus? Ar Jis nebuvo pakrikštytas vandeniu? Taip, Jis buvo pakrikštytas. Jis buvo pakrikštytas daugiau nei kartą. Mato 3, 13-14: „Tuomet ateina Jėzus iš Galilėjos prie Jordano pas Joną, kad būtų jo pakrikštytas. Bet Jonas jam uždraudė, sakydamas: „Aš turiu būti tavęs pakrikštytas, o tu ateini pas mane?“ Kodėl Jonas taip pasakė? Todėl, kad Jonas žinojo savo krikšto paskirtį: jis buvo skirtas nuodėmėms atleisti. Ar reikėjo Kristui atleisti nuodėmes? Ne, Jis nepadarė jokios nuodėmės. Jonas tai suprato. Todėl jis ir paklausė: „Kodėl tu ateini pas mane? Tai man to reikia. Tai aš esu nuodėmingas“. Tačiau pastebėkime, ką Kristus atsakė 15 eilutėje: „Ir Jėzus atsakdamas jam tarė: ‘Ši kartą leisk, kad taip būtų, nes taip mums dera įvykdyti visą teisumą’. Tada jis jam leido“. Ką Jis tuo norėjo pasakyti? Apie Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimą į žemę iš Laiško galatams sužinome, kad „Dievas atsiuntė Sūnų, gimusį iš moters, pavaldų įstatymui“. Kai Kristus atėjo, Jis atėjo daryti visko, ką turėjo daryti kiekvienas, esantis Įstatymo valdžioje. O krikštas buvo vienas iš tų dalykų.

Mato 5, 17 Jis taip ir pasakė: „Nemanykite, kad aš atėjau sunaikinti įstatymo ar pranašų: aš atėjau ne sunaikinti, bet įvykdyti“. Kai Kristus pasakė Jonui: „Ši kartą leisk, kad taip būtų, nes taip mums dera įvykdyti visą teisumą“, Jis turėjo omenyje: „Aš atėjau išpildyti Įstatymo kaip žmogus“. Jis tapo tokiu pačiu, koku buvo kiekvienas, esantis Įstatymo valdžioje.

O kaip dėl mūsų? Ar mes esame Įstatymo valdžioje? Ne, Paulius sako, kad mes esame ne Įstatymo, bet Malonės valdžioje. Taigi tiems, kurie sako, kad mes turime pasikrikštyti vandeniui, kadangi Kristus buvo pakrikštytas, mes galime atsakyti, kad gyvename skirtingame paskirstyme. Mes negyvename tuo laikotarpiu, kai krikštas buvo privalomas. Žinoma, Kristus buvo pakrikštytas, kadangi Jis pasielgė taip, kaip jie elgdavosi – pagal Įstatymą. Jis buvo apipjaustytas aštuntą dieną šventykloje, kaip ir jie visi pagal Įstatymą. Jis darė tuos dalykus, kaip ir turėjo tuo metu būti daroma.

Tačiau Kristus buvo pakrikštytas antrą kartą, ir šis krikštas yra labiau pažymėtinas. Iš konteksto Luko 12, 50 matome, kad įvykiai vyksta praėjus maždaug trejiems metams po Kristaus vandens krikšto. Šiuos žodžius Jis kalba po to, kai jau kartą buvo

pakrikštytas. „Bet aš turiu būti pakrikštytas krikštu; ir kaip aš esu suvaržytas, kol tai bus įvykdyta!“ Apie kokį krikštą Jis čia kalba? Jis kalba apie krikštą mirtimi. Prisiminkite žodžio „pasikrikštyti“ reikšmę – susitapatinti. Kai pasikrikštijį vandeniui, tu susitapatini su vandeniui, tu sušlampi. Tačiau kas įvyksta, kai tu susitapatini su mirtimi? Tu miršti.

Morkaus 10 skyriuje aprašomi Kristaus mirties kentėjimai. Du mokiniai paklausė, ar jie galėtų sėdėti Kristaus dešinėje ir kairėje Jo karalystės šlovėje. Morkaus 10, 38 Jis uždavė jiems klausimą: „Bet Jėzus jiems tarė: 'Jūs nežinote, ko jūs prašote: ar jūs galite gerti iš taurės, iš kurios aš geriu? Ir būti pakrikštyti krikštu, kuriuo aš esu krikštijamas?'“ Šioje vietoje Jis nekalbėjo apie vandens krikštą, Jis jiems kalbėjo apie kentėjimų ir mirties krikštą. Jei norite sėdėti šalia manęs ir valdyti mano dešinėje bei kairėje, tuomet jums reikia pasiruošti kentėti dėl manęs. Tai yra principas, galiojantis visuose amžiuose. Paulius taip pat pasakė: „Jei mes su juo kentėsime, tai su juo ir karaliausime“.

Antrasis Kristaus krikštas yra Jo krikštas mirtimi. Su kuriuo iš šių krikštų dažniausiai susitapatina religingi žmonės? Su Jo vandens krikštu. Kaip tragiška. Tačiau tam, kad šiandien būtume išgelbėti, mums reikia susitapatinti ne su Jo pirmuoju, o su Jo antruoju krikštu. Būtent apie tai kalba Paulius, kalbėdamas apie pasikrikštijimą Kristuje.

Vienintelis krikštas, sujungiantis mus su Kristaus Kūnu šiame paskirstyme, yra minimas 1 Korintiečiams 12, 13: „Nes viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną kūną, ar tai būtume žydai, ar pagonys; ar tai būtume vergai, ar laisvi; ir visi buvome pagirdyti į vieną Dvasią“. Kai kurie žmonės sako, kad čia kalbama apie pagirdymą, todėl kažkur turi būti vanduo. Tačiau kai geri, tuomet kažkas atsitinka viduje. Tad apie kokį krikštą jis čia bekalbėtų, tai vyksta viduje, o ne išorėje!

Kartais svarbu pamatyti tai, ko Šventojo Rašto vieta nesako, kaip ir tai, ką ta vieta sako. „Mes viena Dvasia esame pakrikštyti“. Ar čia sakoma „vienu dvasininku“? Ne mano Biblijoje. Ar čia sakoma „vienu kunigu“ arba „vienu pamokslautoju“? Ne, „viena Dvasia!“ Čia kalbama apie antgamtišką, o ne žmogaus atliktą krikštą. Tada sakoma: „mes visi buvome pakrikštyti“. Čia nesakoma, kad tik kai kurie iš mūsų. Kalbant apie vandens krikštą, juk tik kai kurie krikščionys yra pakrikštyti. Tačiau kalbant apie vieną krikštą šiai dienai, kiekvienas tikintis jau jį turi. Su kuo mes esame sutapatinti? Su Kristaus Kūnu, kaip rašoma: „Į vieną kūną“.

Kas atsitinka, kai mes esame sutapatinami su Kristumi? Tai, kas nutinka po mūsų krikšto, randame Romiečiams 6, 1-2: „Tad ką gi mes sakysime? Ar mums pasilikti nuodėmėje, kad pagausėtų malonė? Apsaugok Dieve! Kaipgi mes, kurie esame mirę nuodėmei, toliau joje gyvensime?“ Kaip mes tapome mirę nuodėmei?

Paulius atsako 3 eilutėje: „Ar jūs nežinote, kad mes visi, kurie buvome pakrikštyti į Jėzų Kristų, buvome pakrikštyti į Jo mirtį?“ Pagal Malonės evangeliją Kristus dėl mūsų padarė tris dalykus: Jis mirė, buvo palaidotas ir prisikėlė. Kai mes susitapatino-me su Kristumi, mes sudalyvavome visame, kame Jis buvo dalyvavęs.

Pirmiausia – Jo mirtis. Kodėl tai yra taip svarbu? Nuodėmės atlygis yra mirtis. Jei esi nusidėjęs, tai privalai mirti už tą nuodėmę. Net jei sugebėtum gyvenime nepadaryti nei vienos nuodėmės, tuomet, pasak Pauliaus, mes vis tiek esame nusidėjėliai, nes esame susiję su Adomu. Tu negali pakeisti savo tėvų. Tu turi ir savo paties, ir Adomo nuodėmes.

Dievas mums siūlo pasirinkimą: arba tu priimi faktą, kad Kristaus mirtis yra pakankamas užmokestis už tavo nuodėmes, arba tu tuo netiki ir bandai pats save išgelbėti. Kas atsitinka, jei pasirenki antrąjį variantą? Nuodėmės atlygis – mirtis. Jei nori pats sumokėti už savo nuodėmę, gerai, tačiau prisimink, kad tu tai darysi amžinai Ugnies ežere. Jei nori pats sumokėti už savo nuodėmes, Dievas leis tau tai padaryti. Tačiau tai tau užtruks amžinybę. O Dievas sako, kad Kristus jau sumokėjo už tavo nuodėmes. Kas atsitinka, kai mes Juo pasitikime? Mes susitapatiname su Jo mirtimi. Jo mirtis tampa mūsų mirtimi. Tarsi mes jau būtume mirę. O jei tu jau esi miręs, tai baismė jau sumokėta! Jei esi pasitikėjęs Kristumi, tau nebereikia atlikti baismės už savo nuodėmes. Štai dėl ko taip svarbu susitapatinti su Kristumi.

Antrąjį dalyką randame Romiečiams 6, 4a: „Todėl mes krikštu esame su Juo palaidoti į mirtį“. Kadangi susitapatino-me su Jo mirtimi, tai mes taip pat esame susitapatinę su Jo palaidojimu (pastebėkite, čia nesakoma „palaidoti vandenyje“, bet sakoma „palaidoti mirtyje“). Kurie įskaito šioje vietoje ceremoninį palaidojimą vandenyje, tie apiplėšia šventuosius viena labiausiai palaimintų Dievo Žodžio tiesų. Tai – tiesa, kad mes jau esame susitapatinę su Kristaus atliktu darbu.

Trečiąjį dalyką matome Romiečiams 6, 4b: „...kad kaip Kristus buvo prikeltas iš numirusiųjų Tėvo šlove, lygiai taip ir mes vaikščiotume gyvenimo naujume“. Jei esame

susitapatinę su Kristumi per dvasinį krikštą, mes su Juo mirėme. Mes taip pat esame su Juo palaidoti, ir Paulius sako, kad taip pat esame su Juo prikelti. Dabar mes galime gyventi naują gyvenimą. Trumpai tariant, mūsų dvasinis krikštas į Kristų sutapatina mus su užbaigtu Kristaus darbu: Jo mirtimi, Jo palaidojimu ir Jo prisikėlimu. Štai ką tas vienas krikštas jums padarys. Galite būti krikštijamas vandeniui, kol paskęsite, tačiau to negausite. Turite susitapatinti su Kristumi, o ne su vandeniui.

Kuo blogai, tuomet, pridėti vandens krikštą, norint išoriniu, matomu būdu parodyti tai, kas įvyko, tai, kad tu susitapatinai su Kristaus mirtimi? Galbūt bažnyčia to reikalauja bažnyčios narystei. Galbūt giminės jus spaudžia. Jei mes tikrai tikime mūsų dvasiniu krikštu į Kristų, kuris įvyksta automatiškai savaime, kai pasitikime Kristumi, tuomet iškyla rimtas klausimas: kodėl mes turėtume dar kažką kita padaryti? Efeziečiams 1, 6: „Šlovės gyriui Jo malonės, kuria Jis padarė mus priimtinus Mylimajame“. Kristus leido mums paprastu tikėjimu tapti Jo Kūno, tikrosios, nematomos Bažnyčios nariais. Jis mus priima tikėjimo pagrindu. Tačiau kai kurios bažnyčios nepriims jūsų į savo narių tarpą, jei nebūssite pasikrikštiję vandeniui. Ar jums tai suprantama? Kristus jus priims, o jie ne.

Dar vienas dalykas pamąstymui – Kolosiečiams 2, 9: „Nes jame kūniškai gyvena visa Dievystės pilnatvė“. Kristus yra Dievas, Jis yra Dievystės pilnatvė. Ar 10 eilutėje sakoma: „Ir jūs esate tobuli, jei tik pasikrikštysite vandeniui“? Ne! Joje sakoma: „O jūs esate pripildyti Jame, kuris yra visos kunigaikštystės ir valdžios galva“. Pamąstykite, kur link veda vandens krikštas. Kai kunigas ar pamokslautojas sako, kad tau reikia pasikrikštyti vandenyje, ką tai sako apie Kristaus darbą? Ar tikrai Kristus užbaigė išgelbėjimo darbą? Ar tikrai turime tikėti, kad tai yra atlikta? Jei tai yra atlikta, kodėl mums reikia dar kažką padaryti? Jei tai yra atlikta, vadinasi, daugiau nieko nebereikia padaryti. Tu jau tai turi, tu jau pripildytas! Tai viskas, ką tu gausi!

Kai kurie pasakytų: „Mes neskelbiame, kad krikštas išgelbsti, tai yra tik mūsų tradicijos dalis“. Kolosiečiams 2, 8: „Saugokitės, kad kas jūsų neapiplėštų per filosofiją ir tuščią apgaulę, pagal žmonių tradicijas, pagal pasaulio pradmenis, o ne pagal Kristų“. Paprastas faktas yra tas, kad Šventasis Raštas visada sieja vandens krikštą su nuodėmių atleidimu. Žinoma, tai buvo ankstesniame paskirstyme. Šiandien tai nebeatneša nuodėmių atleidimo. Tai yra tik tradicija, kuri remiasi neteisingu Romiečiams 6 skyriaus aiškinimu.

Jei mes dėl savo išgelbėjimo esame pasitikėję tik Kristumi, tuomet mes tikime evangelijos žinia – kad kai Kristus numirė, Jis numirė už mano nuodėmes, ir kai Jis buvo palaidotas bei prisikėlė, tai padarė dėl manęs. To pakanka. Dievas mane priima tuo pagrindu. Jis tik prašo, kad aš tuo tikėčiau. Jei mes tikrai tuo tikime, tai jau esame pakrikštyti. Tai yra nuostabi mintis. Jau viskas įvyko, nieko nebereikia pridėti. Tai yra užbaigta.

Ar tu buvai pakrikštytas? Tu nesi iš tikrųjų išgelbėtas, jei nebuvai pakrikštytas Šventąja Dvasia. Tai nėra tai, ką tu gali pamatyti ar pajusti, ar tai, ką kažkas tau galėtų suteikti, uždėdamas rankas. Tai yra kažkas, ką Dievas atlieka tavo dvasioje tuo momentu, kai tu patiki Kristumi. Efeziečiams 1, 12-14: „Kad būtume Jo šlovės gyriui mes, kurie pirmi įtikėjome Kristumi. Kuriuo ir jūs įtikėjote, išgirdę tiesos žodį, jūsų išgelbėjimo evangeliją; Juo įtikėję jūs buvote ir užantspauduoti ta šventa pažado Dvasia, kuri yra mūsų paveldo užstatas iki nupirktos nuosavybės atpirkimo, Jo šlovės gyriui“. Taigi tu ne tik esi užantspauduotas, bet ir išgelbėtas tuo momentu, kai patiki Kristumi. Tu esi užantspauduotas atpirkimo dienai. Kai esi išgelbėtas, tai iš tikrųjų esi išgelbėtas. To negali pakeisti. Dievas priima tave, kai tu ateini paprastu tikėjimu. Kristaus darbas yra užbaigtas darbas, ir prie to nieko nebegali pridėti.

Klausimai studijoms:

1. Dėl ko mūsų santykis su Kristumi Malonės paskirstyme yra unikalus?
2. Nors Biblijoje yra minima virš 12 krikštų, kiek iš jų yra taikytini šiandien? (Efeziečiams 4, 5)
3. Ar visada krikšte dalyvauja vanduo? Paaiškinkite Mato 3, 11.
4. Kokia yra pagrindinė krikšto reikšmė pagal Šventąjį Raštą ir kaip tai iliustruoja 1 Korintiečiams 10, 2?
5. Kodėl Kristus buvo pakrikštytas vandeniui? Mato 3, 13-15
6. Koku dar krikštu buvo pakrikštytas Kristus? (Luko 12, 50)
7. Išvardinkite ir paaiškinkite, kas nutinka mums pasikrikštijus į Kristaus Kūną:
1 Korintiečiams 12, 13 –
Romiečiams 6, 3-4 –

DEŠIMTAS SKYRIUS

MOKINIO MALDA

„Tėve Mūsų, kuris esi danguje, tebūna šventinamas tavo vardas“ (Mato 6, 9).

Kiekvieną sekmadienį šimtai tūkstančių, o galbūt – milijonai, einančiųjų į bažnyčią, cituoja šiuos Šventojo Rašto žodžius. Paprastai daugumai tai žinoma kaip Viešpaties malda. Daugumai iš jų tai yra vienintelė Šventojo Rašto vieta, kurią jie gali cituoti mintinai. Gera žinia yra ta, kad šie einantieji į bažnyčią nors kažkiek pacituoja Šventąjį Raštą. Manau, kad tai yra geriau negu nieko. Tačiau bloga žinia yra ta, jog didžioji jų dauguma neturi nei mažiausio supratimo, ką jų cituojamas tekstas reiškia. Iš tikrųjų, jei jie suprastų, ką tie žodžiai reiškia, greičiausiai jų daugiau nebecituotų, suprasdami, kur Dievo programoje jie iš tiesų tinka. Negana to, čia pat teksto kontekste Kristus nurodė nusižengimą, kurį žmogus daro, jei savaitė po savaitės kartoja tuos maldos žodžius.

Mato 6, 5: „Ir kai meldiesi, nebūk kaip veidmainiai, nes jie mėgsta melstis stovėdami sinagogose ir gatvių kampuose, kad būtų matomi žmonių. Iš tiesų aš jums sakau: jie turi savo užmokestį“. Nemažai žmonių lankosi bažnyčioje ne dėl to, kad trokšta labiau pažinti Viešpatį ir Jį pagarbinti, o dėl to, kad būtų žmonių matomi. Žinoma, taip nėra su kiekvienu, tačiau daugelis šiandien lankosi bažnyčioje kiekvieną savaitę dėl to, kad to iš jų tikimasi. Jie nori prisiderinti prie aukštuomenės, o kai kurie aukštuomenės žmonės mano, kad dera vaikščioti į bažnyčią. Tačiau tai nėra tinkama priežastis lankytis bažnyčioje!

Mato 6, 6: „Bet kai tu meldiesi, jeik į savo kambarėlį ir užsisklendęs duris melskis savo Tėvui, kuris yra slapoje; ir tavo Tėvas, kuris mato slapoje, atlygins tau viešai“. Čia nesakoma, kad bet kokia vieša malda yra neteisinga. Tačiau kai kuriems žmonėms

savaitinis taip vadinamas „Viešpaties maldos“ atkartojimas sudaro visą jų maldos gyvenimą. Jie slapta visai nesimeldžia.

Mato 6, 7: „Bet kai jūs meldžiatės, nenaudokite tuščių pakartojimų, kaip pagony daro, nes jie galvoja, kad jie bus išgirsti dėl jų gausaus kalbėjimo“. Liūdna, tačiau kai „Viešpaties malda“ yra meldžiamasi savaitė po savaitės, neturint supratimo, ką tai reiškia, tai tėra daugiažodžiavimas. Net šiandien pagonių kultūrose tikima, kad kuo malda bus ilgesnė ir kuo dažniau ji bus kartojama, tuo didesnį poveikį ji turės. Tam tikrose rytų religijose žmonės turi maldos ratus. Jie užrašo savo maldą ant nedidelio popieriaus lapelio, tada pritvirtina ją prie rato, pasuka ratą, kad šis suktųsi, ir kiekvieną kartą rašteliumi pasiekus rato viršų tiki, kad malda buvo išsiųsta. Taip jie gali melstis nieko nedarydami. Jie tik prižiūri, kad ratas suktųsi. Jie tikisi, kad kuo daugiau kartų malda bus išsiųsta, tuo ji turės didesnį poveikį. Gaila, kad jie nesupranta, ko Viešpats nori pamokyti šioje vietoje.

Noriu panagrinėti šią maldą eilutė po eilutės, tikėdamasis, kad atrasime jos tikrąją prasmę. Pirmiausia pateiksiu tris faktus apie šią maldą.

1. Nors paprastai mes vadiname ją „Viešpaties malda“, tačiau galbūt geriau būtų ją vadinti „Mokinio malda“. Iš tikrųjų šis skyrius dėl to ir pavadintas „Mokinio malda“. Matote, tai nėra malda, kuria meldėsi Viešpats. Tai buvo malda, kurią Jis pateikė mokiniais, kad juos pamokytų melstis. Paties Viešpaties maldą randame Jono 17 skyriuje, kai Jis buvo sode. O ši malda nėra ta, kuria Jis meldėsi. Tai buvo paprasčiausiai pavyzdys, kurį Jis pateikė savo mokiniams.

2. Kristus niekada nenorėjo, kad Jo mokiniai nuolat kartotų šią maldą žodis į žodį. Iš tikrųjų 9 eilutėje Jėzus, nurodydamas taip melstis, turėjo omenyje, kad reikia melstis tokiu būdu. Kitais žodžiais tariant, Viešpats sakė: „Štai kaip jums reikėtų melstis“. Tačiau Jis nebūtinai sako, kad jiems reikia tuos pačius žodžius vis kartoti ir kartoti.

3. Nors tai yra labai graži malda, tačiau ji nebuvo skirta žmonėms, gyvensiantiems šiandieniniame paskirstyme. Ji buvo skirta žmonėms, kurie turės įeiti į Suspaudimo periodą, tą sunkų išbandymo laikotarpį, kuris dar užeis visoje žemėje.

Tuo patysite, kad Viešpaties malda įgauna didesnę prasmę Suspaudimo aplinkoje nei Malonės paskirstyme. Pažvelkime į ją eilutė po eilutės.

„**Tėve mūsų, kuris esi danguje**“. Šiandien, kaip tikintieji į Viešpatį Jėzų Kristų, mes džiaugiamės tėvo-vaiko santykiu su mūsų Dievu. Tai labai ypatingas santykis. Tačiau tuo metu, kai ši malda buvo pasakyta ir duota mokiniams, pagony neturėjo tokio santykio. Tuo metu, kai Kristus davė šiuos žodžius, tik izraelitai buvo laikomi Dievo vaikais. Prisimename pagonę moterį, kuri atėjo pas Jį? Iš pradžių Jis su ja net nekalbėjo, bet kai Jis pamatė jos tikrą tikėjimą, kai pamatė, kad ji pripažino savo žemesnę tuometinę padėtį Izraelio žmonių atžvilgiu, tuomet Jis atsakė į jos prašymą. Tačiau pastebėkite Kristaus teiginį Mato 15, 26: „Bet jis atsakydamas tarė: ‘Nedera imti vaikų duoną ir mesti ją šunims’“. Kas tie vaikai? Tai buvo Izraelio vaikai. Jie turėjo santykį su Dievu. Jis buvo jų Tėvas. O kaip dėl pagonių tuo metu? Ar jie buvo laikomi vaikais? Ne, Viešpats pasakė, kad nedera to duoti šunims. Jis nebandė jos įžeisti, paprasčiausiai Jis kalbėjo taip, kaip tuo metu buvo. Pagonys nebuvo laikomi Dievo vaikais.

Taigi tuo metu, kai malda „Tėve mūsų“ buvo duota, melstis ja reiškė pripažinti (jei esi izraelitas), kad tavo santykis su Dievu yra grįstas sandora. Tai buvo vienintelis pagrindas, kuriuo jie galėjo sakyti: „Tėve mūsų“. Visame Senajame testamente Dievas vis kartodavo: „Aš būsiu jums Tėvas, o jūs man būsite vaikai“. Dabar, kai Viešpats moko savo mokinius melstis, Jis sako melstis „Tėve mūsų“, pripažįstant tą sandoros santykį.

„**Kuris esi danguje**“ nurodo į atstumą. Šiandien mes suvokiame, kad Dievas vis dar yra danguje, tačiau būdami Kristaus Kūno nariai, mes turime su Juo tokį artimą santykį, jog Dievas gyvena mumyse per Šventąją Dvasią, kurią tuo metu ne kiekvienas turėjo.

„**Tebūna šventinamas tavo vardas**“. Kristus čia nurodo, kad Dievo vardas yra labai svarbus Dievo programoje Izraeliui. Izraelitų atsakomybė buvo padaryti Dievo vardą žinomą pagonims. Nustebsite, kiek daug kitų Šventojo Rašto vietų susisieja su šia malda iš Pranašystės programos, Senojo testamento ar kitų Šventojo Rašto vietų, susijusių su Izraeliu. Pavyzdžiui, Ezekielio 36, 19-23: „Ir aš juos išsklaidžiau tarp pagonių, ir jie buvo išbarstyti po šalis; aš juos teisiau pagal jų kelią ir pagal jų darbus. Ir įėję pas pagonis, kur jie ėjo, jie išniekino mano šventąjį vardą, kai jiems sakė: ‘Šitie yra VIEŠPATIES tauta ir yra išėję iš jo šalies.’ Bet aš gailėjausi dėl savo šventojo vardo, kurį Izraelio namai buvo išniekinę tarp pagonių, kur jie atėjo. Todėl sakyk Izraelio namams:

„Taip sako Viešpats DIEVAS: Aš tai darau ne dėl jūsų, o Izraelio namai, bet dėl savo šventojo vardo, kurį jūs išniekinote tarp pagonių, kur jūsėjote. Aš pašventinsiu savo didįjį, tarp pagonių išniekintą vardą, kurį išniekinote tarp jų; ir pagonys žinos, kad aš esu VIEŠPATS, – sako Viešpats DIEVAS, – kai jų akyse būsiu pašventintas jumyse“. Taigi Dievas vis kartoja „jūs sutepėte mano šventą vardą“. Dabar, kai Izraelis buvo iš naujo surinktas Kristaus laikais, ir Jis tarnavo savo mokiniams, tai Jis sakė melstis: „Tebūna šventinamas tavo vardas“. Grįžkite prie programos, darykite tai, ką turite daryti, ir padarykite Dievo vardą šventą tarp tų, su kuriais turite reikalų.

Panašiai sakoma Malachijo 1, 11: „Nes nuo saulėtekio iki saulėlydžio didis bus mano vardas tarp pagonių; ir kiekvienoje vietoje mano vardui bus aukojami smilkalai ir tyra auka; nes didis bus mano vardas tarp pagonių, – sako kariuomenių VIEŠPATS“. Jų atsakomybė buvo padaryti Dievo vardą žinomą ir šventą. Tai sutinka su tuo, ką Jis sako šioje maldoje. Taip pat bus ir Suspaudimo laikotarpio žydui, kuris supras savo atsakomybę.

„Teateina tavo karalystė“. Patikėkite, tai bus labai reali malda Suspaudimo periodu. Tuo metu izraelitai bus žiauriai persekiojami Antikristo. Jis juos žudys už jų tikėjimą Viešpačiu Jėzumi. Jie melsis: „Teateina tavo karalystė“. Kodėl? Nes jų vienintelė išsigelbėjimo viltis tuo metu bus Kristaus atėjimas ir Jo karalystės įkūrimas. Kitas įvykis po Suspaudimo periodo bus Tūkstantmetė karalystė, kai pats Kristus valdys ir viešpataus žemėje. Būtent tai juos išlaisvins iš priespaudos, kurią jie patirs. Mes taip nesimeldžiame šiandien. Mes nelaukiame karalystės. Mes laukiame Paėmimo, kai Viešpats Jėzus pasiims mus iš šitos žemės. Tačiau jie laukia to laiko, kai Kristus sugrįš į žemę ir pastatys savo sostą Jeruzalėje.

Ar jie nesuvokia, kad Suspaudimo periodas tęsiasi septynerius metus? Tai turi įvykti, ar ne? Tuomet kaip malda „teateina Tavo karalystė“ gali jiems padėti? Tikiu, kad mums kiek įžvalgos apie tai duoda Mato 24, 21-22. Mato 24 skyrius kalba apie Suspaudimo periodą. „Nes tuomet bus didelis vargas, kokio nėra buvę nuo pasaulio pradžios iki dabar, nei niekada nebebus. Ir jei tos dienos nebūtų sutrumpintos, nei vienas kūnas nebūtų išgelbėtas; bet dėl išrinktųjų tos dienos bus sutrumpintos“ (21-22 eil.). Nesu tikras, kaip tos dienos bus sutrumpintos. Kai kurie sako, kad Suspaudimas nesitęs septynerius metus. Aš tikiu, kad tęsis. Aš manau, kad tai reiškia, jog tos dienos bus kažkokiu būdu sutrumpintos, kad neprailgtų laukti, kol praeis diena po dienos. Ar Suspaudimo šventiesiems bus svarbu melstis „teateina Tavo karalystė“? Tikiu, kad

tai bus atsakymas į jų malda – tos dienos bus sutrumpintos! Kitaip joks kūnas neišsigelbėtų.

„Tebūna įvykdyta tavo valia žemėje, kaip kad ji yra danguje“. Čia yra dieviškas Tūkstantmetės karalystės apibrėžimas. Tai laikas, kai Dievo valia žemėje bus vykdoma tokiu pat laipsniu, kaip ir danguje. Tai bus karalystė žemėje. Žydai turi žemišką viltį. Jie nelaukia patekimo į dangų, kaip kad mes. Mes esame dangiški Dievo žmonės, Kristaus Kūnas. Jie laukia karalystės žemėje.

Yra kai kas, kas neduoda man ramybės. Ar šiandien dangus nėra truputėlį suteptas? Šėtonas vis dar turi priėjimą prie dangaus. Ar žinote, kad net šiuo momentu Šėtonas, o taip pat ir jo puolę angelai, gali patekti į dangų? Ar galime sakyti, kad Dievo valia visiškai vykdoma danguje, kol Šėtonas vis dar turi priėjimą prie dangaus? Niekada negalėjau to suprasti, kol nesuvokiau, kad ši malda yra skirta ne pirmajai Suspaudimo pusei, o antrajai. Kai kas labai svarbaus įvyks viduryje Suspaudimo periodo. Apreiškimo 12, 6-10: „Ir moteris pabėgo į dykumą (*moteris – tai Izraelis*), kur ji turi Dievo paruoštą vietą, kad ten ją maitintų tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų (*pranašiškus metus sudaro 360 dienų, taigi tai yra trys su puse metų*). Ir danguje buvo karas: Mykolas ir jo angelai kovojo prieš slibiną; ir slibinas kovojo bei jo angelai ir nenugalėjo; nei nebebuvo rasta jų vietos danguje. Ir buvo išmestas didysis slibinas, ta sena gyvatė, vadinama Vėlniu ir Šėtonu, kuris suklaidina visą pasaulį; jis buvo išmestas į žemę, ir jo angelai išmesti su juo. Ir aš išgirdau garsų balsą danguje, sakantį: ‘Dabar atėjo išgelbėjimas ir stiprybė, ir mūsų Dievo karalystė, ir jo Kristaus valdžia; nes išmestas žemyn mūsų brolių kaltintojas, kuris kaltino juos mūsų Dievo akivaizdoje dieną ir naktį’“.

Ar žinote, kas toje eilutėje sakoma? Joje sakoma, kad tik tuo metu bus visiškai įvykdyta Dievo valia danguje. Šėtonas bus išspirtas. Tuo metu Suspaudimo šventieji melsis: „Tebūna įvykdyta tavo valia žemėje, kaip kad ji yra danguje“, nes kai Karalius nužengs į žemę, kas gi atsitiks Šėtonui? Tas pats, kas jam bus atsitikę danguje – jis bus išmestas lauk. Tai yra malda, skirta antrajai Suspaudimo pusei.

„Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien“. Dar kai kas svarbaus įvyks antrajame Suspaudimo periodo pusėje. Apreiškimo 13, 1: „Ir stovėjau ant jūros smėlio ir mačiau iš jūros iškylantį žvėrį, turintį septynias galvas ir dešimt ragų, ir ant jo ragų dešimt karūnų, ir ant jo galvų piktžodžiavimo vardą“. Tai Antikristo apibūdinimas

antroje Suspaudimo periodo pusėje. 5 eilutė sako: „Ir jam buvo duota burna, kalbanti didybes ir piktžodžiuimus; ir jam buvo duota valdžia pasilikti keturiasdešimt du mėnesius“. Kiek tai yra? Trys su puse metų. Tas pats laiko periodas.

Kas atsitiks tuo metu? 16-17 eilutės sako: „Ir jis verčia visus, ir mažus, ir didelius, turtingus ir vargšus, laisvus ir vergus imti ženklą į savo dešinę ranką arba į savo kaktas; ir kad niekas negalėtų pirkti ar parduoti išskyrus tą, kuris turi ženklą ar žvėries vardą, ar jo vardo skaičių“. Jie negalės pirkti ar parduoti, todėl anksčiau ar vėliau jie išalks, tačiau negalės nusipirkti maisto. Būtent tuo metu pradės veikti taip vadinama Viešpaties malda „kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien“. Šioje antroje Suspaudimo pusėje jie negalės gauti maisto. Ar Dievas atsakys į jų maldą? Apreiškimo 12, 6: „Ir moteris pabėgo į dykumą, kur ji turi Dievo paruoštą vietą, kad ten ją maitintų tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų“.

Ką jie ten valgys? Apreiškimo 2, 17a: „Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia sako bažnyčioms: ‘Tam, kuris nugali, duosiu valgyti paslėptos manos’“. Štai ką Dievas parūpins Izraelio tautai, kai ji bėgs į dykumą, kad ten būtų maitinama. Kodėl Dievas turės tai padaryti? Kadangi jie negalės nei pirkti, nei parduoti, atsisakę imti žvėries ženklą. Priėmę tą ženklą, jie atsidurtų Ugnies ežere.

Kuriam iš mūsų šiandien reikia melstis šia malda? Aš nesakau, kad šiandien neegzistuoja badas, tačiau kam iš mūsų iš tikrųjų reikia melstis šia malda? Daugumos iš mūsų šaldytuvai pilni maisto. Mums reikia dėkoti Dievui ir šlovinti Viešpatį, kad Jis taip apščiau mums visko parūpino, tačiau daugumai iš mūsų šiandien nereikia iš tikrųjų melstis: „Viešpatie, kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien“.

„Ir atleisk mums mūsų skolas, kaip mes atleidžiame savo skolininkams“. Beveik galiu garantuoti, kad jei tie, kurie cituoja šį teiginį savaitė po savaitės, iš tikrųjų žinotų, ką tai reiškia, tai daugiau to niekada nekartotų. Iš tikrųjų čia sakoma „atleisk mums mūsų skolas, kaip mes atleidžiame savo skolininkams“. Arba „iki kokio lygio mes atleidžiame žmonėms, Viešpatie, iki tokio lygio ir Tu mums atleisk“. Aš džiaugiuosi, kad man ne visada būdavo atleidžiama iki tokio lygio, iki kokio aš atleisdavau kitiems. O kaip jūs? Mano būklė nebūtų pati geriausia, kadangi aš ne visada kitiems pakankamai atleidžiu. Iš tikrųjų dar aiškiau sakoma Mato 6, 14-15: „Nes jeigu jūs atleisite žmonėms jų kaltes, tai ir jūsų dangiškasis Tėvas jums atleis; bet jeigu jūs neatleisite žmonėms jų nusižengimų, tai nei jūsų Tėvas neatleis jūsų nusižengimų“. Tai yra Įstatymas, o ne Ma-

lonė. Šiandien mums nėra atleidžiama pagal tai, ar mes atleidžiame žmonėms. Mums yra atleista dėl pralieto Kristaus kraujo, užbaigto Kristaus darbo. Mes Juo patikėjome, esame išgelbėti, ir mums yra atleista. Efeziečiams 4, 32: „Ir būkite geri vienas kitam, minkštaširdžiai, atleisdami vieni kitiems, kaip ir Dievas dėlei Kristaus jums atleido“. Šiandien mes atleidžiame žmonėms ne tam, kad gautume atleidimą, bet kad parodytume dėkingumą už jau turimą atleidimą. Tai yra didžiulis skirtumas.

„Ir nevesk mūsų į pagundą“. Prieš parodant, kaip tai taikoma Suspaudimo šventiesiems, mes privalome kai ką išsiaiškinti dėl žodžio „pagunda“. Dievo Žodyje, Jokūbo 1, 13, mums sakoma, kad Dievas mūsų blogiu negundo. Kai kurie čia mato prieštaravimą, kadangi sakoma „nevesk mūsų į pagundą“. Dievas mūsų negundo, tačiau pagunda Mokinio maldoje nėra pagunda į nuodėmę. Žodis „pagunda“ čia turi išbandymo ar ištyrimo prasmę. Dievas iš tikrųjų išbandė žmones. Pagunda, apie kurią čia kalbama, yra išbandymas Suspaudimo periode. Apreiškimo 3, 10: „Kadangi išlaikei mano kantrumo žodį, tai ir aš apsaugosiu tave nuo gundymo valandos, ateisiančios ant viso pasaulio, kad išbandytų gyvenančius žemėje“. Tai yra nuoroda į Suspaudimo periodą. Ten bus pasirūpinta tais, kurie yra ištikimi, jiems bus parūpintas būdas, kaip išvengti karščiausio Suspaudimo periodo. Ši eilutė nesako, kad izraelitai neturės eiti per Suspaudimo periodą. Jiems tai nutiks. Jie bus ten. Tačiau Mato 24 skyriuje sakoma: „Kai pamatysite sunaikinimo bjaurastį... bėkite į kalnus“, bėkite į Judėjos kalnus. Jei jie paklus Dievui ir išbėgs, tai Jis iki tam tikro laipsnio juos apsaugos nuo karščiausio Suspaudimo periodo.

„Bet išvaduok mus nuo pikto“. Originalo tekste sakoma: „išvaduok mus nuo pikto“. Kai kuriuose vertimuose taip ir verčiama – „piktojo“. Labai panašu, kad Jis nu-rodo į Antikristą. Žinoma, šiandien yra daug pikto; apaštalas Paulius šį amžių vadina piktu amžiumi. Mes neneigiame, kad tai yra piktas laikas. Tačiau patikėkite, kad šio paskirstymo tikintysis dar nieko tokio nėra matęs. Ateityje bus dar pikčiau ir blogiau.

Mes galime dėkoti Dievui, kad mums nereikia melstis ta malda. Mes būsime apsauti nuo piktojo. Mes išvyksime per mūsų Paėmimą, dar prieš ateinant Suspaudimui. Taigi tai – malda, kuria mums nereikia melstis.

Galiausia: „Nes tavo yra karalystė ir galia, ir šlovė per amžius“. Atrodo, šis galutinis teiginys žvelgia anapus Tūkstantmetės karalystės – į amžinąją karalystę. Prisi-minkime, kad po septynerių metų Suspaudimo periodo Dievas įkurs per Kristų savo

Karalystę tūkstančiui metų. Pasibaigus tūkstančiui metų, kaip sako Šventasis Raštas, bus trumpam išlaisvintas Šėtonas, ir tada, galiausiai, bus Didžiojo baltojo sosto teismas, amžinoji padėtis, naujas dangus ir nauja žemė. Ir tai tęsis amžinai.

Tikiu, kad ši maldos dalis: „Nes tavo yra karalystė ir galia, ir šlovė per amžius“, tęsiasi tiek Tūkstantmetės karalystės, tūkstantmečio valdymo, tiek amžinosios karalystės laikotarpiams. Atsiminkite, į ką yra kreipiamasi šioje maldoje: „Tėve mūsų“. 1 Korintiečiams 15, 24: „Tada ateis galas, kai jis bus atidavęs karalystę Dievui – Tėvui; kai bus nuslopinęs visą valdymą ir visą valdžią bei jėgą“. Būtent tai Kristus padarys per tuos tūkstantį metų. Jis valdys geležine lazda. Jis nuvers bet kokią valdžią, galybę ar jėgą.

Tuomet, 1 Korintiečiams 15, 25-28 sakoma: „Nes jis turi viešpatauti, kol jis padės visus priešus po savo kojomis. Paskutinis priešas, kuris bus sunaikintas, yra mirtis. Nes jis visa padėjo po jo kojomis. Bet kai jis sako, kad visa yra po juo padėta, yra aišku, kad išskyrus tą, kuris po juo visa padėjo. Ir kai visa bus jam pavergta, tada ir pats Sūnus bus pavaldus tam, kuris padėjo visa po juo, kad Dievas būtų viskas visuose“. Tūkstantmečio valdymo pabaigoje Kristus perduos karalystę Tėvui. Tai ne dėl to, kad Tėvas kažkiek yra didesnis ar aukštesnis už Kristų, nes jie abu yra Dievas. Jis tai padarys, kadangi net Dievybėje yra autoriteto pasidalijimas. Galiausiai, Dievas Tėvas yra vykdomasis Dievybės asmuo. Taigi Tūkstantmečio pabaigoje Kristus perduos karalystę Tėvui, būtent į ką ir žvelgia malda: „Nes tavo yra karalystė ir galia, ir šlovė per amžius. Amen“.

Karalius Dovydas tai pripažino, būdamas Izraelio karaliumi. 1 Kronikų 29, 10-11: „Todėl Dovydas laimino VIEŠPATĮ viso susirinkimo akivaizdoje; ir Dovydas tarė: ‘Būk palaimintas, VIEŠPATIE, mūsų tėvo Izraelio Dieve, per amžių amžius. Tavo, o VIEŠPATIE, yra didybė, jėga, šlovė, pergalė ir didenybė; nes viskas, kas yra danguje ir žemėje, yra tavo; tavo yra karalystė, o VIEŠPATIE, ir tu esi išaukštintas kaip galva viršum visko“. Čia galime matyti tą patį principą. Vieną dieną Dievas Tėvas valdys virš visko. Jis tam tikra prasme tai daro ir šiandien, tačiau tą dieną visi Jo priešai bus pašalinti, ir Jis turės visišką, užbaigtą kontrolę.

Tokia yra tikroji Mokinio maldos prasmė. Atsižvelgus į kontekstą, tai – labai prasminga ir nuostabi malda. Tačiau nebūkime tie, kurie daugiažodžiauja. Nesielkime su jokia Šventojo Rašto vieta tokiu būdu. Tyrinėkime Šventąjį Raštą, kad žinotume, ko jame mokoma.

Klausimai studijoms:

1. Kaip tie, kurie nuolat kartoja taip vadinamą „Viešpaties maldą“, peržengia Jo paties duotus nurodymus?
2. Ar Kristus norėjo, kad ši malda būtų cituojama žodis į žodį?
3. Kokiems žmonėms buvo duotas šis maldos pavyzdys?
4. Paaiškinkite kiekvienos šios maldos eilutės tikrąją prasmę:
 - a) Tėve mūsų, kuris esi danguje...
 - b) tebūna šventinamas tavo vardas...
 - c) teateina tavo karalystė...
 - d) tebūna įvykdyta tavo valia žemėje, kaip kad ji yra danguje...
 - e) kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien...
 - f) atleisk mums mūsų skolas, kaip ir mes atleidžiame savo skolininkams...
 - g) nevesk mūsų į pagundą...
 - h) bet išvaduok mus nuo pikto...
 - i) nes tavo yra karalystė ir galia, ir šlovė per amžius. Amen.

VIENUOLIKTAS SKYRIUS

DIDYSIS PAVEDIMAS 1 Dalis

*„Ir ši karalystės evangelija bus paskelbta
visame pasaulyje paliudyti visoms
tautomis; ir tada ateis galas“ (Mato 24, 14).*

Pradedant žmogaus nuopoliu, kuris prieš maždaug 6000 metų įvyko Edeno sode, mūsų maloningas ir mylintis Tėvas siekė įvairiais būdais Sau susigrąžinti žmoniją. Tokia iš tikrųjų yra Dievo Žodžio žinia. Dievas naudoja įvairius žmogų pasiekiančius būdus ir metodus, parodančius žmogui, kad Dievas tikrai jį myli ir nori pritraukti prie Savęs. Skirtingais laikais Dievas naudojo skirtingus metodus, kad laimėtų žmoniją. Kartais Jis tai darydavo Pats tiesiogiai įsikišdamas, kartais kaip instrumentus panaudodavo žmones. Kai mūsų pirmieji tėvai nusidėjo Edeno sode, Dievas Pats juos pašaukė: „Adomai! Kur tu?“ Dievas buvo pirmasis misionierius. Jis buvo pirmasis, kuris ištiesė ranką, bandydamas laimėti žmoniją.

Po keturių tūkstančių metų Dievo Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti tų, kurie buvo prazuvę. Tai buvo tas laikas, kada Dievas Pats teisingai įsikišo, kad laimėtų žmones. Tačiau paprastai istorijoje Dievas pasirinkdavo žmones, kad įvykdytų Savo darbą žemėje.

Apie tai bus kalbama šioje temoje. Pastudijuokime pavidimus, kuriuos randame Šventajame Rašte. Pastebėkime, kad pavidimas yra liepimas kažkam atlikti kažkokią užduotį. Paprastai pavidimas turi platesnę prasmę. Yra ne tik liepiama kažkam atlikti kažkokią užduotį, bet ir suteikiami įgaliojimai veikti kieno nors vardu. Todėl kai kalbame apie pavidimą, turime omenyje tai, kad Dievas kartas nuo karto skirdavo atpirktiems žmonėms užduotį laimėti kitus išgelbėjimui ir suteikdavo jiems autoritetą,

atsakomybę tai įvykdyti. Kalbant apie pastorių pavidimą, iš tikrųjų kartais bažnyčia pripažįsta žmogaus talentus ir dovanas bei sugebėjimus Viešpačiui ir siunčia jį bei suteikia jam įgaliojimus veikti tos bažnyčios ar Viešpaties vardu. Mes suteikiame pavidimus misionieriams ir pavidimus kariškiams skirtingoms atsakomybėms.

Dažnai krikščionybėje mes galime išgirsti pamokslautojus kalbant apie Didįjį pavidimą. Paprastai, apie tai kalbėdami, jie nurodo į mūsų Viešpaties žodžius, kuriuos galime rasti keturių Evangelijų pabaigose ir Apaštalų darbų 1 skyriuje, kur Viešpats, prieš Jam užžengiant į dangų, davė nurodymus Savo dvylikai apaštalų (tuo metu jų buvo tik vienuolika, tačiau Judas netrukus buvo pakeistas Motiejumi, vėl atstatant skaičių iki dvylikos). Būtent apie tai paprastai yra galvojama kaip apie „Didįjį pavidimą“. Daugelis yra pamokslavę: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite evangeliją. Štai aš esu su jumis per amžius“. Tačiau daugelyje, o iš tikrųjų – didžiojoje daugumoje šių pamokslų, yra praleidžiama didžioji dalis to, ką mes randame taip vadinamame Didžiajame pavidime.

Remdamasis Šventuoju Raštu, norėčiau parodyti kad „Didysis pavidimas“ nėra tas pavidimas, kurį Dievas yra mums davęs šiame paskirstyme ir, taip pat, kad tie, kurie sako, kad vykdo Didįjį pavidimą, nepadarė nei pusės dalykų, kurie yra duoti tuose nurodymuose. Pamatysime iš Šventojo Rašto, kodėl jie tų dalykų nedaro ir kodėl, iš tikrųjų, jie negali dabar tų dalykų daryti.

Prieš tęsiant toliau, turime kai ką išsiaiškinti. Malonės judėjimas jau seniai yra kaltinamas, kad nėra „nusiteikęs misijoms“. Jei esame kuo nusikalte, pataisykite mus.

Esu įsitikinęs, kad yra bažnyčių, kurios nesirūpina misijomis. Tačiau paprastai šis kaltinimas kyla ne iš šios perspektyvos, bet iš Didžiojo pavidimo perspektyvos. Mes (Malonės judėjimas) praleidžiame tiek daug laiko pabrėždami, kad mums nepriklauso Didysis pavidimas, jog žmonės pradeda galvoti, kad mes neturime jokio pavidimo. Iš anksto norėčiau perspėti, kad taip nesakome. Mes nesakome, kad neturime darbo, kurį turėtume atlikti Viešpačiui šiame paskirstyme. Mes paprasčiausiai sakome, kad mūsų darbas skiriasi nuo to, kurį Jis davė Dvylikai apaštalų. Nesupraskite neteisingai, kai sakome, kad mums nepriklauso Didysis pavidimas. Mes turime kitų Viešpaties nurodymų ir įsakų.

Pažvelkime į pavedimus, kuriuos randame Mato, Morkaus, Luko, Jono ir Apaštalų darbų knygoje. Tačiau prieš mums tai darant, reikia suprasti, kad Dievas yra davęs kitų pavedimų dar prieš mums žvelgiant į keturias Evangelijas. **Pirmas** pavyzdys – vienas ankstyviausių Dievo pavedimų, duotų žmogui – Nojus. Mes suvokiame, kad ir Adomui buvo duotas darbas. Adomas ir Ieva turėjo eiti, daugintis ir užvaldyti žemę. Tam tikra prasme, tai irgi yra pavedimas. Tačiau šioje vietoje mes daugiau kalbame apie puolusių žmonių laimėjimą, apie jų pasiekimą su žinia.

Nojui buvo pavesta statyti arką. 1 Petro laiške mums pasakyta, kad Nojus buvo teisumo šauklys. Tai mums duoda užuominą apie tai, kad statydamas arką, o tai užtruko 120 metų, jis skyrė laiko pamokslavimui. Sunku patikėti, kad Dievas nebūtų bent pasiūlęs žmonijai galimybės patekti į arką, jei jie būtų to norėję. Mes žinome, kaip viskas baigėsi, ar ne? Žinome, kad tik trys jo sūnūs ir jų šeimos įlipo į arką. Mes galime sakyti, garbė Viešpačiui, kad jis nors savo šeimą galėjo pasiimti su savimi. Tai, žinoma, buvo jo svarbiausia atsakomybė. Tačiau tai mus moko paties principo. Principas toks: sėkmė nėra matuojama atsivertusiųjų skaičiumi, o, verčiau, tavo ištikimybe atskleistai Dievo valiai.

Mūsų visuomenė orientuota į skaičius. Pažiūrėkime, kas suburs daugiausia žmonių. Norime matyti daug žmonių, pamatančių tiesą ir pažįstančių Viešpatį, tačiau pagal tai nebus matuojama mūsų sėkmė. Mūsų sėkmė bus matuojama pagal tai, kaip mes išlaikėme ištikimybę apreikštai Dievo valiai. Nojaus dienomis tai reiškė išlikti ištikimu Jam, Dievo duotai žinia. Į tai buvo įtrauktas arkos pastatymas. Tačiau ne tokią žinią mes turime šiandien. Šiandien mes esame ištikimi tuomet, kai išlaikome ištikimybę ir patikimumą pagal Pauliui suteiktą apreikšimą, žinią, kurią Dievas mums šiandien yra davęs per apaštalą Paulių. Tokia štai tikroji sėkmė.

Antrasis pavyzdys – Abraomas. Jis taip pat turėjo pavedimą. Jis – vienas didžiųjų tikėjimo vyrų, kuriuos randame Šventajame Rašte. Ne veltui jis yra pavadintas tikėjimo tėvu. Dievas jam davė pavedimą, kuris yra vienas didžiausių kada nors Jo duotų pavedimų – kad jo šeima, jo sėkla turi tapti didžia tauta, o per jo sėklą turi būti palaimintos kitos tautos. Tai yra gana didelis pavedimas! Turime prisiminti, kad Izraelio tautos atsakomybė, besitęsianti nuo pat Abraomo, buvo tarnauti liudijimu kitoms žemės tautoms, paklūstant Dievo Žodžiui ir tokiu būdu būnant palaiminta tauta, nukreipiančia kitas tautas į tikrąjį Dievą. Tai iš tikrųjų buvo didis pavedimas.

Trečiasis pavedimo pavyzdys – Senojo testamento pranašai. Jie turėjo unikalų pavedimą. Turime suprasti jų darbą, nes tai padės mums suprasti, kas vyksta, kai pasiekiame keturias Evangelijas. Paprastai pranašo darbas nebuvo eiti ir laimėti pasaulį ar pasiekti tautas. Buvo tokių pranašų, kurie pranašavo tautoms, tačiau jų pirminė atsakomybė buvo pranašauti Izraelio žmonėms ir atvesti juos į apsigalvojimą, kad jie galėtų tapti misionieriai, kokie ir turėjo būti. Jei Izraelis nebuvo ištikimas, tuomet kaip jie galėjo laimėti kitas tautas Viešpačiui? Taigi Senojo testamento pranašams buvo pavesta laimėti Izraelį.

Taip preiname prie dar vieno labai svarbaus Senojo testamento pranašo. Galbūt jūs negalvojote apie jį kaip apie Senojo testamento pranašą, tačiau jo vardas – Jonas Krikštytojas. Jonas iš tikrųjų buvo pranašas ir, pasak Kristaus, jis buvo didžiausias iš pranašų. Mato 11, 11: „Iš tiesų sakau jums: tarp tų, kurie yra gimę iš moterų, nėra kilusio didesnio nei Jonas Krikštytojas; tačiau tas, kuris yra mažiausias dangaus karalystėje, yra didesnis už jį“.

Jono Krikštytojo atsakomybę randame Luko 1, 13 skyriuje. Senojo testamento pranašas turėjo atvesti Izraelį į Dievą. Žvelgiant į Kristaus laikus, kokia buvo Izraelio dvasinė padėtis? Kristus pasakė, kad Izraelis išoriškai atrodė gražiai, kaip pabaltintas kapas. Kapai buvo švarūs ir balti išorėje, bet viduje buvo pilni numirusių žmonių kaulų. Izraelio tauta buvo persitvarkiusi, tačiau ji nebuvo pakeista Viešpaties. Jie nebuvo tokie, kad galėtų atvesti kitas tautas pas Viešpatį. Dėl to Dievas jiems siuntė Joną.

Luko 1, 13-16 mes skaitome: „Bet angelas jam tarė: ‘Nebijok, Zacharijau, nes tavo malda išgirsta; ir tavo žmona Elžbieta pagimdys tau sūnų, ir tu jį praminsi vardu Jonas. Ir tau bus džiaugsmas bei linksmybė; ir daugelis džiaugsis jo gimimu. Nes jis bus didis Viešpaties akyse ir negers nei vyno, nei stipraus gėrimo; ir nuo savo motinos iščių bus pripildytas Šventosios Dvasios. Ir daugelį Izraelio vaikų jis nukreips į Viešpatį, jų Dievą“.

Čia mums aiškiai sakoma, kad Jono tarnystė buvo sugrąžinti Izraelį prie Dievo. Kodėl? Todėl, kad jie turėjo laimėti kitas tautas. Kai Jonas atėjęs krikštijo, tai buvo daroma tam, kad atverstų Izraelį į Dievą. Apie Kristų jis kalbėjo Jono 1, 31: „Ir aš jo nepažinojau, bet kad jis būtų apreikštas Izraeliui, dėl to aš atėjau krikštydamas vande-

niu“. Jono krikštas buvo susijęs su Izraeliu, kad jiems būtų apreikštas Kristus, nes jiems reikėjo atsigręžti į Dievą, kad jie galėtų laimėti kitas tautas.

Turėdami tai omenyje, pažvelkime į pirmąjį Kristaus pavedimą Jo mokiniams. Priešingai, nei moko daugelis žmonių, jį randame ne Mato 28 skyriuje, bet Mato 10, 5-10. Tuoj pamatysime pagrindinius elementus, sudarančius Jo pavedimą mokiniams. Taip pat atrasime, jog Kristaus mokiniai, kai jie buvo išsiųsti pirmąjį kartą, buvo siųsti atlikti tarnystę, panašią į Senojo testamento pranašų ir Jono Krikštytojo. Kokia tai buvo tarnystė? Atversti Izraelį į Dievą. Pažvelkime į Mato 10, 5-7: „Tuos dvylika Jėzus išsiuntė ir jiems įsakė, sakydamas: „Neikite keliu pas pagonis ir neikite į jokių samariečių miestą, bet verčiau eikite pas pražuvusias Izraelio namų avis. Ir kai eisite, skelbkite, sakydami: ‘Dangaus karalystė yra čia pat‘“.

Dabar noriu atkreipti dėmesį į keletą jiems nurodytų dalykų. **Pirmiausia**, jiems buvo pasakyta vengti pagonių. Tai galėtų atrodyti kaip prieštaravimas – juk Kristus atėjo išgelbėti pasaulį, ar ne? Taip! Tuomet kodėl vengiama pagonių? Todėl, kad Kristus atėjo Dievo autoritetu ir pagal Dievo programą, o tuo metu Dievo programa buvo laimėti tautas per Izraelį. To laikydamasis, Kristus nurodė mokiniams neiti keliu pas pagonis.

Antra – Jis liepė jiems eiti tik pas Izraelį: „Tačiau eikite pas pražuvusias Izraelio namų avis“. Terminas „pražuvusios avys“ gali pasirodyti prieštaringas. Paprastai apie avį Dievo Žodyje galvojame kaip apie tikintįjį, kuris yra Viešpaties sekėjas. Tačiau matote, Izraelis ir tik Izraelis galėjo būti pražuvusia avimi. Jie buvo susiję su Dievu sandoros santykiu, tačiau jie vis tiek buvo pražuvę, kadangi jie buvo netikėjime; todėl izraelitai buvo vadinami pražuvusiomis avimis.

Trečia – jie turėjo skelbti Karalystės evangeliją. Dangaus karalystė nurodo į Kristaus žemišką karalystę, kuri vieną dieną ateis. Pastebėkite, kad Jis nesako: „Eikite skelbti Dievo malonės evangeliją“. Tai dar nebuvo apreikšta. Tai neturėjo būti apreikšta, kol į Dievo tarnystę nebuvo pašauktas apaštalas Paulius.

Ketvirta – stebuklingos dovanos. Mato 10, 8-10: „Gydykite ligonius, apvalykite raupsuotuosius, prikelkite mirusiuosius, išvarinėkite velnius; dovanai gavote, dovanai duokite. Nesiimkite į savo pinigines nei aukso, nei sidabro, nei vario, nei kelionmaišio savo kelionei, nei dviejų marškinių, nei batų, nei lazdos; nes darbininkas vertas savo

maisto“. Jie turėjo praktikuoti Karalystės gyvenimą – nesirūpinti rytojumi. Viešpats pažadėjo karalystėje pasirūpinti visais jų poreikiais. Jei jūs šiandien ruošiatės tapti misionieriumi, tai aš jums labai rekomenduočiau niekur neiti neapsirūpinus. Šiandien Dievas yra numatęs kitokį būdą misijoms. Jūs turite būti remiamas bažnyčių. Šioje vietoje daugelis pasakytų, jog supranta, kad Mato 10 skyrius nėra mūsų pavedimas. Jie supranta, kad Dievas tai pakeitė kitu pavedimu. Jie sakytų, kad jis buvo pakeistas tuo, kuris randamas Mato 28 skyriuje. Tačiau mes pamatysime, kad Mato 28 skyrius nepakeičia Mato 10 skyriaus, o yra tik Mato 10 skyriaus praplėtimas. Iš tikrųjų tai yra tas pats pavedimas. Tuomet koks yra skirtumas?

Skirtumas toks, kad Mato 10 skyriuje nurodymai yra duoti mokiniams, kad šie pasiektų Izraelį su Karalystės evangelija. Tačiau Mato 28 skyriuje nurodymai yra duodami turint omenyje, kad jiems pasiseks pirmoji tarnystė. Jiems siekiant laimėti Izraelį, tai turėjo peržengti Izraelio sienas ir išsiplėsti į visas tautas, tačiau su ta pačia žinia. Turėjo išlikti ta pati Karalystės evangelija. Joje turėjo išlikti daugelis tų pačių elementų.

Labai svarbu suprasti, kad tai nėra visas vaizdas. Štai kokią klaidą daro daugelis: jie atsiverčia Mato 28 skyrių ir sako, kad tai yra Didysis pavedimas. Tačiau jie net negalvoja pažvelgti į Morkaus 16, Luko 24, Jono 20 ar Apaštalų darbų 1 skyrių. Tai yra lygiagrečios vietos, pateikiančios informaciją apie tą patį pavedimą, tik iš skirtingų autorių perspektyvų, ir kiekvienoje iš jų yra pateikiami skirtingi Viešpaties duoti elementai. Turime pažvelgti į juos visus, kad galėtume susidaryti visą vaizdą.

Mato 28 skyriuje mes matome du pagrindinius dalykus. 19 eilutėje Jis sako: „Eikite ir mokykite visas tautas“. Mes tai matome žvelgdami į 20 eilutę, kurioje Jis pratęsia: „...mokydami juos“! Tačiau pirmiausia, į ką noriu atkreipti dėmesį Mato 28 skyriuje, yra tai, kad Jis nurodo mokiniams krikštyti visas tautas. 19 eil.: „Todėl eikite ir mokykite visas tautas, krikštydami jas Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu“. Šioje vietoje retai kada išgirsite vieną dalyką. Kai Jonas atėjo krikštydamas, jis atėjo krikštyti Izraelio. Kodėl? Todėl, kad Viešpats dar Išėjimo knygoje pasakė izraelitams, kad jei jie atsigręš į Viešpatį ir laikysis Jo įsakymų, tai jie bus šventa tauta ir kunigų karalystė. Pagal Įstatymą, kad būtum kunigas, reikėjo pasikrikštyti, levitas turėjo būti apiplautas vandeniu. Tai buvo kunigystės ritualas, ceremonija ir dalis.

Jonas atėjęs krikštijo Izraelį, kad jie galėtų būti kunigų karalystė. Tačiau, pasiekę Izraelį, t.y. tai, ko troško Viešpats, jie turėtų eiti ir krikštyti visas tautas. Kodėl? Ar jos taip pat turės tapti kunigų karalija? Aš taip nemanau. Manau, kad tautų krikštui yra kita priežastis.

Jei norime suprasti visų tautų pakrikštijimo tikslą, turime žvelgti kiek plačiau. Vienas iš Senojo testamento įsakų buvo žalos telyčios įsakas. Tai buvo apšalymo įsakas, skirtas nešvariojo apvalymui. Paprastai tai buvo atliekama Izraelyje. Izraelitui palietus mirusį kūną, jis tapdavo nešvarus, jam reikėdavo apšalymo. Jam susirgus raupsais, jis tapdavo nešvarus, ir jam reikėdavo apvalymo. Tačiau pagonis, kuris net nebūdavo palietęs mirusio kūno, koks tyras jis bebūtų, izraelito buvo laikomas nešvariu. Vėliau, Apaštalų darbų 10 skyriuje, tai nurodo Petras. Pagonys buvo laikomi nešvariais. Jiems reikėjo būti apvalytai. Jie turėjo būti ceremoniškai apvalyti ar pakrikštyti. Izaijo 52, 13-15 sakoma: „Štai mano tarnas elgsis protingai, jis bus išaukštintas, liaupsinamas ir labai aukštas. Kaip daugelis buvo apstulbinti tavęs; jo veidas buvo sudarkytas labiau už bet kokį žmogų, ir jo pavidalas – labiau už žmonių sūnus; taip jis apšlakstys daugelį tautų; karaliai užčiaups prieš jį savo burnas; nes apie ką jiems nebuvo pasakota, jie pamatys; ir ko nebuvo girdėję, jie apgalvos“.

Jis apšlakstys daugelį tautų. Čia kalbama apie daugelio tautų pakrikštijimą. Štai ką turėjo įvykdyti apaštalai. Tai buvo susiję su apvalymu tautų, kurios buvo laikomos nešvariomis. Sulyginimui galime pažvelgti į izraelitų apvalymą, aprašomą Ezekielio 36, 24-25: „Nes aš jus paimsiu iš pagonių tarpo ir surinksiu jus iš visų šalių, ir parvesiu jus į jūsų šalį. Tada apšlakstysiu jus švariu vandeniu, ir jūs būsite švarūs; aš jus apvalysiu nuo visų jūsų nešvarumų ir nuo visų jūsų stabų“. Net įstatymo laikais buvo skirtingų apvalymų ar krikštų. To suprati- mas paaiškina, kas vyko Kristaus ir apaštalų laikais. Pirmiausiai per Joną yra pakrikštijamas Izraelis, kad jie galėtų būti kunigų karalija; tuomet apšlakstomos arba pakrikštijamos tau- tos; tada apvalomas Izraelis. Yra skirtingi vykstantys apvalymai ar krikštai.

Pažvelkime vėl į Mato 28 skyrių, kur jis sako: „Mokydami juos laikytis visko, ką aš esu jums įsakęs“. Būtent ši eilutė parodo, kad tiems, kurie laikosi ar sakosi besilaikantys Didžiojo pavedimo, kai ko trūksta. Jie nemoko savo atsivertusiųjų laikytis visų dalykų, kuriuos Kristus jiems įsakė. Yra daug nurodymų, duotų Kristaus, jam būnant žemėje, kurie nėra skirti vykdyti šiame paskirstyme. Tačiau jei jūs ruošiatės paklusti taip vadinamam Didžiajam pavedimui, tuomet turite mokytis visų tų dalykų.

Mato 23, 1-3: „Tada Jėzus kalbėjo miniai ir savo mokiniams, sakydamas: „Raštini- ninkai ir fariziejai sėdi Mozės krasėje; todėl visko, ko jie liepia jums laikytis, to laiky- kitės ir darykite; bet nedarykite pagal jų darbus; nes jie sako, bet nedaro“. Čia Kristus pasakė Savo mokiniams klausyti tų, kurie sėdi Mozės valdžios soste, ir jiems paklusti. Kodėl? Nes jie vis dar buvo Įstatymo valdžioje, tai vis dar buvo Dievo programa tam laikotarpiui. Mato 28 skyriuje, išsiųsdamas juos, Jis sako: „Mokykite juos laikytis vis- ko, ką aš jums esu įsakęs“. Tačiau daugelis, kurie moko Didžiojo pavedimo šiam am- žiui, to nedaro.

Morkaus 16 skyriuje randame tris išskirtines nurodymų sritis. Morkaus 16, 15: „Ir jis jiems tarė: ‘Eikite jūs į visą pasaulį ir skelbkite evangeliją kiekvienam sutvėrimui‘“. Tai skamba gerai. Iš tikrųjų: tai, ką mes darome, tai bandome paskelbti evangeliją kie- kvienam. Tačiau reikėtų paklausti, kurią evangeliją? **Pirma**, ką matome šiame pavedi- me, yra tai, kad jie turėjo skelbti evangeliją visame pasaulyje, tačiau, kai sulyginame Šventojo Rašto vietas, mes sužinome, kad jie turėjo skelbti Karalystės evangeliją. Mor- kaus 13, 10 ir Mato 24, 14 yra giminingos vietos. Mato 24, 14 sakoma: „Ir ši karalystės evangelija bus paskelbta visame pasaulyje paliudyti visoms tautoms; ir tada ateis ga- las“. Čia kalbama apie Suspaudimo periodą ir Karalystės evangeliją.

Morkaus 13, 10 nėra pasakyta „Karalystės evangelija“, tačiau taip pasakyta lygia- grečioje vietoje – Mato 24, 14. Kai Morkus sako: „Skelbkite evangeliją“, ir mums kyla klausimas, kokia tai evangelija, mums reikia sugrįžti ir išsiaiškinti, apie kurią evangeliją kalbama. Tai vis dar Karalystės evangelija. Tai nėra ta evangelija, kurią mes skelbiame šiandien. Mes neskelbiame: „Apsigalvokite, ir Kristus sugrįš bei įkurs Karalystę“. Mes skelbiame kai ką kita.

Antra: Evangelijoje pagal Morkų, krikštas yra susietas su išgelbėjimu. Pažvelkite į Morkaus 16, 16: „Tas, kuris tiki ir yra pakrikštijamas, bus išgelbėtas; bet tas, kuris ne- tiki, bus pasmerktas“. Daugelis besilaikančių Didžiojo pavedimo, norėtų perskaityti šį tekstą taip: „Tas, kuris tiki ir yra išgelbėtas, turi pasikrikštyti“. Tačiau ne taip juk yra parašyta. Šioje eilutėje krikštas ir išgelbėjimas yra aiškiai sujungti. Daugelis bando tai apeiti, sakydami, kad paskutinė eilutės dalis sako, jog tas, kuris netiki, yra pasmerktas, čia nesakoma, kad tas, kuris nepasikrikštijęs, bus pasmerktas. Tačiau ar tai pakeičia pirmąją eilutės dalį? Visiškai ne. Pirmoji dalis vis tiek sako: „Kas įtikės ir pasikrikštys, tas bus išgelbėtas“. Viešpačiui nereikėjo sakyti antroje dalyje: „...ir nepasikrikštys“, ka-

dangi, jei žmogus nepatikėjo, tai kokia tikimybė, kad jis pasikrikštys? Jis, greičiausiai, ir taip to nepadarys. Čia Kristus sujungia krikštą su išgelbėjimu.

Trečia: stebuklingi ženklai. Morkaus 16, 17-18: „Ir šie ženklai lydės tuos, kurie tiki: mano vardu jie išvarinės velnius; jie kalbės naujomis kalbomis; jie ims gyvates; ir jeigu jie išgers ką nors mirtino, tai jiems nekenks; jie dės rankas ant ligonių, ir šie pasveiks“. Štai pagrindas sekmininkų argumentams. Pažvelkite į viską, kas čia minima. Ar mes darome tuos dalykus? Ironiška, tačiau daugelis tų, kurie sako, jog laikosi Didžiojo pavedimo, sutiktų su mumis, kad visi šie ženklai nėra šio paskirstymo dalis. Tačiau esi nepastovus, jei taip sakai nesilaikydamas teisingo Žodžio padalijimo.

Kodėl čia minimi stebuklingi ženklai? Ką Paulius kalbėjo apie žydus? Žydai reikalauja ženklų. Ką šie ženklai žymi? Kaip velnių ar demonų išvarymas galėjo būti ženklas pasauliui to, kas vyksta? Kas tada vyko? Jie skelbė Karalystę. Kaip demonų išvarymas galėjo būti Karalystės ženklu? Apreiškimo 20, 1-3 sakoma: „Ir mačiau angelą, nužengiantį iš dangaus, turintį bedugnės duobės raktą ir didelę grandinę savo rankoje. Ir jis čiupo slibiną, tą seną gyvatę, kuri yra Velnias ir Šėtonas, ir surišo jį tūkstančiui metų, ir įmetė jį į bedugnę duobę, ir jį užrakino, ir jį užantspaudavo, kad jis nebeklaidintų tautų, kol išsipildys tūkstantis metų; o po to jis turės būti trumpam laikotarpiui paleistas“. Vienas iš Karalystės požymių yra tas, jog Šėtonas bus išvartytas.

Ar matote, kad demonų išvarymas bus Karalystės ženklas? Žinoma! Dvylikai apaštalų buvo duota galia rodyti Karalystės valdžios ženklus, kad jie galėtų išvartyti demonus lygiai taip pat, kaip Dievas išvartytų Šėtoną, kai Kristus įkurs Savo Karalystę.

Kitas dalykas: jie kalbės naujomis kalbomis. Koks tai bus Karalystės ženklas izraelitams? Sofonijo 3, 8: „Todėl laukite manęs, – sako VIEŠPATS, – iki tos dienos, kai pakilsiu plėšti; nes esu nusprendęs surinkti tautas, kad surinkčiau karalystes, išlieti ant jų savo pasipiktinimą – visą savo smarkų pyktį; nes visa žemė bus suryta mano pavydo ugnimi“. Tai atsitiks Suspaudimo periodo pabaigoje. Jis surinks tas tautas. 9 eilutė: „Nes tada aš nukreipsiu tautoms tyrą kalbą, kad jos visos galėtų šauktis VIEŠPATIES vardo, vieningai jam tarnauti“.

Viena iš Karalystės savybių bus ta, kad Dievas duos žmonėms bendrą, tyrą kalbą, idant visi žmonės galėtų ta pačia kalba kalbėti ir ją suprasti. Ribotai Jis tai padarė su

apaštalais. Jis įgalino juos kalbėti kalbomis, kad žmonės galėtų suprasti, ir taip pažymėti (atsiminkite, kad tai yra ženklas) Karalystę.

Kitas ženklas yra 18 eilutėje: „jie ims gyvates“. Kaip tai ženklina Karalystę? Izaijo 11 skyriuje mums pateikiama nuostabių dalykų apie gyvūnų karalystę, kai valdys Kristus. Izaijo 11, 6-8: „Vilkas gyvens su ėriuku, ir leopardas atsiguls su ožiuku, veršis, jaunas liūtas ir peniukšlis drauge; ir mažas vaikas juos vedžios. Karvė ir meška ganysis, drauge gulės jų jaunikliai; liūtasės šiaudus kaip jautis. Žindomas vaikas žais prie nuodingos gyvatės landynės, ir nujunkytas vaikas kiš ranką į angies lindynę“. Tai yra labai nuodingos gyvatės, tačiau Karalystės metu jos nedarys jokios žalos. Kaip gyvatės paėmimas plikomis rankomis ženklina Karalystę? Akivaizdu, kad tai nusako, kokia bus ta Karalystė. Mokiniai buvo išsiųsti su Didžiuoju pavedimu, ir jiems buvo suteikti sugebėjimai gyventi ir elgtis, tarsi, Karalystė jau būtų čia; tai buvo Karalystės aplinkybės.

Galiausiai čia sakoma: „Jei išgertų mirtinų nuodų, jiems nepakenks. Jie dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks“. Kitas Karalystės aspektas yra tas, kad Dievas pagal savo sandorą pažadėjo fizinę sveikatą. Tie, kurie paklus Jo sandorai, galės džiaugtis tobula fizine sveikata. Todėl jiems buvo suteiktos galios įrodyti, kad jiems iš tikrųjų yra suteikta valdžia skelbti Karalystę. Jiems buvo duoti sugebėjimai gydyti. Tai yra Didysis pavedimas.

Klausimai studijoms:

1. Koks buvo Nojaus pavidimas?
2. Koks buvo Abraomo pavidimas?
3. Koks buvo Senojo testamento pranašų pavidimas?
4. Koks buvo Jono Krikštytojo pavidimas?
5. Kokie yra pagrindiniai elementai tikrojo Kristaus pavidimo, duoto Jo mokiniams?

DVYLIKTAS SKYRIUS

DIDYSIS PAVEDIMAS

2 Dalis

*„Bet kai ant jūsų ateis Šventoji Dvasia, gausite jėgą; ir būsite mano liudytojai Jeruzalėje bei visoje Judėjoje ir Samarijoje, ir iki tolimiausio žemės pakraščio“
(Apaštalų darbų 1, 8).*

Vienas pirmųjų klausimų, kuriuos užduoda žmogus, pažinęs Kristų, yra „ką man daryti, kai jau esu krikščionis?“ Skirtingose bažnyčiose, tarp pamokslautojų galima išgirsti įvairių atsakymų į šį klausimą, tačiau daugelis atsakys kažką panašaus į tai, kad reikia vykdyti Didįjį pavidimą. Jau matėme, kad pavidimas, kurį Kristus davė Dvylikai apaštalų, buvo Karalystės pavidimas. Tai buvo pavidimas, kuris sukosi aplink Dievo planą ir programą Izraelio tautai. Izraelis buvo ypatinga tauta, Karalystė. Vieną ankstyviausių Dievo pavidimų, susijusių su Izraelio atsakomybe, randame Išėjimo 19, 3-6: „Ir Mozė ėjo aukštyn pas Dievą, ir VIEŠPATS jam sušuko nuo kalno, sakydamas: „Taip sakyk Jokūbo namams ir pranešk Izraelio vaikams: Jūs matėte, ką aš padariau egiptiečiams ir kaip aš nešiau jus ant erelio sparnų, ir atgabenau jus pas save. Taigi dabar, jei tikrai paklusite mano balsui ir laikysitės mano sandoros, tuomet jūs man būsite ypatinga brangenybė viršum visų tautų; nes visa žemė yra mano. Ir jūs man būsite kunigų karalystė“. Kokia yra kunigo atsakomybė? Kunigas buvo žmogus, kuris tarpininkavo kitų naudai. Šiandien šia prasme žemėje nebėra kunigų, tačiau tikras kunigas, bibrine prasme, yra žmogus, kuris yra tarpininkas tarp žmonių ir Dievo. Jis atstovauja tuos žmones ir tarpininkauja jų naudai.

Šioje vietoje mums sakoma, kad Izraelis bus kunigų Karalystė; kitais žodžiais tariant, visa kunigų tauta: „Ir jūs man būsite kunigų karalystė ir šventa tauta. Šitie yra žodžiai, kuriuos kalbėk Izraelio vaikams“ (Išėjimo 19, 6). Apaštalas Petras savo laiške,

rašytame izraelitams, iš esmės rašo tą patį: „Jūs esate šventa tauta. Jūs esate karališka kunigystė“. Tai buvo jų atsakomybė. Dievas Izraeliui suplanavo tai, kad jie būtų Dievo kunigais pasaulio naudai, ir kad pasaulis per šią tautą ateitų pas Dievą.

Pirminis pavedimas, kurį Kristus davė savo mokiniams, aprašomas Mato 10 skyriuje. Viešpats apribojo Dvylikos apaštalų tarnystę Izraelio tautai. Kodėl? Todėl, kad tuo metu, kai Viešpats atėjo į žemę, Izraelis nebuvo tokioje padėtyje, kad galėtų kitiems parodyti, kaip ateiti pas Dievą. Taigi prieš Izraelio tautai tampant kunigų karalyste, jai pačiai reikėjo apsivalyti ir sugrįžti pas Dievą. Jai reikėjo apsigalvoti ir gręžtis į sandorą, gręžtis į Dievą. Todėl tuomet, kai apaštalai buvo išsiųsti pirmąjį kartą, jie buvo išsiųsti sugražinti Izraelio tautą į pirminę jos privilegijuotą padėtį – būti kunigų Karalyste. Štai dėl ko Jis sako Mato 10, 5-7: „Neikite keliu pas pagonis ir neikite į jokių samariečių miestą; bet verčiau eikite pas pražuvusias Izraelio namų avis. Ir kai eisite, skelbkite, sakydami: ‘Dangaus karalystė yra čia pat’“.

Štai apie ką mes kalbame, sakydami „Karalystės programa“. Žodis „karalystė“ čia turi ne tą prasmę, kurią daugelis krikščionių turi omenyje, kalbėdami apie ją kaip apie tikėjimo sritį. Tam tikra prasme mes tai ir taip galime suprasti, tačiau kai sutinkame žodį „karalystė“ keturiose Evangelijose, tai jau reiškia Karalystę, kurią Kristus įkurs žemėje. Čia jau kalba eina apie Izraelio karalystę kaip kunigų karalystę, šventą tautą.

Dievas ketino įtikinti Izraelį (nors mes žinome, kad taip nenutiko) ateiti pas Dievą ir būti ta kunigų Karalyste. Nuo tada turėjo pradėti veikti Mato 28 skyriaus pavedimas. Vėlgi, Mato 28 skyrius nepakeitė Mato 10 skyriaus. Paprasčiausiai tai buvo tos pačios programos išplėtimas. Jie turėjo pradėti nuo savo tautos, Izraelio, o po to eiti į visą pasaulį.

Privalome peržvelgti visus Didžiojo pavedimo aprašymus, duotus ne tik Mato 28, Morkaus 16, bet taip pat Luko 24, Jono 20 bei Apaštalų darbų 1, 8. Norėdami gauti visą vaizdą, turime surinkti į krūvą visus dalykus. Tačiau daugelis krikščionių to nedaro. Jie pasirenka tik vieną aprašymą, o į likusius aprašymus nekreipia dėmesio. Negali taip elgtis, jei nori būti pastovus. Privalai atsižvelgti į visus penkis aprašymus.

Dažnai yra praleidžiamas Jono 20 skyrius. Jono 20, 23: „Kieno nuodėmes atleisite, tiems jos bus atleistos; ir kieno nuodėmes sulaikysite, jos bus sulaikytos“. Šio Didžiojo

pavedimo aprašymo pagrindinis elementas – valdžia atleisti nuodėmes. Ar matote, kodėl daugelis Biblijos pamokslautojų ir mokytojų praleidžia šią dalį? Jie nežino, ką su ja daryti. Atrodytų, tarsi čia sakoma, kad mokiniams buvo duota valdžia atleisti nuodėmes. Tačiau Jis negalėjo to turėti omenyje, ar ne? Taip, kaip sekmininkai pabrėžia Morkaus aprašomus ženklus ir stebuklus, taip katalikai pabrėžia Jono 20 skyrių.

Kad jūs negalvotumėte, jog aš kabinėjusi prie skirtingų grupių ar denominacijų Didžiojo pavedimo apibūdinimų, leiskite kai ką paaiškinti. Šioje vietoje iš tikrųjų turiu pagirti tas grupes, kadangi jos daug sąžiningiau elgiasi su šiomis Šventojo Rašto vietomis nei daugelis fundamentalistų. Romos katalikų bažnyčia nurodo Jono 20, 23 ir sako tai, kas čia iš tikrųjų sakoma. Čia sakoma, kad jie turės valdžią atleisti nuodėmes, todėl mes tuo tikime. Jie priima tai taip, kaip parašyta. Problema tik tame, kad ši Šventojo Rašto vieta nebuvo skirta šiandieniniam paskirstymui. Ši Šventojo Rašto vieta buvo taikoma Izraelio tautai ir Dvylikai apaštalų, kai jie tarnavo Izraeliui.

Grįžkime į Mato evangeliją, kur apaštalam buvo duota didžiulė atsakomybė. Petruui Mato 16, 19 buvo pasakyta: „Ir aš tau duosiu dangaus karalystės raktus; ir ką tu suriši žemėje, bus suriša danguje; ir ką tu atriši žemėje, bus atriša danguje“. Atsiminkite, kad tai nėra dangus, tai yra žemiškas Kristaus valdymas. Petruui buvo suteikta valdžia suriši ir atriši. Čia kalbama apie nuodėmių atleidimą žmonėms, kurie bus padarę nusikaltimus Karalystėje. Taip pat Mato 19, 28: „Ir Jėzus jiems tarė: ‘Iš tiesų aš sakau jums, kad atgimime, kai žmogaus Sūnus sėdės savo šlovės soste, jūs, kurie sekėte paskui mane, irgi sėdėsite dvylikoje sostų, teisdami dvylika Izraelio genčių’“. Šioje padėtyje jiems buvo suteikta valdžia nuspręsti dėl nuodėmių atleidimo.

Raktinis teiginys yra Jono 20, 21: „Tada Jėzus vėl jiems sako: ‘Ramybė jums! Kaip mano Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu’“. Kai Kristus buvo atsiųstas į žemę, ar Jis turėjo valdžią atleisti nuodėmes? Taip, turėjo. Kita nuoroda yra Mato 9, 1-8. Šioje vietoje, kur Kristus jau buvo pasirengęs išgydyti paralyžiuotąjį, Jis sako: „Sūnau, džiūgauk – tavo nuodėmės tau yra atleistos“. Atsiminkite, religiniai vadovai paprieštaravo, kad Jis negalys atleisti nuodėmių. O Kristus jiems priminė: „Kas yra lengviau – ar pasakyti: ‘Tavo nuodėmės tau atleidžiamos’, ar pasakyti: ‘Kelkis ir vaikščiok?’“ Tada Jis nurodė, kad Jam buvo duota valdžia atleisti nuodėmes. Na, o išsiųsdamas Savo mokinius, Jis sako: „Kaip mano Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu“. Tačiau šiandien tai nėra mūsų autoriteto dalis. Mes neturime valdžios atleisti kažkieno nuodėmes. Iš tikrųjų, kai

mes teisingai padaliname Tiesos Žodį, atrandame, kad joks žmogus žemėje neturi valdžios atleisti kažkieno nuodėmes. Nėra tokio pamokslautojo ar kunigo, ar popiežiaus, kuris galėtų atleisti nors vieną nuodėmę. Paulius mums sako 1 Timotiejaus 2, 5: „Nes yra vienas Dievas ir vienas tarpininkas tarp Dievo ir žmonių – žmogus Kristus Jėzus“. Mes paprasčiausiai turime teisingai padalyti Tiesos Žodį, kad galėtume suprasti Jono 20, 23.

Palyginkime Luko 24 ir Apaštalų darbų 1 skyrius. Lukas buvo žemiškasis šių abiejų knygų autorius. Abi šios knygos buvo adresuotos žmogui, vardu Teofilus, kurio vardas reiškia „mylintis Dievą“. Šiuose abiejuose skyriuose yra du pagrindiniai elementai, kuriuos noriu apžvelgti.

Pirmiausia, Luko 24, 49 mes skaitome: „Ir štai aš siunčiu ant jūsų savo Tėvo pažadą; bet jūs pasilikite Jeruzalės mieste, kol jums bus suteikta jėga iš aukštybių“. Tai, ką matome, yra apaštalų apgaubimas stebuklinga Šventosios Dvasios jėga. Tą patį mes matome Apaštalų darbų 1, 8a: „Bet kai ant jūsų ateis Šventoji Dvasia, gausite jėgą“. Tai yra Dvasios krikštas, apie kurį iš anksto buvo pasakyta Apaštalų darbų 1, 5: „Nes Jonas, tiesa, krikštijo vandeniui; bet jūs po nedaugelio dienų būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia“. Kai Dvylika apaštalų buvo išsiųsti su Didžiuoju pavedimu, su Karalystės programa, jiems buvo duotas Šventosios Dvasios ir jėgos krikšto pažadas.

Šioje vietoje noriu trumpai atskirti Dvasios krikštą, kuriuo buvo pakrikštyti Dvylika apaštalų, ir Dvasios krikštą, kuriuos mes esame pakrikštyti šiandien. Tai yra du skirtingi krikštai, nors daugelis žmonių juos sumaišo. Pagal Efeziečiams 4, 5, mes žinome, kad yra tik vienas krikštas Kristus Kūnui. Tačiau kuris tai krikštas? Štai kaip mes galime juos atskirti. Apaštalų darbų 2 skyriuje Kristus pakrikštijo mokinius Šventosios Dvasios jėga. Iš tikrųjų, jie turėjo didžiulę jėgą. Jonas pasakė: „Tas, kuris ateina po manęs, yra už mane didesnis“, taip nurodydamas į Kristų.

Tačiau apie krikštą, kurį randame aprašytą 1 Korintiečiams 12, 13, paprasčiausiai sakoma: „Nes mes visi viena Dvasia esame pakrikštyti į vieną kūną“. Skirtumas tas, kad vietoje Kristaus, atliekančio krikštijimą, Šventoji Dvasia atlieka krikštą. Ir vietoje to, kad būtume pakrikštyti į Šventosios Dvasios jėgą, mes esame pakrikštyti į Kristaus asmenį.

Kai kurie moko, kad mes šiandien turime abu krikštus, ir kad šiandien Dievas vis dar suteikia mums stebuklingų galių. Nesupraskite neteisingai, Dievas tikrai mums

yra davęs didžiulę dvasinę jėgą, tačiau šiandien dvasinė jėga yra vidiniame žmoguje, o ne išoriniame žmoguje, kaip buvo su apaštalais.

Jei norite pamatyti keletą jų didžios stebuklingos jėgos pavyzdžių, pažvelkite į Apaštalų darbų 2, 3-4: „Ir ant jų pasirodė pasidaliję tarsi ugnies liežuviai ir sėdosi ant kiekvieno iš jų. Ir jie visi buvo pripildyti Šventosios Dvasios ir pradėjo kalbėti kitomis kalbomis, kaip Dvasia jiems davė prabilti“. Šio jėgos krikšto dalis buvo sugebėjimas kalbėti kitomis kalbomis.

Kitas pavyzdys yra Apaštalų darbų 3, 6-7: „Tada Petras tarė: ‘Sidabro ir aukso aš neturiu; bet ką turiu, tau duodu: Jėzaus Kristaus iš Nazareto vardu kelkis ir vaikščiok!’ Ir jis paėmė jį už dešinės rankos ir pakėlė; ir tuojau pat jo kojos bei kulkšnies kaulai gavo stiprybės“. Jie turėjo stebuklingų jėgų dvasinio krikšto dėka.

Dar vienas pavyzdys yra Apaštalų darbų 5, 12: „Ir apaštalų rankomis tautos tarpe buvo daroma daug ženklų bei stebuklų; ir jie visi vieningai buvo Saliamono prieangyje“. Dėl šio dvasinio krikšto jie turėjo stebuklingų jėgų.

Ar mes turėtume daryti šiuos dalykus šiandien? Jei mums yra skirtas Didysis pavedimas, tai mes turėtume juos daryti. Tačiau jei mums buvo duotas naujas pavedimas, tai mes neturėtume tikėtis, kad šie ženklai turi tęstis. Iš tikrųjų, toks yra Šventojo Rašto liudijimas. Po to, kai Dievas apreiškė apaštalui Pauliui naują žinią, mes matome, kad šie stebuklai pradėjo liautis. Jie liovėsi, kai įsigalėjo Pauliaus tarnystė – Dievo malonės paskirstymo tarnystė.

Antrasis dalykas, į kurį noriu atkreipti dėmesį Luko ir Apaštalų darbų knygų pavedime, tai geografinė tarnystės tvarka. Tai gali atrodyti nesvarbu, tačiau iš tiesų tai yra labai pažymėtina. Luko 24, 47 Kristus sako: „Ir kad pradedant nuo Jeruzalės tarp visų tautų jo vardu turi būti skelbiamas apsigalvojimas ir nuodėmių atleidimas“. Pastebėkite, tą pačią tvarką matome Apaštalų darbų 1, 8b: „Ir būsite mano liudytojai Jeruzalėje bei visoje Judėjoje ir Samarijoje, ir iki tolimesnio žemės pakraščio“.

Aš suvokiu, jog daugelis sudvasina šį mokymą ir šią eilutę bei sako, kad Jeruzalė – tai mūsų gimtasis miestas, Judėja – tai mus supanti šalis, Samarija – tai mūsų tolimesni

regionai ir t.t. Taigi tam, kad išpildytume Didįjį pavidimą, jie sakytu, kad tau reikia pradėti nuo ten, kur gyvena ir dirbi, o paskui tęsti toliau. Gal jūs ir galite tai sudvasinti, tačiau aš negaliu. Čia sakoma – pradėti Jeruzalėje. Jei tu ruošiesi vykdyti Didįjį pavidimą taip, kaip parašyta, tau pradžiai reikia nuvykti į Jeruzalę.

Leiskite man parodyti, kodėl Jis pasakė pradėti Jeruzalėje, ir tai taps aišku. Atsiminkite, ką jie bandė padaryti; jie bandė pirmiausia laimėti Izraelio tautą, kad ji galėtų tapti kunigų karalyste. Kaip Izraelis galėjo tapti kunigų karalyste, jei jų sostinė dar net nebuvo patikėjusi? Štai kodėl Kristus pasakė „pradėkite Jeruzalėje“. Kai išgirs Jeruzalė, tada eikite toliau, ir kai laimėsite Judėjos sritį, tuomet eikite dar toliau. Būtent taip apaštalai suprato Kristaus nurodymus.

Kai skaitote Apaštalų darbų 1, 8, taip pat paskaitykite Apaštalų darbų 8, 1: „O Saulius pritarė jo mirčiai. Ir tuo laiku buvo didelis Jeruzalėje esančios bažnyčios persekiojimas; ir jie visi, išskyrus apaštalus, buvo išsisklaidę po Judėjos ir Samarijos sritis“. Apaštalai suprato, kad jiems negalima palikti Jeruzalės, kol Jeruzalė nepatikės. Jie žinojo, kad jų darbas dar neatliktas: Jeruzalė dar nėra priėmusi Karalystės žinios. Kristus mokė: „Leiskite pirmiausia pasisotinti vaikams“. „Vaikai“ – tai nuoroda į Izraelį.

Kai kurie žmonės galvoja, kad po to, kai Kristus mirė, buvo palaidotas ir prisikėlė, Jis užmiršo apie Izraelį ir tuo metu atidėjo Karalystės programą. Tačiau pastebėkite, ko Kristus moko mokinius po savo prisikėlimo. Apaštalų darbų 1, 3: „Kuriems jis gyvas ir pasirodė po savo kančios daugeliu patikimų įrodymų, buvo jų regėtas keturiasdešimt dienų ir kalbėjo apie Dievo karalystę“. Keturiasdešimt dienų Kristus praleido kalbėdamas apaštalams apie Karalystę. Ar tai atrodo tarsi Jis kurį laiką būtų nusprendęs daryti kažką kitą? Ne, pažiūrėkite, kaip jie tai suprato, atsižvelgiant į jų užduotą klausimą Apaštalų darbų 1, 6: „Todėl kai jie buvo susirinkę, paklausė jo, sakydami: ‘Viešpatie, ar tu šiuo laiku vėl atkursi Izraelio karalystę?’“ Kodėl jie taip galvojo? Ar Dievas atidėjo Izraelį į šalį? Dar ne. Todėl jie klausia, ar dabar bus atkurta Karalystė. Jo atsakymas yra įdomus. Jis nepasako jiems „taip“, tačiau taip pat Jis nepasako jiems ir „ne“. Jis sako: „Ne jums žinoti“. Jis tarsi juos atstūmė, kadangi tai priklausė nuo to, ar Izraelis priims žinią, ar nepriims. Mes žinome, kad jie nepriėmė, ir todėl Didysis pavidimas buvo nutrauktas.

Yra keletas išvadų, kurias galime padaryti, remdamiesi jau atliktomis Didžiojo pavidimo studijomis. **Pirma išvada:** mes turime būti pastovūs, paklusdami Dievo nu-

rodymams. Kaip jau nurodėme, reikia atsižvelgti į visus penkis Didžiojo pavidimo aprašymus. Tačiau aš nepažįstu nei vienos grupės ar denominacijos, ar religijos, kuri sakytu, kad bent bando atlikti visus dalykus, randamus tuose penkiuose aprašymuose. Štai kelios įdomios įžvalgos, kodėl šiandien krikščionybėje yra tiek daug susiskaldymų. Taip yra todėl, kad kai kurios denominacijos paima vieną dalį Dievo Žodžio, skirtą Izraeliui, o kitos paima kitą Dievo Žodžio dalį, ir jos pačios pasirenka, kuo nori tikėti. Tai yra tiesa, skirta tam tikram laikotarpiui, tačiau jie paima tik nedidelę dalį to, ką Dievas pasakė. Tačiau turime atsižvelgti į visą Dievo Žodį ir teisingai jį padalyti.

Kai kurie gali mus taip pat apkaltinti pasirinkinėjimu. Nes mes juk kiekvieną savaitę tvirtiname, kad teisingai dalijame Dievo Žodį. Tačiau yra skirtumas tarp pasirinkinėjimo ir teisingo padalijimo. Skirtumas tas, kad kai pasirinkinėjai, tu paprasčiausiai pažiūri į visus Dievo nurodymus ir pasirenki tuos, kurie tau patogūs, ar tuos, kurie sutinka su tavo teologija, ar tuos, kuriais jau ir taip tikėjai.

Tuo tarpu teisingai padalinti reiškia, pirmiausia, surasti ir išsiaiškinti tuos nurodymus, kuriuos Dievas davė mums šiandieniniam paskirstymui, o tada paklusti visiems nurodymams, kurie yra mums duoti. Kai teisingai padalini, nėra taip, kad paprasčiausia pasirenki. Išsiaiškinus Dievo norą, turime tam paklusti, turime viską kuo geriau ir daryti, nes priešingu atveju mes taip pat būsimė nepastovūs. Dievo nurodymai mums atskleisti per apaštalą Paulių.

Antra išvada: Paulius nesidarbavo pagal vadinamąjį Didįjį pavidimą. Paulius nedirbo pagal pavidimą, duotą Dvylikai apaštalų. Noriu atkreipti dėmesį į keletą dalykų. **Pirmiausia,** Paulius nėra vienas iš Dvylikos apaštalų. Jei mes galėtume tai įkalti į galvą visoms denominacijoms, daug greičiau pasistūmėtume į priekį, bandydami išspręsti visą esančią sumaištį. Žmonės labai nustemba tai sužinoję. Tačiau pažiūrėkime į Mato 10 skyrių ir pamąstykite, ar rasime tarp Dvylikos apaštalų Pauliaus vardą.

Antras dalykas – Paulius negavo savo žinios iš Dvylikos apaštalų. Kai kurie sako, kad žino, jog Paulius nėra vienas iš dvylikos apaštalų, bet jis yra kaip jie. Galiausiai juk jis gavo savo žinią iš jų, ar ne? Pažiūrėkite Galatams 1, 11-12: „Bet patvirtinu jums, broliai, kad mano paskelbtoji evangelija nėra pagal žmogų. Nes aš nei gavau ją iš žmogaus, nei buvau jos išmokytas, bet Jėzaus Kristaus apreiškimu“. Ir Galatams 1, 15-17:

„Bet kai patiko Dievui, kuris atskyrė mane nuo mano motinos iščių ir pašaukė mane savo malone, kad apreikštų manyje savo Sūnų, jog galėčiau jį skelbti tarp pagonių; aš tuojau nesitariau su kūnu ir krauju, nei aš nuvykau aukštyn į Jeruzalę pas tuos, kurie pirmiau manęs buvo apaštalai; bet nuėjau į Arabiją ir vėl sugrižau į Damaską“. Paulius nėjo ir nesužinojo, ko jie mokė. Jis tai gavo tiesiogiai iš Viešpaties, ir jis gavo naują žinią. Jis gavo Malonės paskirstymą, Paslaptį.

Trečią dalyką, parodantį, kad Paulius nesidarbavo pagal Didįjį pavedimą, randame 1 Korintiečiams 1, 17. Dvylika apaštalų buvo išsiųsti su konkrečiais nurodymais krikštyti. Bet Paulius čia sako: „Kristus manęs nesiuntė krikštyti, o skelbti evangeliją“. Ar galėjo Petras pasakyti, kad Kristus jo nesiuntė krikštyti? Ne!

Tačiau prieštarautojai pasakytų, kad Paulius krikštijo. Kodėl Paulius krikštijo, nors jis nebuvo siųstas krikštyti? Dėl tos pačios priežasties, dėl kurios jis kalbėjo kalbomis, gydė ligonius, apipjaustė Timotiejų ir padarė daug kitų žydiškų dalykų. Tai buvo dėl to, kad jis iškilo iš žydiškos programos. Ir kaip kiekvienas geras tikintysis tu toliau darytum tai, ką žinai, kad reikia daryti, kol neatrastum kitų dalykų. Paulius darė tuos dalykus, kol Dievas jam kitko nepasakė.

Trečioji išvada yra ta, jog taip vadinamas Didysis pavedimas nieko nesako apie Dievo malonę. Jei nori būti pastovus pamokslaudamas pavedimą, duotą Dvylikai apaštalų, tu negali eiti ir sakyti žmonėms, kad Kristus mirė už jų nuodėmes, buvo palaidotas ir prisikėlė. Jis nesakė jiems eiti ir tai pamokslauti. Jie turėjo eiti ir pamokslauti: „Apsigalvokite, Karalystė jau čia pat“. Mūsų pavedimas šiai dienai skiriasi nuo to, kuris buvo duotas apaštalams.

Deja, daugelis Didžiajame pavedime įskaito Malonės evangeliją. Daugelis sako, kad jie ruošiasi skelbti, jog Kristus mirė ir prisikėlė už mūsų nuodėmes. Tačiau būkime pastovūs ir nubrėžkime linijas ten, kur Dievas jas nubrėžia, o ne ten, kur mes norime jas nubrėžti.

Kokia yra evangelija šiai dienai? 1 Korintiečiams 15, 1: „Be to, broliai, aš pareiškiu jums šią evangeliją, kurią jums paskelbiau“. Kokia tai yra evangelija? 1 Korintiečiams 15, 3-4: „Nes aš jums perdaviau pirmiausiai tai, ką ir gavau, – kaip Kristus mirė už mūsų nuodėmes pagal Raštus; ir kad buvo palaidotas, ir kad prisikėlė trečią dieną pa-

gal Raštus“. Jis ją gavo iš Kristaus. Ir toliau jis sako, kad „Kristus numirė...“ Malonės evangelija yra Kristaus mirtis, palaidojimas ir prisikėlimas.

Tie, kurie buvo mokomi pagal Didįjį pavedimą, tuo tiki, bet jie taip pat tiki, kad jiems geriau būti pakrikštytiems. Tačiau šiandien tai nėra Dievo kelias. Romiečiams 4 skyriuje sakoma: „Tam, kuris nedirba...“ Dvylikai apaštalų duoto pavedimo skelbimo pratęsimas yra pavojingas, nes tuomet pradama painioti Įstatymą su Malone. Žinoma, daugelis skelbia, kad Kristus mirė už mūsų nuodėmes, tačiau jie į tai įmaišo ir darbų. Ar tu pasitiki tik Kristaus užbaigtu darbu? Jei tu tiki, kad tau reikia pasikrikštyti, kad būtum išgelbėtas, tuomet man gaila, tačiau turiu pasakyti, kad tai buvo teisinga tam tikru laikotarpiu, bet dabar tai nėra tiesa. Jei tu buvai mokomas tikėti, kad yra žemėje žmonės, galintys atleisti tavo nuodėmes, tai man gaila, bet dabar tai nėra tiesa. Jei tu galvoji, kad tavo nuodėmės buvo atleistos, kadangi atlikai tam tikrus dalykus, tai kodėl tau dabar paprasčiausiai neatėjus pas Kristų, remiantis malone, tikint, kad Jis mirė už tavo nuodėmes, buvo palaidotas ir prisikėlė? Pasitikėk Juo tik tame, nes tik taip gali patekti į dangų dabartiniu laikotarpiu.

Klausimai studijoms:

1. Kodėl Kristus iš pradžių pavadė Dvylikai mokinių eiti tik pas Izraelio tautą (Mato 10 skyrius)?
2. Apžvelkite tam tikrus pavedimo elementus, randamus:
Mato 28, 18-20 –
Morkaus 16, 15-18 –
3. Koks yra pagrindinis pavedimo elementas Jono 20, 21-23?
4. Išvardinkite ir paaiškinkite du pagrindinius elementus, randamus Luko 24, 46-49 ir Apaštalų darbų 1, 8 aprašymuose.
5. Kaip Dievas informavo Petrą dėl vykusio pasikeitimo?
6. Kokias tris išvadas galime padaryti, remdamiesi mūsų „Didžiojo pavedimo“ studijomis?

TRYLIKHTAS SKYRIUS

MALONĖS PAVEDIMAS MUMS

1 Dalis

*„Nes tai gera ir priimtina akyse Dievo, mūsų Gelbėtojo;
kuris nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir ateitų
į tiesos pažinimą“ (1 Timotiejui 2, 3-4).*

Kaip tikintieji Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir Kristaus Kūno nariai, mes esame palaiminti daugybe didelių privilegijų. Tarnauti Dievui yra viena didžiausių privilegijų. Mūsų Dievas yra visatos Viešpats. Jis sukūrė šią nuostabią visatą, kurios iš tikrųjų žodžiais negali apibūdinti. Mes esame tik taškeliai vienoje nedidelėje planetoje, esančioje palyginus nedidelėje saulės sistemoje, esančioje vienoje iš daugelio, daugelio galaktikų. Tačiau kartais galvojame, kad esame pakankamai dideli. Jei nieko daugiau negavome iš kosminės programos, tai bent gavome savo didumo suvokimą. Kai apmąstome tai, kad Dievas pasirinko šiuos nedidelius taškelius būti Jo tarnais, Jo atstovais, tai visiškai pakeičia požiūrį į gyvenimą, ar ne? Dievas pasirinko mus atstovauti ir parodyti Jo malonę ne tik pražuvusiam, mirštančiam ir puolusiam pasauliui, bet netgi angelams. Jis pasirinko mus, kaip pranešėjus. Kokia gėda, jei mes rimčiau nežiūrime į šią privilegiją.

Taip vadinamas Didysis pavedimas, Viešpaties duotas Dvylikai apaštalų, nėra mūsų pavedimas šiai dienai. Verčiau šie žodžiai buvo Dievo nurodymai Izraelio tautai, kadangi ji turėjo būti šviesa pasauliui bei tautoms ir nešti jiems santykius su Dievu. Bet dėl Izraelio netikėjimo Dievas nurtraukė tą programą ir pakeitė pavedimą, duotą Dvylikai apaštalų, nauju pavedimu, nauju apaštalų ir nauja žinia.

Labai svarbu suprasti, ko Dievas tikisi iš mūsų šiandien. 1 Timotiejui 2, 3-4: „Nes tai gera ir priimtina akyse Dievo, mūsų Gelbėtojo; kuris nori, kad visi žmonės būtų

išgelbėti ir ateitų į tiesos pažinimą“. Mūsų malonės pavedimas apima dvi pagrindines atsakomybes.

Pirmoji – kad visi žmonės būtų išgelbėti, **antroji** – kad visi žmonės pasiektų tiesos pažinimą. Efeziečiams 3 skyriuje Paulius taip pat išsako norą, kad visi žmonės pamatytų Paslapties bendrystę. Viena mūsų pavedimo dalis yra nukreipta į pražuvusiuosius ar netikinčiuosius, kuriems turime nešti supratimą apie išgelbėjimą. Antroji mūsų pavedimo dalis apima tuos, kurie jau gali būti tikinčiais, tačiau kuriems vis dar reikia suprasti Paslapties paskirstymą. Tie du dalykai sudaro mūsų Malonės pavedimą.

Pirmoji šio pavedimo dalis aiškiausiai yra išdėstyta 2 Korintiečiams 5 skyriuje. Kas mus skatina dalintis evangelija su kitais ir parodyti jiems sutaikinimo tarnystę? Šiame tekste apaštalas Paulius išvardina mažiausiai tris motyvus. **Pirmąjį** randame 14 eilutėje: „Nes Kristaus meilė verčia mus“. Pastebėkite, kad čia nesakoma, jog tai – mūsų meilė Kristui. Tai – Kristaus meilė, kuri mus motyvuoja, o ne mūsų meilė Jam. Kai mes suvokiame, kad Viešpats Jėzus Kristus mus pakankamai mylėjo, kad mus išgelbėtų, ir kad Jo meilė mums yra pastovi, tai turėtų mus motyvuoti dalintis ta meile su kitais. Taip pat, Jis myli pražuvusįjį, netikintįjį. Romiečiams 5, 8: „Bet Dievas išreiškia savo meilę tuo, kad kol mes dar buvome nusidėjęliai, Kristus mirė už mus“. Jis nelaukė, kad pamatytų, ar mes patikėsime, ar nepatikėsime. Tai įvyko, kol mes tebebuvo nusidėjęliai. Žodis „verčia“ reiškia „laiko kartu“. Mintis, kurią Paulius nori perteikti, yra ta, kad Kristaus meilė išlaiko mus vienai užduočiai. Jis ruošiasi kalbėti apie sutaikinimo tarnystės užduotį, taigi jis sako, kad iš vienos pusės jūs turite tą užduotį, o iš kitos pusės turite mus – tikinčiuosius. Kristaus meilė laiko tuos du dalykus kartu. Šio teiginio esmė yra ta, jog Kristaus meilė sutapatina tave su vienu pagrindinių tikslų gyvenime – būti įsitraukusiam į sutaikinimo tarnystę.

Antrasis motyvas, kurį randame 14 eilutėje, yra Kristaus mirtis: „Kad jei vienas mirė už visus, tai ir visi yra mirę“. Jei Kristus mirė už visus žmones, tai reiškia, kad Jo mirties privalo užtekti uždengti kiekvieno nuodėmes. Potencialiai jie taip pat galėtų būti laikomi mirusiais.

Leiskite tai paaiškinti. Vienas nuodėmingiausių iš visų klaidingų doktrinų yra riboto atpirkimo mokymas, kad Kristus mirė ne už kiekvieną, o tik už tuos, kurie pagaliau patikės ir bus išgelbėti. Galiausiai, Dievas nėra neveiksmingas Dievas. Kam Jam

siųsti Kristų mirti už tą, kuris vis tiek nepatikės? Tačiau tiek šioje, tiek daugelyje kitų vietų Dievo Žodis aiškiai moko, kad Kristus mirė už visus.

1 Jono 2, 2: „Ir jis yra permaldavimas už mūsų nuodėmes; ir ne vien už mūsų, bet ir už viso pasaulio“. Kristaus mirtis buvo pakankama, ir jos pakanka užmokėti už kiekvieno nuodėmes. Potencialiai kiekvienas gali būti išgelbėtas; Dievo darbas su nuodėme nėra nepakankamas. Daugelis, kurie atsidurs pragaro liepsnose, atsidurs ten ne dėl to, kad jiems neužteko Kristaus mirties.

Štai kas evangeliją padaro „Gerąją naujieną“. Su nuodėme yra visiškai susitvarkyta. Tai – tarsi gauti pažymą iš milijardieriaus, kuris suvokia, kad pasaulyje yra daug vargšų žmonių. Jis atidaro banko sąskaitą ir sako, kad kiekvienas, kuris tiki, jog jis turi tuos pinigus, gali pasiimti jų iš banko ir išbristi iš skurdo. Ar tai nebūtų gera naujiena? Ar tai nebūtų džiaugsminga atsakomybė – eiti pas vargšus ir jiems sakyti: „Jums nebereikia rūpintis dėl to, ką valgysite ar kur gyvensite. Yra tas, kuris jums parūpino pinigų ir jų davė pakankamai“.

Kai kurie žmonės greičiausiai iš jūsų pasišaipytų. Tačiau iš tikrųjų tokia yra mūsų padėtis sutaikinimo tarnystėje. Mūsų darbas yra informuoti nuskurdusius, dvasiškai mirusius žmones, kad banke yra pakankamai pinigų. Yra pakankamai parūpinta už nuodėmes, todėl jie gali būti išgelbėti. Kai kurie šaipysis, kai kurie tuo netikės. Jie sakyks, kad tai per daug gerai, kad būtų tiesa; bet tai yra tiesa. Dievas tai parūpino. Tai turėtų mus motyvuoti.

Trečiasis motyvuojantis faktorius yra Kristaus gyvenimas – 2 Korintiečiams 5, 15: „...jis mirė už visus, kad tie, kurie gyvena, jau nuo šiol nebe sau gyventų, bet tam, kuris mirė už juos ir prisikėlė“. Apie kokį gyvenimą Jis kalba? Apie gyvenimą tų, kurie gyvena dvasiškai. Pažiūrėkite Galatams 2, 20: „Aš nukryžiuotas su Kristumi: vis dėlto aš gyvenu; tačiau ne aš, bet Kristus gyvena manyje; ir gyvenimą, kurį dabar gyvenu kūne, gyvenu Dievo Sūnaus tikėjimu, kuris mane mylėjo ir atidavė save už mane“. Gyvenimas, kurį mes šiandien turime, dvasiškai kalbant, nėra mūsų gyvenimas. Gyvenimas, kurį turime, yra Kristaus gyvenimas. Paulius sako, kad mes turime būti motyvuojami dėl gyvenimo, kuris mums yra duotas. Kristus nemirė ant kryžiaus, kad duotų tau naują gyvenimą tik tam, jog galėtum jį panaudoti savo interesams. Jis nedavė tau naujo gyvenimo, kad galėtum tiesiog daryti, ką nori. Jis

davė tau tą naują gyvenimą dėl priežasties. O priežastis yra ta, kad tu galėtum eiti ir dalytis juo su kitais.

16 ir 17 eilutėse mes matome naują kūrinį. Tai yra, galbūt, labiausiai pažymėtinos eilutės Biblijoje, žvelgiant per paskirstymų prizmę. 2 Korintiečiams 5, 16 Paulius kalba apie Kristaus pažinimą pagal kūną: „Todėl nuo šiol mes nei vieno nebepažįstame pagal kūną; taip, nors mes esame pažinę Kristų pagal kūną, tačiau nuo šiol jau nebepažįstame“. Aš suvokiu, kad daugelis šių tekstų aiškina taip, jog jie nebežiūri daugiau į Kristų iš kūniškos, neišgelbėto žmogaus perspektyvos. Jie sakyti, kad tai yra viskas, ką Paulius čia nori pasakyti. Iš tikrųjų tame yra tiesos. Mes daugiau nebežiūrimė į Kristų iš kūniškos, neišgelbėto žmogaus perspektyvos, nes dabar esame išgelbėti. Tačiau kontekstas rodo, kad Paulius turėjo omenyje kažką visiškai kito. Pastebėkite 16 eilutėje: „Todėl nuo šiol mes nei vieno nebepažįstame pagal kūną“. Jis ne tik kalba apie tai, kaip mes pažįstame ar nepažįstame žmones, esančius kūne. Skirtumas, kurį mes dabar, šiame paskirstyme, matome, yra tas, kad Dievas nebedaro skirtumo tarp žmonių pagal jų kūną. Mes jau nebežiūrimė į žmogaus rasę, kaip tai darydavome anksčiau, kai vis dar egzistavo skirtumai tarp žydų ir pagonių. Paulius labai aiškiai parodo savo Raštuose, kad Kristuje nėra nei žydo, nei graiko, nėra nei vergo, nei laisvojo, nėra nei vyro, nei moters. Visas pasaulis yra vienodoje padėtyje prieš Dievą. Visi žmonės yra uždaryti nuodėmėje.

Mes nepažįstame Kristaus tokio pačio, koks Jis vaikščiojo žemėje, būdamas kūne. Tačiau daugelis religingų žmonių pažįsta Kristų tik Jo žemiškame gyvenime. Kai kurie iš jų apie Kristų net negalvoja kaip apie Dievybę. Jie galvoja apie Kristų tik kaip apie gerą vyrą ar gerą mokytoją, ar, geriausiu atveju, pranašą. Tačiau Paulius sako, kad mes taip nebežvelgiame į Kristų. Kiti religinio sluoksnio žmonės ir netgi daugelis krikščionių žvelgia į Kristų tik Jo žemiškajame gyvenime. Jie tiki, kad Jis yra Dievas, kuris atėjo kūne, tačiau toliau jie nebežengia. Jie pasilieka su Jo žemiškąja tarnyste ir nori mus gražinti atgal į Įstatymo bei Karalystės programą. Tačiau Paulius sako, kad mes taip nebežvelgiame į Kristų, ir jei kartą taip darėme, tai daugiau nebedarome. Mes žvelgiame į prisikėlusį Viešpatį, kuris mums apreiškė naują paskirstymą.

2 Korintiečiams 5, 17 Paulius kalba apie buvimą nauju sutvėrimu: „Todėl jei kuris yra Kristuje, tas yra naujas sutvėrimas: kas sena, yra praėję; štai visa tapo nauja“. Kiekvieną kartą pamačius žodį „todėl“, turime pažiūrėti, kodėl jis šioje vietoje parašytas.

Kodėl jis tai sako? Jis daro išvadą. Mes nebežiūrimė į Kristų Jo žemiškame gyvenime: „Todėl, jei kas yra Kristuje, tas yra naujas sutvėrimas“. Kas yra naujas sutvėrimas? Naujas sutvėrimas yra **Kristaus Kūnas**. Laiške efeziečiams sakoma, kad Jis, paėmęs žydą ir pagonį, iš dviejų padarė **naują žmogų**. Tai yra naujas sutvėrimas!

Daugybė žmonių tai aiškina visiškai neteisingai. Kai kurie sako, kadangi esi naujas sutvėrimas Kristuje, tai visi seni dalykai yra praėję, tavo praeitis gyvenimas yra dingęs. Tu galėjai būti priklausomas nuo alkoholio, narkotikų ar cigarečių, tačiau, kai tampi išgelbėtas, Viešpats visa tai nuo tavęs atitraukia. Dėkui Dievui, toks dažnai yra nuoširdžių tikinčiųjų liudijimas, ir garbė Viešpačiui, kuomet Jis pašalina šiuos trukdžius iš mūsų gyvenimo. Bet faktas yra tas, kad kartais taip nenutinka. Ir ne apie tai kalba ši eilutė. Ši eilutė nesako, kad kartą tapus krikščioniu, staiga pradingsta visas tavo praeitis gyvenimas, ir tu nebeturėsi tų pačių problemų, kurias turėjai. Jis sako, kad jei kuris žmogus yra Kristuje, tai seni dalykai yra praėję. Kokie seni dalykai? Senoji programa, senasis paskirstymas. Visi dalykai tapo nauji. Mes esame naujoje darbotvarkėje. Mes turime naują požiūrį į žmones, mes turime naują požiūrį į Kristų ir turime naują būti, Kristaus Kūną, į kurį mes buvome patalpinti kaip tikintieji.

2 Korintiečiams 5, 18-19 mes randame sutaikinimą: „Ir visa yra iš Dievo“. Vėl, aš tikiu, kad Paulius vis dar turi omenyje šią naują programą. Tam tikra prasme, visada visi dalykai buvo iš Dievo. Netgi Senajame testamente, kai žmonės būdavo išgelbėjami, išgelbėjimas būdavo pilnai iš Dievo; tačiau tuo metu vis tiek buvo skirtumų nuo to, kas yra dabar. Žmonės turėjo tam tikrų atsakomybių, ritualų, kuriuos jie turėjo atlikti, idant parodytų savo tikėjimą Dievu, kad jie iš tikrųjų yra tikintys. Taigi realiai šiandien visi dalykai yra iš Dievo bet kuriuo atveju tokie, kokie niekada nebuvo praityje.

Šiandien nėra jokių ritualų ar darbų, kurie būtų duoti mūsų tikėjimui parodyti. Šiandien tai yra tiesiog tikėjimas, kad Kristus numirė už mūsų nuodėmes, buvo palaidotas ir prisikėlė. Visi dalykai yra iš Dievo.

Toliau 2 Korintiečiams 5, 18 sakoma: „Kuris sutaikė mus su savimi per Jėzų Kristų, ir mums yra davęs sutaikymo tarnystę“. Ką reiškia būti sutaikytam? Žodis „sutaikė“ reiškia, kad visiškai pakeitė. Yra keletas būdų, kuriais dalykai pasikeitė sutaikinimo dėka.

Pirma: mes buvome sutaikinti; mes buvome visiškai pakeisti. Mes buvome Dievo priešai, tačiau tapę išgelbėti nebesame priešai. Pasikeitė mūsų padėtis prieš Dievą, dabar mes esame Dievo vaikai. Tačiau Paulius pasako kai ką, kas yra sukėlę sunkumų daugeliui. 2 Kor 5, 19 rašoma: „Dievas Kristuje sutaikė pasaulį su savimi...“ Kai kurie, remdamiesi šiuo teiginiu, mokytojų, kad visas pasaulis bus išgelbėtas. Mes tai vadiname Visuotiniu sutaikinimu. Tai yra beveik priešinga ribotam atpirkimui. Ribotas atpirkimas sako, kad Kristus už tam tikrus žmones nenumirė, todėl jie niekada negalėjo būti išgelbėti. Visuotinis atpirkimas sako, kad jei Kristus numirė už visą pasaulį, tai jie visi privalo būti išgelbėti. Tačiau tai visiškai neatitinka to, ką moko Šventasis Raštas.

Atsiminkite, kad žodis „sutaikinti“ reiškia pakeisti padėtį. Sutaikinimas nėra žodžio „išgelbėjimas“ sinonimas, tai nėra tas pats žodis. Kiekviename išgelbėjime yra sutaikinimas, tačiau ne kiekviename sutaikinime yra išgelbėjimas. 19 eilutėje tik sakoma, kad pasikeitė viso pasaulio padėtis. Paulius tai paaiškina tolimesnėje mintyje: „Nepriškaičiamas jiems jų nusizengimų“. Būdas, kuriuo buvo pakeista viso pasaulio padėtis, yra toks, kad per Kristaus mirtį Dievas dabar nebeįskaitys jiems jų nusikaltimų.

Romiciams 5, 13: „...nes iki įstatymo nuodėmė buvo pasaulyje, bet nuodėmė nėra priskaitoma, kai nėra įstatymo“. Ar tai ne nuostabus principas? Ar šiandien mes gyvename pagal Įstatymą? Ne, mes gyvename pagal Malonę (Romiciams 6, 14). Nuodėmė nėra įskaitoma ten, kur nėra Įstatymo. Kaip pasikeitė pasaulio padėtis Malonės paskirstyme? Mes negyvename pagal Įstatymą. Nuodėmė nėra įskaitoma. Mes turime palaimintą privilegiją informuoti pražuvusį pasaulį, kad Dievas nebėra jiems priešiškas dėl jų nuodėmių. Tai – nebe nuodėmės, o tik Sūnaus klausimas. Tai nėra tai, ką jūs galite padaryti, kad atsikratytumėte savo nuodėmių, bet tai, ar jūs tikite tuo, ką Dievas jau padarė su jūsų nuodėmėmis. Ar jūs tuo tikite?

Tai yra Geroji naujiena! Ar tai reiškia, kad kiekvienas yra automatiškai išgelbėtas? Ne. Net jei Kristus ir susitvarkė su visomis tomis nuodėmėmis, tai automatiškai žmogaus neišgelbsti. Jis vis tiek turi tuo patikėti.

Kokia yra mūsų tarnystė, mūsų pavedimas? 18 eilutėje sakoma: „Ir davė mums sutaikinimo tarnystę“. Paskutinėje 19 eilutės dalyje sakoma: „Ir davė mums sutaikinimo žodį“. Tai yra artimiausiu žodžiu „pavedimas“ nei tai, ką jūs rasite Evangelijoje

pagal Matą, Morkų, Luką ar Joną. Tai yra mūsų Malonės pavedimas. Mūsų darbas yra stengtis atnešti sutaikinimą. Jūs turite du asmenis, kurie turi vienas kitam priekaištų, ir bandote juos sutaikinti. Mes su džiaugsmu informuojame pasaulį, kad Dievas jau atliko savo dalį. Dabar tuo patikėk, ir tu taip užbaigsi sutaikinimą.

2 Kor 5, 20-21 sakoma, kad „dabar esame pasiuntiniai Kristui“. Pauliaus dienomis žodis „pasiuntinys“ buvo naudojamas viešam pareigūnui apibūdinti. Mes siunčiame pasiuntinius į kitas tautas, kad šie atstovautų mūsų tautą tose šalyse. Filipiečiams 3, 20 sakoma: „Nes mūsų elgsena yra danguje; iš kur mes ir laukiame Gelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus“. Mes esame dangaus piliečiai, tačiau tenai negyvename. Mes gyvename žemėje. Kodėl? Todėl, kad mes esame pasiuntiniai. Dievas mus čia paliko kaip pasiuntinius svečioje šalyje, kuri kartais būna ir priešiška, kad jiems atstovautume Dievą. **Pirmiausia**, sutaikinimą mes turime pristatyti ištikimais. Mes turime būti ištikimi savo gimtinei. Mes turime ištikimai ir tiksliai atstovauti Dievą. „Tai dabar mes esame pasiuntiniai Kristui, tarsi Dievas jus maldavo per mus“. Vieninteliai žmonių girdimi žodžiai iš Dievo turi būti žodžiai, pasakyti mūsų lūpomis.

Antra, mums reikia būti mylintiems. 2 Korintiečiams 5, 20: „Tai dabar mes esame pasiuntiniai Kristui, tarsi Dievas jus maldavo per mus; mes meldžiame jus Kristaus vietoje: susitaisykite su Dievu“. Kažkoku būdu mums reikia perteikti žmonėms išgelbėjimo svarbą ir tai padaryti su meile. Mums reikia jiems su meile priminti, kad jei jie nėra susitakę su Dievu, tai jie praleis amžinybę pragaro liepsnose.

Trečia, mums reikia logiškai pateikti sutaikinimą. 2 Korintiečiams 5, 21: „Nes tą, kuris nepažino nuodėmės, jis padarė nuodėme dėl mūsų; kad mes jame taptume Dievo teisumu“. Daugelis galvoja, kad protas ir tikėjimas yra nesuderinami dalykai. Dėl to labai apgailestauju. Mes negalime įtikinti žmogaus dėl išgelbėjimo. Tačiau tai nereikia, kad tikėjimas yra neprotingas. Tikėjimas labai protingas. Dievas sugalvojo labai logišką planą. „Tą, kuris nepažino nuodėmės, Jis padarė nuodėme dėl mūsų“. Šventasis Raštas sako, kad nuodėmės atlygis yra mirtis. Kažkas turi mirti. Nors mūsų nuodėmės nebėra įskaitomos, mes vis tiek turime sąsają su tėvu Adomu. Mes vis tiek turime nuodėmės problemą, kurią paveldėjome. Su ja reikia susitvarkyti. Nuodėmės atlygis yra mirtis. Tad logika tokia: Dievas sugalvojo, kad kažkas kitas mirtų už tavo nuodėmę. Tačiau tai nebuvo bet kas, tai buvo kažkas, kas nebuvo pažinęs nuodėmės. Kodėl tai taip svarbu? Ar aš galėjau mirti už tavo nuodėmės? Ne! Man reikia rūpintis dėl savo

paties nuodėmių. Man pačiam reikia rūpintis dėl savo santykio su Adomu. Tačiau jei Dievas savo išmintimi galėjo sugalvoti būdą, kad kažkas būtų tobulas, neturėtų jokios nuodėmės, tai Jis galėtų mirti už tavo nuodėmę. Labai logiška, ar ne?

Tada jis toliau sako: „Kad mes Jame taptume Dievo teisumu“. Pauliaus mėgstamiausias žodis yra „**Jame**“ – Kristuje. Mes nesame Dievo teisumu savyje. Mes esame Dievo teisumu tik Kristuje. Aš vadinu tai puikiu išmainymu. Tai yra geriausias sandėris, kada nors pasiūlytas žemėje. Išmainykite savo nuodėmes į teisumą. Tai yra nuostabus sandėris! Tačiau kiek žmonių tai yra girdėję, kad patikėtų tik tuo?

Štai keletas praktiškų minčių pamąstymui apie tai, ką reiškia būti Kristaus pasiuntiniu. **Pirmiausia**, kai kurie sako, kad yra per drovūs, jog žmonėms kalbėtų apie Kristų. Čia kelios mintys jums. Jums nereikia būti didžiais oratoriais. Dievas ne kiekvieną pašaukė būti pamokslautoju, misionieriumi ar didžiu kalbėtoju. Tačiau jūs galite pradėti paprasčiausiai sėdami sėklas. Tai yra vienas iš Šventojo Rašto principų.

Kokia tema dažniausiai kalbama? Apie orą: nuo pat tvano, kai atsirado galimybė blogam orui. „Nuostabi diena, ar ne?“ „Taip, nuostabi“. Taip pat būtų lengva pasakyti: „Taip, ar Viešpats nėra nuostabus“. Tiesiog tai įterpti. Tu gali paprieštarauti: „Tačiau tai nėra evangelija“. Bet tai pradžia. Tai yra maža sėklelė. O jei oras yra subjūres? „Viešpats mums duoda tai, ko reikia, ar ne? Ir lietu, ir giedrą“. Tu gali pasukti kalbą link Viešpaties. Tai nereiškia, kad tu atsisėsi ir išdėstysi visą evangeliją. Priprask tikslingai panaudoti Viešpaties vardą. Leisk kitiems pajusti faktą, kad Dievas yra ir kad Jis rūpinasi.

Antroji mintis – kiek žmogui reikia žinoti, kad būtų išgelbėtas? Kiek minimaliai reikia žinių, norint tapti išgelbėtu? Atsiminkite tris žodžius: nuodėmė, parūpinimas, atsakas. Žmonėms reikia suprasti, kad jie yra tikroje pražūtyje. Štai dėl ko Paulius vėl ir vėl pabrėžia, kad „VISI yra nusidėję ir stokoja Dievo šlovės“. „Nuodėmės atlygis – mirtis“. Turime įsitikinti, kad jie supranta savo poreikį.

Jei jie tai supranta, pereikite prie antrosios dalies – parūpinimo. Tai yra pati evangelija: Kristaus mirtis, palaidojimas ir prisikėlimas. Jiems reikia suprasti, kad Dievas pasirūpino dėl nuodėmės sutvarkymo. Jis tai padarė per Kristų, per Jo užbaigtą darbą ant kryžiaus.

Atsakas – jiems reikia suprasti, kad jie turi asmeniškai patikėti ir pasitikėti ta išgelbėjimo žinia, o ne tuo, ką jie yra patys padarę.

Trečioji mintis yra tokia: ar privalau atvesti žmogų į kritinį apsisprendimo tašką? Dažnai girdime, kad mums privalu asmeniškai pasimelsti arba kad turime išeiti į salės priekį ar atsiklaupyti ant kelių ir panašiai. Tik Viešpats gali atvesti žmogų į apsisprendimą. Jūs niekada neatvesite nei vieno į apsisprendimą; tai nėra jūsų darbas. Gyvenime patiriame nusivylimų, bandydami atlikti kito darbą. Mūsų darbas – būti sutaikinimo tarnais, nešti sutaikinimo Žodį. Dievo darbas yra atvesti žmogų į apsisprendimą. Tai yra Šventosios Dvasios darbas: įtikinimas iš Šventosios Dvasios. Baiminuosi, kad daugelis žmonių buvo įtikinti pamokslautojų, o ne Šventosios Dvasios. Čia slypi tikras pavojus. Turime būti jautrūs. Galbūt Šventoji Dvasia juos įtikina iš karto, kai jūs su jais kalbatės. Būkite jiems jautrūs.

Pragare bus milijonai žmonių, kurie meldėsi malda. Tačiau pragare nebus nei vieno, kuris pasitikėjo Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Ar tai nėra nuostabi mintis? Taigi – koks turėtų būti mūsų tikslas? Kai mes kažkam tarnaujame, ar mes siekiame, kad jie pasakytų malda, ar kad jie pasitikėtų užbaigtų Kristaus darbu? Nėra nieko blogo melstis malda. Tinkama malda būtų padėkoti Viešpačiui už Jo parūpintą išgelbėjimą ir už tai, kad jie patikėjo. Ar mums reikėtų juos versti melstis nusidėjėlio malda: „Viešpatie, būk man gailestingas“? Mums geriau tokia malda nesimelsti; ji nėra skirta šiam paskirstymui. Tai buvo prieš Malonę, pagal Įstatymą. Tai reikėtų sakyti: „Būk man palankus, Viešpatie. Sutik mane prie malonės sosto“. Tačiau Paulius sako, kad Dievas jau yra mums palankus, Jis jau yra patenkintas tuo, ką atliko Kristus. Jis jau yra mums gailestingas.

Klausimai studijoms

1. Kokia yra viena didžiausių privilegijų būti Kristaus Kūno nariu?
2. Kokie yra didžiausi du (1 Timotiejui 2, 4) Dievo troškimai, sudarantys mūsų pavedimą?
3. Išvardinkite ir paaiškinkite 2 Korintiečiams 5, 14-15 esančius tris motyvacijos šaltinius mūsų pavedimo vykdymui.
4. Ką reiškia pažinti Kristų pagal kūną? (2 Korintiečiams 5, 16-17)
5. Kaip mes Jo tokiu būdu daugiau nebepažįstame?
6. Į ką 17 eilutė nenurodo?
7. Apie ką 17 eilutė kalba?
8. Kas yra sutaukinimas? (2 Korintiečiams 5, 18-19)
9. Kokių būdu pasaulis buvo sutaukintas su Dievu?
10. Kokia yra mūsų tarnystė ir koks yra mūsų pavedimas?
11. Kas yra pasiuntinys? (2 Korintiečiams 5, 20-21)
12. Kaip mes turėtume pateikti sutaukinimą?

KETURIOLIKTAS SKYRIUS

MALONĖS PAVEDIMAS MUMS

2 Dalis

„Ir kad visi žmonės pamatytų, kokia yra bendrystė paslapties, kuri nuo pasaulio pradžios buvo paslėpta Dieve, kuris visa sukūrė per Jėzų Kristų“ (Ef 3, 9).

Ispanijos-Amerikos karo metu, 1898 metais, Jungtinių Valstijų vyriausybė nusprendė padėti kubiečiams, bandžiusiems nuversti ispanų vyriausybę. Jie pasirinko leitenantą, vardu Rowanas (Rowan), kad šis tai praneštų generolo Garsijos (Garcia) pajėgoms. Rašytojas pagal šį pasakojimą parašė apybraižą ir paskelbė tai laikraštyje. Šis pasakojimas taip įkvėpė daugelį, kad buvo išleistas atskiru lankstinuku. Galiausiai buvo išspausdinta 40 milijonų lankstinukų, pavadinimu „Žinia Garsijai“.

Tai, kas šį pasakojimą padarė tokį populiarų ir įkvepiantį, buvo žmogaus, kuris liko ištikimas žinia, pavaizdavimas. Jis žinojo, kad jam reikia pranešti žinią, nors dažnai net nežinodavo, kur būdavo apsistojęs Garsija. Tačiau jis nepaprastai ištikimai vykdė savo pareigą, įsitikindamas, kad žinia pasiekė adresatą.

Jau kurį laiką studijuojame Paslapties temą, tą šventą paslaptį, kuri buvo pavesta apaštalui Pauliui. Paslaptis, tam tikra prasme, yra mūsų žinia Garsijai. Tarsi mes turėtume ypatingą žinią, kurią mums yra patikėta pranešti. Labai svarbu, kad ji pasiektų adresatą. Tuoj pamatysime, kad apaštalas Paulius mums nurodo svarbą, kad žinia būtų paskelbta.

Yra dvi Malonės pavedimo mums dalys: **pirmoji** – sutaukinimas, kurį randame 2 Korintiečiams 5 skyriuje, ir **antroji** – Paslapties bendrystės, kokia ji yra, pristatymas

žmonėms. Atsiminkite, 1 Timotiejui 2, 4 sakoma, kad Dievas nori arba tokia yra Jo valia, kad „visi žmonės būtų išgelbėti ir pasiektų tiesos pažinimą“. Tai iš tikrųjų nusako mūsų dvejopą atsakomybę: matyti, kad visi žmonės būtų išgelbėti – tai sutaikinimo tarnystė. Matyti, kad visi žmonės pažintų tiesą – tai duoti visiems žmonėms pamatyti, kad yra Paslapties bendrystė.

Šioje vietoje turiu jus perspėti: Šėtonas nekenčia Paslapties. Jei tu įsitrauksi į šiam amžiui skirtą Paslapties tarnystę, gali tikėtis šėtoniško pasipriešinimo. Tam tikrai yra svarbi priežastis. Jei tu skelbi Įstatymą ir bandai sugrąžinti tikinčiuosius atgal prie Mozės Įstatymo, o kitaip tariant – atgal į vergovės pančius, Šėtonas nekreips į tai dėmesio. Jis norėtų tave matyti tai darantį. Jei tu skelbi ritualus ir religines apeigas, gali ir toliau tai skelbti, Šėtonas visai nebus dėl to nepatenkintas. Tačiau kai tik pradedi skelbti Malonės evangeliją pagal Paslaptį, Šėtonas sunerimsta.

Kodėl taip yra? Skelbdamas Įstatymą ir Karalystę, tu skelbi Dievo žemiškąją programą. Tačiau Šėtono širdis iš tikrųjų yra dangaus srityse. Jis norėjo užkopti į didžiausias aukštumas. Jis norėjo pakilti ir būti panašus į Aukščiausiąjį. Nors mes žinome, kad Šėtonas savo rankose laiko žemiškus dalykus, tačiau jo širdis iš tikrųjų yra dangaus srityse. Efeziečiams 6, 12: „Nes mes grumiamės ne su kūnu ir krauju, bet su kunigaikštystėmis, su valdžiomis, su šio pasaulio tamsybės valdovais, su dvasine piktybe aukštybės vietose“. Tai reiškia – dangaus srityse. Štai dėl ko Šėtonas nori, kad mes įsitrauktume į žemiškus mūšius.

Jis žino, kad jei galės nukreipti mūsų dėmesį, kad būtume įsivėlę į žemiškus mūšius, mes nebūsime tikrame mūšio lauke šiandieninėje Dievo programoje, tai yra dangaus srityse. Štai kur yra mūsų tarnystės vieta pagal Paslaptį. Dvasinio karo aukštumos leidžia visiems žmonėms matyti, kas tai yra Paslapties paskirstymas.

Pauliui, kaip pamokslautojui, buvo duota prievaizdo atsakomybė – Efeziečiams 3, 7-9: „Kurios tarnu tapau“. Kad suprastume, ką jis turi omenyje, sakydamas „kurios“, turime suprasti, apie ką jis kalba pirmose šešiose eilutėse, į ką jis jose nurodo. Antroje eilutėje jis sako: „Jei esate girdėję apie Dievo malonės paskirstymą“. Tai yra oficialus šio dabartinio amžiaus pavadinimas – Dievo malonės paskirstymas. Trečioje eilutėje jis sako: „Kaip apreiškimu jis man atskleidė paslaptį“. Paslaptis, žinoma, nurodo į turinį žinios, kuri yra skirta šiam Dievo malonės paskirstymui (ar ekonomikai, namų

įstatymui). Tada jis sako: „Kai skaitote, galite suprasti mano pažinimą“. Čia jis nurodo į antrąjį skyrių, kuriame jis aiškina, kaip mes anksčiau buvome atskirti nuo Izraelio, bet dabar Kristuje, naujajame paskirstyme, mes buvome suvesti, ir tokiu būdu Dievas sutvėrė vieną naują žmogų – Kristaus Kūną. Toliau jis sako: „Kad pagonyms turi būti bendrapaveldėtojai ir to paties kūno, ir jo pažado dalininkai Kristuje per evangeliją“ (Efeziečiams 3, 6).

Taigi sakydamas: „Kurios tarnu tapau“, jis nurodo į Paslaptį ir į tą ypatingą paskirstymą, kuris jam buvo pavestas.

Kaip Paulius tapo Paslapties tarnu? Septintoje eilutėje mums sakoma: „Pagal Dievo malonės dovaną“. Tai parodo jo apaštalytės unikalumą. Dievas per Savo malonę suteikė Pauliui Kristaus Kūne valdžios padėtį. Tai yra pagonių apaštalo padėtis. Kaip ji buvo suteikta? Eilutėje toliau sakoma: „Man duotą veiksmingu jo jėgos veikimu“.

Paulius niekada neužmiršo, kuo jis buvo prieš išgelbėjimą. Paulius buvo užsispyręs, maištaujantis žmogus. Jis žinojo, kad jį pakeisti reikėjo jėgos. Pakeisti žmogų – vienas sudėtingiausių dalykų. Mes lengvai galime pakeisti žmogaus išvaizdą, tai nesudėtinga. Tačiau labai sudėtinga pakeisti žmogų iš vidaus į išorę. Bet Dievas padaro tai išgelbėjimo metu. Tai Dievo jėga mus įgalina Jam tarnauti. Jei norime tarnauti Dievui, turime tai padaryti Jo jėgoje. Jei mes nedarome to Jo jėgoje, tuomet iš tikrųjų tai nėra naudinga Dievo programoje.

Paulius taip pat sako, kad jis yra mažiausias iš visų šventųjų. Efeziečiams 3, 8: „Man, mažesniai už mažiausiąjį iš visų šventųjų, yra duota ši malonė“. Vėlgi – turime suprasti, apie kokią malonę jis kalba. Paulius čia pasirodo nuolankus. Tai nėra netikras nusizeminimas, jis iš tikrųjų yra nuolankus. Paulius iš tikrųjų buvo nusizeminęs žmogus. Kaip jau esu nurodęs, jis ne visada toks buvo. Vienu metu jis buvo labai išdidus žmogus. Tačiau Dievas žino būdų, kaip mus pažeminti. Pauliaus atveju Jis panaudojo fizinį neįgalumą. 2 Korintiečiams 12 skyriuje Paulius pasako, kad Dievas leido jam turėti kūne dyglį, Šėtono pasiuntinį, kad šis jį smūgiuotų ir neleistų jam pasididžiuoti dėl apreiškimų gausos. Kai Dievas suteikė Pauliui apreiškimus, jam atsirado galimybė pasididžiuoti savo kūniškumu. Tačiau Dievas jam davė dyglį kūne, kad jis nepasididžiuotų. Dievas turi būdų, kaip mus išlaikyti nusizeminusiais. Jis mums gali duoti dyglį kūne. Mes turėtume būti pajėgūs kartu su Pauliumi pasakyti, jog džiaugiamės

savo neįgalumais. „Kai mes esame silpni, tada mes esame stiprūs“. Ką Paulius turėjo omenyje tai sakydamas? Tai paprasčiausiai reiškia, kad kai mes esame silpni ir suvokiame, jog nieko negalime padaryti savo jėgomis, tuomet imame žvelgti į Viešpatį. Taigi neįgalumai tarnauja tam, kad mus pažemintų.

Efeziečiams 3, 8-9 jis kalba apie ūkvedystę: „Yra duota ši malonė, kad...“ Jungtu- kas „kad“ nurodo tikslo sąlygą. Jis pateikia mums tikslą ar priežastį, kodėl Dievas tai daro: „Kad aš tarp pagonių skelbčiau neištiriamus Kristaus turtus“. Čia jis nekalba apie gelbstinčią malonę, bet apie malonę vykdyti jam duotą pavidimą, konkrečiai – Malonės paskirstymą. Dievas Pauliui šiame amžiuje davė paskirstytojo, administrato- riaus darbą.

Kaip jis apibūdina ir apibrėžia Paslaptį? Dvejopai. **Pirmiausia**, 8 eilutėje randame žodį „neištiriamus“. Žodis „neištiriami“ pažodžiui reiškia „neatsekami“ ar „nesuran- dami“. Jūs nerbsite Paslapties Senajame testamente. Jūs negalite jos tuo metu atsekti, kadangi ji dar nebuvo tuo metu atskleista. Niekur Senajame testamente jūs nerbsite Paslapties ar šio paskirstymo planų, vaizdų ar pavyzdžių. Jūs negalite atsekti Paslapties ir keturiose Evangelijose, kai Kristus buvo žemėje. Žinoma, Jis yra Dievas ir žinojo Paslaptį, tačiau jos tuo metu neatskleidė.

Toliau Paulius sako: „Neištiriamus turtus“. Apie turtus mes esame linkę mąstyti materialia prasme. Tai, greičiausiai, yra mus supančios visuomenės pasekmė. Paulius visai negalvoja apie tokios rūšies turtus, jis galvoja apie dvasinius turtus. Efeziečiams 1 skyriuje randame galbūt didžiausią visame Dievo Žodyje sąrašą dvasinių palaimi- nimų, kiek tik jų galima rasti viename skyriuje. Efeziečiams 1, 7 jis juos vadina „Jo malonės turtais“. Mes esame išrinkti Jame, Kristuje. Mes turime tą palaimintą poziciją būti išrinktais ir iš anksto paskirtais įsūnijimui. Mes turime palaimintą privilegiją būti laikomais Paties Dievo vaikais. Mes turime nuodėmių atleidimą ir tą faktą, kad esame užantspauduoti Šventąja Dvasia ir t.t.

Šie turtai niekada nebuvo atskleisti Senajame testamente. Tai yra tokie dalykai, kurių negalima atsekti ir atrasti visiškai atskleistų taip, kaip juos atskleidė Paulius. Nuodėmių atleidimas yra Senajame testamente, tačiau ne toks, kokį turime šiame pas- kirstyme. Ten tikrai nerbsite Šventosios Dvasios užantspaudavimo tarnystės, taip pat ir daugelio kitų dalykų.

Efeziečiams 3, 9 mes matome Pauliaus misijos širdį: „kad visi žmonės pamatytu, kokia yra bendrystė paslapties“. Žodis „bendrystė“ yra verčiamas iš graikų kalbos žo- džio „kononia“, randamo Textus Receptus rankraščiuose. Štai dėl ko karaliaus Jokūbo vertėjai išvertė tai kaip „bendrystę“. Tačiau Daugumos tekste žodžiui „paskirstymas“ ar „ekonomika“ yra žodis „oikonomia“. Šiame kontekste, tikiu, jog Dievo Žodžio seka ar mokymas parentų Daugumos tekstą, o ne Textus Receptus rankraščius.

Kas yra Paslapties paskirstymas ir iš kur tai kilo? Paulius sako, kad tai „buvo pas- slėpta Dieve“. Paslaptis nebuvo paslėpta Senajame testamente, ji buvo paslėpta Dieve. Visus tuos metus ji buvo Dievo prote ir vėliau buvo apreikšta apaštalui Pauliui.

Efeziečiams 3, 9 pabaigoje sakoma: „Kuris visa sukūrė per Jėzų Kristų“. Kodėl Pau- lius 9 eilutės pabaigoje iškelia sukūrimo temą? Kaip tai susiję su Paslapties paskirsty- mu? Dievas sukūrė ne tik materialius dalykus, kaip saulė, žemė ir žvaigždės; Jis taip pat sukūrė amžius. Hebrajams 1, 2 mums sakoma, jog Dievas per Sūnų sutvėrė amžius: „šiomis paskutinėmis dienomis prakalbo mums per savo Sūnų, kurį paskyrė visa ko paveldėtoju, ir per kurį padarė pasaulius“. Žodis „pasaulis“ verčiamas iš žodžio „eon“, kuris taip pat išvertus reiškia „amžius“. Tai mus moko, kad Kristus sukūrė ne tik mate- rialų pasaulį, bet taip pat ir amžius. Jis sukūrė paskirstymus.

Išgirdę žmones sakant, kad Dievas nesukūrė pasaulio ir nesukūrė žmogaus, o da- lykai patys atsirado, mes dažnai pasipiktiname. Tai yra kuriančios Dievo rankos nei- gimas. Tačiau daugelis žmonių neigia Paslapties paskirstymą, ir jie yra tokie pat kalti kaip ir evoliucionistai, neigiantys kuriančią Dievo ranką.

Paulius pripažino Paslaptį kaip šventą patikėtą dalyką. Kai Paulius paseno, jam reikėjo surasti kažką, kas būtų ištikimas ir toliau vykdytų Dievo malonės evangelijos tarnystę. Jis pažinojo tokį vyrą – Timotiejų. Paulius rašo Timotiejui ir labai aiškiai jam primena apie savo didžią atsakomybę prieš Dievą. 1 Timotiejui 1, 11: „Pagal palaimintojo Dievo šlovingąją evangeliją, kuri buvo man patikėta“. 1 Timotiejui 6, 20: „O Timotiejau, saugok tai, kas tau patikėta (*Paulius perduoda jam patikėtą ži- nią*), vengdamas bedieviškų bei tuščių plepalų ir melagingai taip vadinamo mokslo prieštaravimų“ – išlaikyk tą šventą patikėtą dalyką. Tas pats šventas patikėtas dalykas buvo perduotas mums. Ar mes esame pasirengę tai skelbti ir perduoti kitiems, neat- sižvelgdami į kainą?

Bažnyčiai buvo duota atsakomybė būti viso to mokytoja. Efeziečiams 3, 10: „Tuo tikslu, kad dabar kunigaikštystėms ir valdžioms dangaus vietose per bažnyčią taptų žinoma visokeriopa Dievo išmintis“. Kunigaikštystės ir valdžios yra Dievo įkurtos valdžios atstovybės visoje visatoje. Kai kurios yra dangiškos, kai kurios yra žemiškos. Šiandien daugelis tų vietų yra užimtos puolusių angelų. Štai dėl ko anksčiau nurodžiau eilutę apie mūsų kovą su kunigaikštystėmis ir jėgomis dangaus srityse.

Bažnyčia yra mokytoja toms kunigaikštystėms ir valdžioms. Ar jūs suvokiate, kas tuo pasakoma? Mūsų atsakomybėje yra ne tik tai, kad visi žmonės pamatytų, kas yra Paslapties paskirstymas; į tai taip pat įeina atsakomybė pamokyti Dievo malonės ir angelus.

Angelai gali skaityti apie Paslaptį taip, kaip ir mes. Tačiau yra skirtumas tarp skaitymo apie Paslaptį ir matymo Dievo malonės, kuri pasirodo tikrame gyvenime. Paulius čia turi omenyje, kad Bažnyčia tampa mokytoja angelams.

Turiu draugą Pelos mieste, Ajovos valstijoje, dirbantį Pelos langų įmonėje, kurioje kuriamos mašinos langams gaminti. Kartą jis pasikvietė mane į savo kabinetą, kuriame ties naujos mašinos kūrimu jis dirbo kompiuteriu – jiems nebereikia braižymo lentų. Aš tariu: „Visa tai labai gražu, tačiau norėčiau pamatyti, kaip tas daiktas veikia“. Taigi jis nusivedė mane parodyti, kaip iš tikrųjų mašina dirba. Kaip jūs manote, kas mane labiau jaudino, ar tos kelios linijos ekrane, ar tikras mašinos-roboto veikimas? Nėra ką ir lyginti. Taip pat yra ir su Paslaptimi. Angelai gali atsisėdę skaityti apie Paslaptį, užrašytą popieriuje, ir tai jiems gali puikiai skambėti, tačiau tai, kas iš tikrųjų juos jaudina, yra Dievo malonė ir Paslapties matymas veiksmu, viso to matymas žmonių gyvenimuose. Aš sakyčiau, kad tai – pats galingiausias būdas, kuriuo mes galime perteikti Paslaptį aplinkiniams žmonėms. Mums reikia ne tik jiems pasakyti, kas yra surašyta popieriuje, tačiau parodyti, kaip tai veikia realiame gyvenime.

1 Petro 1, 12: „Į tai trokšta pažvelgti angelai“. Kodėl angelai nori pažvelgti į išgelbėjimą? Jums reikia suprasti, kad Šventajame Rašte nėra aprašymo, kad angelams būtų suteikta galimybė būti išgelbėtiems. Mums tik pasakyta, kad trečdalis angelų nupuolė su Šėtonu, tačiau nėra nuorodos į tai, kad Kristus numirė už jų nuodėmes. Iš tikrųjų, Laiške hebrajams mums pasakyta, kad Kristus neprisiėmė angelų prigimties, tačiau Jis prisiėmė Abraomo sėklos, žmonių prigimtį. Tai mums sako, kad Kristus negalėjo mirti už angelus, prieš tai netapęs angelu. Taigi angelui labai įdomu matyti, kaip Die-

vas galėjo paimti puolusią būtybę ir atstatyti ją į tobulumo padėtį prieš Dievą, ką Jis ir daro Savo malonėje. Angelams tai labai įdomu.

Efeziečiams 3, 11: „Pagal amžinąjį tikslą, kurį jis sumanė Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje“. Pažodžiui šią eilutę reikėtų skaityti taip: „Pagal amžių tikslą“. Koks yra amžių tikslas? Tai visada buvo išgelbėjimas per Kristų. Ne visada tai buvo apreikšta taip aiškiai, kaip dabar, tačiau Dievo tikslas visada buvo įvykdyti išgelbėjimą Kristuje. Taigi geriausias būdas pamokyti malonės – gyventi malone, kad žmonės matytų, kaip ji veikia.

Efeziečiams 3, 12 matome mūsų pasitikėjimą: „Kuriamė per jo tikėjimą turime drąsą ir priėjimą su pasitikėjimu“. Tai tarsi iliustracija to, ką nori pasakyti Paulius. Paulius tik ką pasakė, kad jūs, Bažnyčia, turite galimybę mokyti angelus malonės. Tai – vienas iš būdų, kaip jūs galite tai padaryti: su pasitikėjimu įeiti į pačią Dievo akivaizdą, ir mes tai darome malda.

Kaip malda gali mokyti angelus malonės? Senajame testamente žmogus negalėjo tiesiog ateiti ir kalbėtis su Dievu. Faktiškai, žmogus negalėjo tiesiog ateiti ir kalbėtis su karaliumi. Ar prisimenate Esteros knygą, kai ji su baime ir drebėdama ėjo pas karalių Ahasverą? Jis galėjo įsakyti jai nukirsti galvą. Vyriausiasis kunigas negalėdavo įeiti į Šventų Švenčiausiąją kada tik panorėjęs. Taip pat jis negalėdavo į ją įeiti kaip jam patinka. Jis turėdavo ateiti su krauju. Visame Senajame testamente mes matome tą priėjimo pas Dievą barjerą, ir tik šiame Malonės paskirstyme matome tokį atvirą priėjimą prie Dievo, kokį turime dabar. Tai yra malonės iliustracija. Kiekvieną kartą, kai mes meldžiamės, mes dvasiniam pasauliui parodome priėjimą, kuris mums buvo suteiktas iš malonės. Štai dėl ko Paulius sako, kad melstumės nepaliaudami!

Efeziečiams 3, 13 Paulius padaro išvadą: „Todėl aš prašau, kad nenusilptumėte dėl mano vargų jūsų labui, kurie yra jūsų šlovė“. Ką bendro Pauliaus vargai turi su Paslaptimi? Jis patyrė įkalinimą. Aš manyčiau, kad Paulius sako, jog atsižvelgiant į tai, ką jis ką tik kalbėjo apie Paslaptį ir mūsų atsakomybę ją skelbti, ir jo paties atsakomybę ją skelbti – turint visa tai omenyje, nenusiminti dėl jo vargų, nes iš tikrųjų jo įkalinimas atlieka savo dalį šiame pavidime.

Apaštalas Paulius, būdamas kalėjime, gavo ir užrašė pačias Paslapties aukštumas. Nesakau, kad iki to laiko nesimatė Paslapties. Paulius buvo gavęs Paslapties apreikimą

ir tuomet, kai rašė ankstesnius savo laiškus – Korintiečiams ir Romiečiams. Tačiau tik jo įkalinimo laikotarpio laiškuose mes matome Paslaptį, atskleistą visoje jos pilnatvėje ir spindesyje. Štai dėl ko Paulius sako nesirūpinti jo vargais, nes jie iš tikrųjų tarnauja jo pagrindinio gyvenimo tikslo ir atsakomybės įgyvendinimui – duoti visiems žmonėms matyti tai, kas yra Paslapties paskirstymas. Iš tikrųjų, to vaisius mes turime šią dieną. Mes džiaugiamės laiškais Efeziečiams ir Kolosiečiams, kuriuose galime matyti atskleistą visą Paslapties apreiškimą. Efeziečiams 3, 14-21 seka Pauliaus malda: „Dėl šios priežasties aš klaupiūsi prieš mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvą“. Dabar, kai jau jis pasakė mums apie savo tarnystę ir mūsų atsakomybę padaryti tai žinoma visiems žmonėms, jis ruošiasi melstis, kad mes tikrai suprastume šią Paslaptį. Efeziečiams 3, 16-19: „Kad jis pagal savo šlovės turtus paskirtų jums būti sustiprintais galybe per jo Dvasią vidiniame žmoguje; kad Kristus per tikėjimą gyventų jūsų širdyse; kad jūs, išaknyti ir įtvirtinti meilėje, galėtumėte su visais šventaisiais suvokti, kas yra plotis ir ilgis, ir gylis, ir aukštis (*daugelis sako, kad čia kalbama apie Kristaus meilę, bet ne taip juk parašyta, nes jis ką tik kalbėjo apie Paslaptį*); ir pažinti Kristaus meilę...“ Čia jis jau pateikia kitą temą. Taigi Pauliaus meldžia, kad mes pilnai suvoktume Paslaptį.

Tai kai ką mums sako apie mūsų pavedimą. Niekada negalėsi visiškai įvykdyti savo pareigos atskleisti žmonėms, kas yra Paslapties paskirstymas, jei tu pats to nesuprasi ar neturėsi gero tiesos supratimo ir meilės tiesai, kurią Dievas yra mums atskleidęs. Štai dėl ko yra svarbu mokytis ir paruošti šventuosius, kad jie taip pat galėtų eiti ir pasakoti apie tai kitiems.

Efeziečiams 3, 20-21: „Na, o tam, kuris pagal jėgą, veikiančią mumyse, yra pajėgus padaryti nepalyginamai gausiau viso to, ko mes prašome ar galvojame, jam tebūna šlovė bažnyčioje“. Matote, tai yra Dievo tarnystės sritis. „Per Jėzų Kristų per visus amžius pasaulyje be pabaigos. Amen“.

Kaip apaštalui Pauliui buvo duota Paslapties žinia, sutaikinimo tarnystė, atsakomybė, kad visi žmonės pamatytų Paslapties paskirstymą, taip jis visa tai perdavė Timotiejui, taip jis visa tai perduoda ir mums. Tikiuosi, kad esate gerai pasiruošę vykdyti šią atsakomybę Šventosios Dvasios jėgoje.

Klausimai studijoms:

1. Kokios yra dvi Malonės pavedimo **mums** dalys?
2. Kodėl Šėtonas nekenčia Paslapties?
3. Kaip Paulius save apibūdina Efeziečiams 3, 7-8a?
4. Kaip Paulius apibūdina Paslaptį Efeziečiams 3, 8?
5. Ką Paulius turėjo omenyje, kalbėdamas apie Paslapties „bendrustę“?
6. Kodėl Paulius užbaigia Efeziečiams 3, 9 fraze: „Kuris sukūrė visus dalykus per Jėzų Kristų“?
7. Kokią nuostabią atsakomybę mes turime Efeziečiams 3, 10?
8. Kaip geriausiai mes galime tai įvykdyti?
9. Kaip Efeziečiams 3, 12 iliustruoja Pauliaus poziciją?
10. Į kokią perspektyvą Efeziečiams 3, 13 pastato Pauliaus įkalinimą?



© 2010